

UN BĂRBAT SUPERB
TONYA WOOD

CAPITOLUL 1

Tot ceea ce dorea acum era o aspirină.

Va intra în farmacie și va ieși de-acolo peste exact două minute,dar pentru asta era necesar să părăsească,pentru un scurt timp,mașina care,în prealabil,trebuia și parcată.Încercă să își imagineze că va reuși să facă toate aceste lucruri.

Sam Christie ajunse cu jeepul său *Renegade* sus și intră în curbă chiar în fața sectorului K,evitând în ultimul moment un stand de ziare,și se opri doar la câțiva centimetri de un hidrant.Inițial,nu se gândise că va ajunge până pe trotuar,dar febra urca întruna,într-un mod constant,iar puterea lui de percepție scăzuse considerabil.Ochii ,îi erau umezi,toți mușchii îi tremurau,iar durerea de cap era

atât de intensă,încât să gândească i se părea prea dureros.Pentru un bărbat doborât în chiar floarea vârstei de o gripă rebelă,Sam gândi că se descurcase admirabil în ceea ce privea parcare.

Își trase șapca de baseball peste ochi și își ridică gulerul cămășii.Undeva,în spatele frunții sale îmbrobonată de transpirație,apăru imaginea lui Humphrey Bogart ridicându-și gulerul trendului pentru a reuși să se strecoare neobservat.

Cămașa colorată,de rugby,pe care Sam o purta,era ceva mai puțin eficientă,dar oricum,îl putea ajuta cât de cât.Ieși din mașină și se îndreptă spre farmacie, încercând să pară nonșalant.Curentul de aer din instalația de aer condiționat îi lovi pielea fierbinte cu forța unui uragan și tremuratul se intensifică.Remarcă o femeie între două vârste,îmbrăcată într-un trening de un roz-aprins,care îl privea cu o expresie ciudată,și se sili să pășească mai repede.Cu pași nesiguri,se grăbi spre raftul cu medicamente contra răcelii și a durerilor,de unde înhață un flacon cu aspirină,apoi se opri în fața unui automat pentru băuturi răcoritoare,de unde luă un pahar cu suc de struguri,aproape înghețat.Își dădu seama că ajunsese la o distanță mult prea indiscretă de femeia îmbrăcată în rozul acela aprins,așa că încercă să se apropie în linie dreaptă de teigheaua din fața lui,pe cât de repede îl putea căra picioarele lui slăbite.Spre ghinionul lui,se așezaseră deja înaintea lui alte două persoane.Picături de sudoare începură să se ivească de-a lungul sprâncenelor și se sprijini de un raft plin de reviste.Și totuși,cele mai supărătoare amănunte avură loc pe când aștepta aici,la rând la casă.

-Scuzați-mă.Sam simți o bătaie ușoară pe umăr.Întorcând capul,ceea ce avu drept rezultat un sunet ca de resort ruginit,aruncă o privire spre femeia postată în spatele lui.Vechea lui cunoștință în roz.

-Da?

-Nu-mi vine să cred.Femeia își lovi obrazii cu amândouă palmele,iar ochii ei mari se căscară și mai mult.Ești chiar aici,în fața mea!Știam că locuiești în Denver,dar nu mi-am imaginat că ne-am fi putut întâlni vreodată.

Dumnezeule,ești chiar tu!Situația se agravase nu numai datorită exuberanței din vocea ei,care atrăsese atenția tuturor celor care se aflau acolo,ci și din cauza drăcușorului aflat,undeva,în interiorul capului lui care își continua netulburat munca distrugătoare.

-Cred că faceți o greșală,îngăimă el,rostind cuvintele cu greutate.Eu nu sunt eu.Adică,vreau să spun,mă confundați cu altcineva.Femeia nici măcar nu îl ascultase.Înhață de pe raft cel mai nou număr al unei reviste,iar privirea ei strălucitoare alerga de la coperta lucioasă la fața lui Sam,pentru a se reîntoarce la copertă.

-Privește-te,aici pe copertă! „*Sam Christie, rebelul cel fără de odihnă*”! Cineva să mă ciupească!

Casiera încetă să mai numere banii.Femeia în vârstă, care aștepta la rând chiar înaintea lui Sam,1 | își puse pe nas ochelarii și se holbă la el.Îndată,alți oameni se adunară degrabă în jurul standului,un mozaic ciudat de culori vii și voci excitate.Sam se întrebă pentru cât timp bieteale lui picioare îl vor mai putea ține drept.

-Băutura mea începe să se topească,mormăi el.

-Te-ar deranja să-mi dai un autograf? întrebă femeia în roz,fluturând întruna revista înaintea feței lui.Scrie ceva aici,pe copertă, cu o dedicație pentru Audrey Krantz.Cu siguranță soțul meu nu va crede că te-am întâlnit cu adevărat.Își închipuie că este un schior extraordinar dar,desigur,este un nimic în comparație cu tine.Închipuiește-ți,un medaliat olimpic cu aur! N-am să pot uita niciodată conferința aceea de presă,de acum câțiva ani,înainte ca tu să concurezi la proba de coborâre.Stăteai acolo,nemișcat precum un castravete,în timp ce promiteai Americii o medalie de j aur? Doyle era de părere că erai puțin cam îngâmfat.

Sam clipi spre ea.

-Doyle?

-Soțul meu.A spus că erai îngâmfat,iar eu i-am răspuns că erai doar încrezător.Mi-a plăcut mult felul în care purtai părul lung legat în spate într-o coadă.Doyle a fost de părere că erai prea plin de tine.Eu i-am replicat că erai un spirit libertin.

-Doyle avea dreptate.

-Știi,când îi cumpăr lenjerie,nu îi iau altceva decât Confort Weave și asta pentru că arăți atât de bine în reclamele alea de prin reviste.

-Îmi place reclama aceea de la televizor,pe care au făcut-o pentru izvoarele cu apă termală,se băgă în vorbă și doamna mai în vârstă.Nu sunt prea bătrână pentru a aprecia cum trebuie un corp bine făcut.

Dintr-o dată,Sam avu o senzație foarte neplăcută și ceea ce simți era ceva mai mult decât o simplă autocompătimire.Ar fi vrut să ajungă odată acasă,dar experiența îl învățase că lucrurile se rezolvau mult mai simplu când acționa cu grație.Cu mișcări cumpănite,așează grijuliu aspirina și paharul pe tejghea,apoi extrase din buzunar un stilou.Audrey îi întinse revista,iar el mângâli câteva cuvinte de neînțeles peste propriul său zâmbet întins dintr-o parte în alta a unei fețe bine bronzate,înainte ca stiloul să părăsească hârtia,altcineva îi întinse un exemplar al aceleiași reviste și îl rugă să scrie ceva pentru Katie,apoi veni rândul lui Alison,apoi Cricket,pe urmă un domn numit Knowlton, care dorea un

autograf pentru fiica lui; Peggy. Sam abia dacă reușea să audă unul din zece cuvinte care îi erau adresate. Când, într-un final, izbuti să evadeze spre mașina sa, părul îi era complet ud din cauza transpirației, iar durerea de cap părea că se împrăștiase în întreg trupul. Simțea durerea peste tot, în fiecare mădular, în fiecare articulație fierbinte, înțepenită. Înghiți pe nerăsuflăte trei aspirine cu suc de struguri, icnind la fiecare înghițitură. În timp ce conducea spre casă, aerul părea că vibrează peste tot în jurul lui, degete, dar cel puțin reușise să obțină oarecare progrese. Încetișor, cu mișcări ca ale unui copil, apăsă butonul pentru ultimul etaj și oftă când ușile ascensorului se închiseră încă o dată, și mecanismul se puse greoi în mișcare. Sam se simți extenuat, dar triumfător. Se sprijini cu spatele de perete și privi cu ochi surprinși, strălucitori din cauza febrei, cum picioarele începuseră să alunece încet sub el. Îl irită ideea de a eșua, după ce reușise să ajungă aici. De ce oare nu aruncase paharul, înainte de a intra în ascensor? O să verse, tot ceea ce mai rămăsese în el, peste cămașa lui cea nouă. Nu o mai pătase niciodată cu nimic, niciodată... Imaginea din fața ochilor se întunecă și deveni mai distorsionată, ajungând repede la o nuanță de un gri palid. Era din ce în ce mai rău... mai rău... Nu mai știi nimic de el.

Mercy Rose Sullivan era scuturată de un acces de sughițuri. Tocmai primise o telegramă care o întoarse pe dos, și de fiecare dată când se simțea întoarsă pe dos, începea să sughiță. Își vârî capul într-un sac de hârtie și încercă să rămână calmă. De obicei, asta era metoda pe care o aplica când sughița din motive de nervi, respirând monoxid de carbon sau dioxid, sau, mă rog, orice putea respira o persoană cu capul introdus într-un sac de hârtie. Din nefericire, criza aceasta de sughițuri venea din adâncul sufletului ei frustrat. După scurgerea a cinci minute, nu se observase încă nici o ameliorare, în schimb începuse să se simtă apăsată de un sentiment de claustrofobie. Sfâșie sacul, apoi își reținu respirația în timp ce încerca să-și mențină echilibrul, stând în cap. Nici metoda aceasta nu fu încununată de succes, așa că Mercy se prăvăli amețită pe covor, pradă unei suite rebele de sughițuri. Și toate acestea din pricina blestematului acela de yankeu.

Mercy se răsuci pe spate, iar ochii ei căprui se micșorară în timp ce priveau fotografia de pe polița căminului. Perfecțiunea însăși era cuprinsă în cadrul acela de șapte pe zece centimetri: ochi verzi, de Adonis, cu pomeții obrazilor bine reliefați, niște maxilare pătrate, o crăpătură delicată în atât de masculina sa bărbie. Câteva încrețituri adânci formau un zâmbet atât de incredibil de perfect, atât de alb, încât Mercy nu reuși să facă altceva decât să-și amintească, inciudată, ultima dată când fusese la dentist pentru o curățenie radicală. Părul negru, cu firul gros,

ieșea buclat de sub marginea șepcii de baseball cu inscripția „New York Yankees”,cu rezultatul că dădea chipului o expresie băiețoasă,ademenitoare.

Umerii lui erau la fel de perfecți ca și restul,dând o formă incredibilă uniforme gri,de baseball,pe care o purta.Numai privitul acestei apariții de încântare masculină putea dubla intensitatea sughițurilor.Era un american sută la sută.Era viril.Era dezarmant și,în același timp,încântător.Trebuia să sosească.

Mercy închise ochii,strângând cu putere,și apoi îi deschise din nou.

-Eu sunt cea care hotărăște aici,rosti ea în direcția ventilatorului care se rotea alene pe tavan.Nu voi permite să fiu afectată de Tucker Healy-hâc-în felul acesta.Este fostul meu logodnic.Fostul meu tendon al lui Achile.Fostul meu-orice.Ce sunt eu,o femeie matură,independentă,sau un biet iepuraș-hâc-lipsit de apărare?

Știa foarte bine care era răspunsul la întrebarea aceasta.Își încolăci brațele în jurul pieptului,încercând să facă față unui nou acces violent de sughiț.

Nimeni,nimeni nu reușea să pună un sac de hârtie peste capul ei mai repede decât Tucker Healy.Încă de pe când avea treisprezece ani începuse să sufere de pe urma crizelor de sughițuri induse de Tucker Healy.El reprezentase lumina din ochii ei,dar și spinul din coasta ei; acum,după aproape zece ani,Mercy ar fi vrut să creadă că lucrurile se prezentau oarecum altfel.Ar fi vrut să creadă că nu mai era atât de susceptibilă la atât de incredibilul său șarm.O poveste de dragoste și o logodnă,ambele ratate,nu o putuseră vindeca.Nu o putuseră vindeca nici cele două mii de mile care acum îi despărțeau.Poate că,în cele din urmă,cineva se va simți ca având obligația morală de a o trăsni în cap cu o bătă de baseball.Asta ar fi lecuit-o,cu siguranță.Simțea nevoia de a ieși afară din casă.Din moment în moment urma să intre în cea de-a doua fază a rutinei crizelor sale personale,care consta într-o foame ce trebuia potolită într-un mod aproape frenetic.Sări în picioare și alergă spre dulapul postat în holul din fața intrării,de unde extrase o haină de ploaie,de culoare kaki,fără nici o formă,pe care o aruncă peste pijamaua,mototolită,din bumbac.Rulă în sus manșetele pantalonilor,încercând să ascundă imaginile trădătoare ale imprimeurilor care înfățișeau muguri de trandafiri,apoi își vârî picioarele într-o pereche de cizme galbene,confectionate din vinilin.Toaleta ei fu completată cu o pălărie de plastic,cu boruri săltărețe,și o umbrelă de un roz-aprins,cu un mâner de email în formă de cap de gâscă.În mijlocul crizelor,nu își făcea niciodată griji în privința aspectului exterior.În plus,avea doar două minute de mers până la restaurantul german situat pe partea cealaltă a străzii.Iar acum,mai mult decât orice pe lume,avea nevoie de o bucată,aproape nerușinat de imensă,din prăjitura lor *Black Forest*,după care

mergeau câteva strudele fierbinți cu mere.Un festin bogat în zahăr era lucrul cel mai potrivit care ar fi putut să îi distragă atenția de la calamitatea care se legăna pe aripi în direcția ei,sub aspectul zborului companiei United,numărul 309.

Apartamentul lui Mercy se găsea la etajul al patrulea,de partea cealaltă a holului față de ascensor.De fapt,nu avea nici o intenție de a folosi ascensorul,din moment ce o făcea să simtă mai acut claustrofobia decât atunci când avea capul vârat într-un sac de hârtie.Mercy încuie ușa,își agăță umbrela de un braț și își îndreptă pașii direct către casa scărilor.Cu siguranță că nu ar fi observat niciodată pantoful care se ivea în afară printre ușile neînchise ale ascensorului, dacă nu s-ar fi împiedicat de el.

Se opri,brusc,din mers,încremenită și clipi de două ori.Era vorba de un pantof tip sport,de culoare albă,care împiedică ușile să se închidă complet.Mai rău chiar, pantoful era atașat de un picior și,din cât se putea vedea printr-o deschizătură de câțiva centimetri,piciorul părea a fi atașat de un trup.

Mercy tocmai își acoperea gura cu palma pentru a contracara efectul unui sughiț exploziv,când auzi,din interiorul ascensorului,un geamăt înfundat.Deci individul nu era mort,realiză ea.Posibil să fi fost rănit,poate chiar beat,dar cel puțin trăia.Mușcându-și buza de jos,Mercy înghionti,atentă,pantoful alb cu vârful umbrelei.Piciorul fu scuturat de un spasm și de dincolo se auzi o voce răgușită, rostind totuși suficient de clar:

-Gata cu autografele,doamnelor.A început să mă doară capul.

Categoric tipul este beat,se gândi Mercy.Și nu numai atât,dar era un bețiv cu personalitate.Mercy împunse cu umbrela butonul liftului și ușile acestuia se dădură-ușor în lături.Și pentru prima oară reuși să aibă o privire de ansamblu asupra bietului animal petrecăreț care zăcea răstignit pe podea.Dumnezeule,ce petrecere trebuie să fi fost! Cămașa pe care o purta,în albastru și alb,era ridicată mult deasupra taliei,lăsând la iveală o suprafață generoasă de piele netedă,bine bron zată.Gulerul cămășii era pătat cu ceva de un roșu strălucitor,naiba știe ce,și la fel gâtul,obrajii și bărbia.Picături roșii înspicau părul lui,de un blond ceva mai închis,cu o nuanță mată,iar de aici picăturile începuseră să-i coloreze vârful nasului.Pe podea,în vecinătatea capului,se odihnea o șapcă de baseball,de culoare albastră.Vederea șepcii o făcu imediat să se gândească la Tucker Healy, ceea ce determină apariția a încă patru salve de sughițuri care îi zgâlțâiră toate coastele.Erau mult prea mulți bărbați în lumea aceasta,se gândi Mercy iritată.Iar atunci când începi să te împiedici de trupurile lor în ascensoare,devenea clar că cineva trebuia să acționeze în vreun fel.Se aventură în interior un pas sau doi,se lăsă jos într-un genunchi și,cu grijă,începu să-l tragă de tivul blugilor.

-Hei? Te simți bine? Mă poți auzi?

-Nu port chiloți *Confort Weava*,îngăimă el.Mă mănâncă.Mercy se holbă la el neîncrezătoare,întrebându-se dacă nu cumva auzise greșit.Apoi îl trase de pantaloni cu ceva mai multă forță.

-Nu mă interesează deloc chiloții tăi,iubitule.Am și eu propriile mele probleme. Trebuie să ajungi acasă și să te culci.Nu poți rămâne aici.El mârâi ceva și își mișcă de câteva ori capul dintr-o parte în alta.Pielea îi părea perfect uscată,cu toate că pe frunte licăreau câteva urme ușoare de transpirație.Și pentru prima dată Mercy observă că aerul din jurul lui părea a fi saturat cu aburi astfel încât, cu o mișcare gingașă,atinse cu palma brațul lui dezvelit,unde percepu fierbințeala.

-Nu cred că ești beat,conchise ea.Ochii lui se căscară dintr-o dată și o fixară cu intensitate.Nu mai văzuse niciodată un albastru atât de luminos,de strălucitor,în toată viața ei,se gândi Mercy,un contrast cu totul nepotrivit cu paloarea de ceară a pielii.Șuvițe de păr negru,cu vârful tapat în auriu,se amestecau cu altele de o nuanță mată,înmuiate de transpirație.

-Beat? repetă el,cu o voce cleioasă.După un singur pahar cu suc?

Abia acum Mercy observă paharul gol,din plastic,aruncat într-un colț.

-Ce s-a întâmplat? Ai încasat vreo bătaie? El atinse cu un deget bărbia sa purpurie.

-Am alunecat.Privirea lui strălucitoare se plimbă în jos,oprindu-se la umbrela de un roz-aprins,pe care Mercy o ținea sub braț.Idioată culoare.

Se auzi sunetul unui clopoțel și ușile liftului începură să se apropie.Mercy ridică umbrela și reuși să atingă butonul de deschidere,apoi înțepeni mânerul metalic între șinele de culisare ale ușilor pentru a fi sigură că nu se vor mai închide.Nu simțea nici cea mai mică dorință de a rămâne prizonieră în cutia asta din tablă împreună cu un maniac bolnav și plin de personalitate care,aproape sigur,nu purta pe dedesubt nici un fel de lenjerie.

-Ascultă,ai nevoie de ceva ajutor,începu ea,ridicându-se în picioare.Mă duc să chem un doctor.Tu...

-Stai o clipă.Cu mișcări foarte lente,bărbatul reuși să se rezeme în șezut,își ridică genunchii și își sprijini fruntea lipicioasă în palme.Stai...stai liniștită.Am fost deja astăzi la un doctor.Mi-a spus că sunt bolnav.

-Un adevărat vrăjitor,mormăi Mercy.El se holbă la ea printre degetele răsfirate.

-Mi-a mai spus că trebuie să mă duc acasă și să mă odihnesc,dar...au existat câteva mici probleme până să ajungă aici.Unde mă aflu?

Mercy își dădu pălăria pe ceafă și se uită la el plină de înțelegere.

-În blocul Chelsea.

-Știi asta,făcu el.La ce etaj?

-Patru.

-Patru? Căscă din nou ochii la ea.Iarăși? Ascensorul ăsta idiot a luat-o razna.În locul tău nu aş intra înăuntru.Riști să nu mai poți ieși niciodată.

Mercy decise că venise momentul să preia controlul asupra bărbatului,a idiotului de ascensor,în sfârșit,asupra situației.Nu era punctul ei forte-adică preluarea contractului dar nu întrezărea nici un fel de altă opțiune.Categoric,individul avea nevoie de ajutor pentru a ajunge în apartamentul său,iar ea se îndoia că ar fi reușit,în condiția de față,să se descurce cu scările.Inspiră adânc în timp ce măsura interiorul ascensorului,cu niște ochi rotunzi,negri.Era datoare să-și adune forțele pentru a se păstra cu mintea întreagă,după această mică excursie.

Probabil.Poate.Posibil.Își drese glasul și își îndreptă umerii.

-La ce etaj locuiești? El începu să spună ceva,ca și cum uitase complet de locul în care se afla.

-Ce? Oh.Ultimul etaj.Dar să păstrezi informația pentru tine.Trebuie să-mi protejez secretele.Secretelor,se corectă el,frecându-și de zor ochii cu pumnii.

Mercy se aplecă și eliberă mânerul umbrelei din mecanismul de închidere a ușilor.Aruncă o ultimă privire,lungă,asupra holului spațios,cu tavanul înalt, înainte de a apăsa,cu o mișcare șovăitoare,butonul pentru etajul al unsprezecelea.

-Nu-ți fie teamă,spuse ca pentru ea,cu o voce răgușită,încercând să recapete puțină încredere,în timp ce ușile ascensorului se închideau încet.Totul se va termina cu bine.Se va sfârși înainte de a fi conștientă de asta.

-Doctorul a spus cel mult vreo două zile.E vorba doar de un virus micuț.

Mercy îi aruncă o privire încruntată.Prinse în mâini borurile pălăriei și le trase în jos peste urechi,încercând să mai atenueze zgomotul infernal pe care îl făcea ascensorul.Nu putea să mai țină mult.Doar câteva secunde...

Aproape că îi dădură lacrimile de ușurare în clipa când,în cele din urmă,ușile se deschiseră la nivelul etajului unsprezece.Apucă mâinile bărbatului blond și îl puse pe picioare cu o putere născută din ceva ce aducea foarte mult a disperare.

El se legănă,amețit și,dacă Mercy nu ar fi posedat un simț al echilibrului,amândoi ar fi sfârșit direct pe podea.

-Dacă nu încerci să te controlezi,sâsâi ea printre fălcile încheștate,te părăsesc aici să mori,îți jur că exact asta voi face.

-Cred că ai fi o dădacă reușită.Se sprijini greoi pe ea,gâfâind.Așteaptă o secundă,până îmi pot recăpăta respirația...

-Nu.Pereții se apropiau din ce în ce mai mult de ea,greutatea tavanului o apăsa. Ridică brațul bărbatului,îl puse în jurul umerilor ei și se împletici înainte, aproape dându-și duhul sub greutatea staturii lui de peste un metru optzeci. Încearcă să pășești,vrei?

-Tu ești prea scundă,spuse el.

-Ești de-a dreptul ud! Bună ideea,atunci când am îmbrăcat trenziul ăsta.Când o să ajung acasă va trebui să mă spăl cu furtunul.Îl târî peste un prag,dovedind o forță care,se gândi ea,aducea a manifestări de femeie isterică.Odată ajunși în hol,rămaseră amândoi nemișcați,clătinându-se pe picioare,iar Mercy respiră de câteva ori adânc,încercând să-și recapete suflul.Oh,Doamne,șopti ea printre gâfâieli.Ar trebui să obțin o medalie pentru toate acestea,chiar că așa ar trebui. Bun,și acum încotro? La dreapta sau la stânga?

-Stânga,decise el și se întoarse către dreapta.Bărbații sunt așa o pacoste! Mercy se înfipse,cu cizmele de cauciuc,în covor și îl zgâlțâi de braț.

-Numărul? Care este numărul apartamentului tău?

Dură destul de mult timp până când obținu răspunsul,încât îi fu frică că el nu își va putea aminti.

-Unsprezece-C,zise el cu o voce groasă..Drept înainte pe hol.De aici,pot să mă descurc și singur.Totul este sub control.Dorești poate autograful meu?

-Nimic nu m-ar putea face mai fericită.Mercy icni și-l îmbrânci înainte.Copăcel-copăcel,un picior înaintea celuilalt și tot așa..Progresele se lăsară mult așteptate. Fu mai degrabă un pas înapoi pentru fiecare doi înainte,dar Mercy reuși performanța de a-l sprijini și,totodată,de a-l îndruma în direcția corectă.Crizele de sughiț dispărură; o consolare prea mică pentru vânătăile de pe bielele ei degete de la picioare.Individul nu era ceea ce s-ar fi putut îndeobște înțelege un tip „ușurel”.

-Casă,dulce casă,reuși ea să murmure,aproape fără suflu,când ajunseră în fața unei uși vopsite în alb,situată la capătul coridorului.Îl sprijini de perete, urmărindu-l timp de câteva momente pentru a fi sigură că își va putea menține singur echilibrul.E în regulă? Bine.Unde sunt cheile?

-Oh...cheile mele.Sam se încruntă și bătu cu degete neîndemânatic peste buzunarele blugilor.Probabil că sunt pe aici,pe undeva.Extrase din buzunar un balsam pentru buze,un flacon mic cu aspirină și un inel metalic de care erau prinse un număr de chei,apoi se încruntă nedumerit,ca și cum ar fi încercat să se hotărască care dintre toate aceste obiecte ar fi cel mai potrivit pentru a descuia ușa.Mercy înșfacă legătura de chei,exasperată.

-Jur că toate astea fac parte din destinul meu,mârâi ea,încercând cheile în

broască, una după alta. Restaurantul e acum închis, așa că adio prăjitură. Și chiar doream să am prăjitura aceea. Aveam nevoie de ea. Găsi cheia care se potrivea și descuie, apoi deschise larg ușa. Pe aici, făcu ea, încercând să desprindă spatele statuii blonde de pe peretele de care era sprijinit. Părerea mea e să lei vreo două duzini de aspirine și să te vâri direct în pat.

-Mai e vorbă? mormăi el, cu ochii sticloși și fără a se mișca din loc.

-Să nu pierzi astea, spuse ea, presând cheile de la ușa în palma lui. Hei, ești sigur că o să te descurci?

-Numai un virus mititel.

-Ei bine...dacă așa zici tu.

-Mai e vorbă? spuse el din nou, clipind din ochi cu multă încetineală. Fără preaviz, genunchii lui cedară și el se prăvăli înainte, bărbia lui lovind-o puternic pe Mercy exact în mijlocul frunții. Ea gemu de durere, clătinându-se pe picioare datorită suprasarcinii neașteptate. Slavă Domnului, individul nu leșinase; nu exista nici un fel de șansă să mai rămână în picioare sprijinind o asemenea greutate inertă. Părea că tipul își pierduse dorința de a mai rămâne pe verticală.

-Ridică-te! ordonă Mercy, cu fața turtită de pieptul lui. Căldura emanată de corpul lui, datorită febrei, făcu să-i sfârșie vârful nasului. Hai, întoar-ce-te...o să te duc înăuntru.

-Credeam că n-am să mai ajung niciodată aici, rosti el răgușit. Înconjură cu un braț umerii ei, palmele odihnindu-se pe formele sânilor reliefate prin trenzi. N-am putut să scap de ele...n-am reușit deloc să le controlez....

-De cine nu ai reușit să scapi? întrebă Mercy, îndepărtându-i palmele.

-De femeile acelea. Audrey, Alison, Katie. Pe celelalte nu mi le mai amintesc. Au fost foarte neîndurătoare cu mine. Mercy strânse din buze în timp ce măsura fața mânjită cu struguri. Nu putea fi vorba de febra aceea ridicată care scoate la iveală tot felul de fantezii din interiorul bărbaților. Nu avea nici o îndoială că ar fi putut fi foarte atractiv, dar nu își putea da seama de motivul acestei panici.

-Încă doi pași, Romeo. Așa, acum așteaptă până ce eu închid ușa. Bun. Acum, în ce parte putem găsi dormitorul? El își rezemă bărbia în vârful capului ei.

-Chiar că ești mică.

-Dar sunt curajoasă. Mercy izbi cu o mână întrerupătorul de pe perete, abia observând, în lumina aprinsă, sufrageria spațioasă, fotoliile Deco, linia modernistă alb-în-alb a decorului. Încotro? înainte pe hol?

-Înainte pe hol, aprobă el istovit. Trase o înjurătură când se împiedică, pentru a nu știu câta oară, de picioarele ei. Scuză-mă. Când am febră, se pare că-mi pierd echil...echil...balansul. De obicei nu sunt chiar atât de neîndemânatic.

-Da,da,sigur că nu ești,replică Mercy,deschizând ușa dormitorului cu o lovitură puternică de picior.Inexplicabil,reuși să nimerească cu cotul întrerupătorul de pe perete.Sunt sigură că te coordonezi foarte exact.El încuviință din cap.

-Așa este.Am și medalii.Totuși,ar trebui să încetez să mai fac așa,pentru că am impresia că genunchii au cam început să mă trădeze.Dacă ar fi existat suficient oxigen de irosit,poate că Mercy ar fi izbucnit într-un hohot de râs.Nu avea absolut nici cea mai vagă idee despre ce anume vorbea el,însă nici nu prea înclina să îi acorde o prea mare atenție.Se împleticiră amândoi în direcția unui pat imens,postat exact în mijlocul camerei,îl întoarse cu 180 de grade și îi împinse ușurel către saltea.Patul era suficient de încăpător pentru trei,poate chiar patru persoane,observă ea cu un zâmbet strâmb,ceea ce era tocmai bine pentru un bărbat care câștigase și medalii pentru capacitatea sa de coordonare.

-Jos,băiatu',făcu ea,punând vârful degetului arătător pe pieptul lui și împingându-l delicat.Timp de o secundă,el se clătină nehotărât pe picioare,dădu drumul unui oftat,realmente,istovit și se prăvăli cu spatele pe pat.Mercy rânji.În lumea alta ar fi fost cu mult mai ușor de trăit dacă toți bărbații ar fi putut fi atât de ușor manipulați.Fii cuminte și odihnește-te până ce îți aduc aspirina.Ai pierdut-o,pe undeva,prin hol.

-Am avut o zi cu adevărat proastă,bombăni el,aruncându-și brațele deasupra capului.Numai un minut să mă odihnesc și pe urmă te conduc acasă...

-Ce idee extraordinară.Mercy își dădu seama că,probabil,ar fi fost mai bine dacă ar fi îndepărtat cuvertura minunat lucrată,din mătase bej,care acoperea patul, înainte ca el să se prăbușească peste ea,dar oricum,în acest moment nu se mai putea repara nimic.El era acolo,jos,iar ea nu simțea nici un plus de a încerca măcar să-l ridice.Căută aspirina împrăștiată pe hol și reuși să găsească singură drumul spre bucătărie.Aceasta era decorată cu o mulțime de alămuri și alte chestii,strălucitoare,dulăpioare din sticlă prin care se putea vedea conținutul fiecăruia,pe jos marmură de *Carrera* și tot felul de alte accesorii cu tentă modernistă.Totul dădea impresia de coordonare perfectă,părea teribil de scump și rece ca gheața.Pielea de pe corp i se făcu ca de găină pe când umplea un pahar cu apă de la un robinet de forma unei cobre pregătită să atace.Propriul ei apartament era subînchiriat de la niște vechi prieteni de familie,plecați pentru vreo trei luni de hălăduit prin bătrâna Europă,însă decorul era destul de comun; o combinație de culori calde și picturi rurale care o făceau să se simtă chiar ca acasă.Prefera propriul decor,țării acesteia de vis,model futurist.

Odată înapoiată în dormitor,putu să observe că pacientul ei nu stătuse degeaba.

Cămașa și pantalonii erau aruncați pe podea, laolaltă cu pantofii. Și cuvertura era aruncată din pat, dar se acoperise până mai sus de talie cu un cearceaf. Își ținea ochii închiși.

-Ți-am adus aspirina, șopti ea. El se încruntă, își îngropa fața în pernă și începu să sforăie încetisor. Mercy se așază pe o margine a patului, își scoase pălăria, și trase o înghițitură bună din paharul pe care îl ținea în mână. Studiindu-l, nu se putu abține să nu observe unul sau două amănunte. Pieptul lui, aprins din cauza febrei și strălucind de transpirație, era bine proporționat, neted, cu mușchi care ieșeau în relief. Ceea ce se putea remarca din abdomen părea tare ca o rocă și țeapăn precum o scândură. Privirea lui Mercy se plimbă puțin mai jos, spre linia de demarcație a coapselor lui subțiri ce se întrezăreau prin transparența de un albastru-pal a cearceafului. Fermecată, ridică paharul spre buze și sorbi ultimele picături de apă. Avea un obicei foarte ciudat, de a compara fiecare bărbat, pe care-l întâlnea, cu Tucker Healy și, inevitabil, ei răspundeau cu tot felul de pretenții. Oricum, bărbatul acesta nu părea să aibă nevoie de nimic în mod special, poate doar de puțin săpun și de niște apă.

Nu putea bănuși cam ce ar putea exista sub cearceaful acela, dar, în mod categoric, nu era vorba de lenjerie *Confrot Weave*. Pentru o fracțiune de secundă se întrebă dacă nu ar fi necesar ridica un colț pentru a se putea convinge singură, dar imediat își reprimă pornirea, certându-se singură pentru vina de a se fi gândit măcar la așa ceva.

-Bietul de tine, șopti ea cu simpatie, așezând paharul pe o mäsută din apropiere. Ai căzut grav bolnav și nu e nimeni care să te îngrijească, cu excepția unei persoane scuturate de sughițuri convulsive și care este mult prea curioasă, decât ar fi trebuit să fie. Ei bine, ce-i de făcut acum? Mercy își lipi dosul palmei de fruntea lui și se încruntă. Ești foarte fierbinte. Dacă temperatura nu scade rapid, va trebui să chem un doctor. Capul lui se roti pe pernă și din gât răzbătu un geamăt adânc. Dintr-o dată, ochii lui se deschiseră, se fixară asupra lui Mercy și el zâmbi. Un zâmbet incredibil din partea unui bărbat trântit pe spate și numai pe jumătate conștient din cauza febrei. Îi zâmbi dulce, leneș, încrețindu-și colțurile ochilor, iar în obraji apărură gropițe adânci.

-Bună, spuse el cu vocea groasă. Mercy se ridică în picioare, privindu-l circumspectă. Zâmbetul lui era cel mai pur exemplu de frumusețe, dar nu se putea încrede în luminițele acelea excitante care îi jucau în ochi.

-Bună, răspunse ea moale. Cum te mai simți?

-Mai bine ca niciodată. De ce te-ai îmbrăcat? Ridică așternutul cu gesturi ademenitoare. Vino înapoi în pat.

-Oh,Doamne! Curiozitatea lui Mercy fu acum răsplătită:chiloți galbeni cu puncte albe.Nici o uncie de carne irosită pe el și numai Dumnezeu știe că ar fi putut ajunge în situația de a admira tot spectacolul,în întregime.Ești puțin cam confuz.Eu sunt cea care te-a găsit în ascensor,îți amintești? De ce nu te învelești? Nu-ți face bine să stai în răcoare.

-Vino și încălzește-mă tu.Sam încercă să apuce trenciul ei cu degetele,dar încercarea eșuă.

-Ești suficient de fierbinte,ai încredere în mine.Ochii lui albaștri licăriră când se uită în sus spre ea și două pete roșii,strălucitoare,îi colorară pomeții obrazilor.

-Vreau să vii aici,lângă mine.Doresc toți centimetri,delicați și dulci care îți aparțin.Doamne,Doamne.Ce-i drept,tipul umbla pe undeva,prin Țara minunilor, dar făcea astfel încât țara asta părea un loc foarte frumos,pe care merita să-l vizitezi.Mercy urmări cu ochi mari,uimită,cum degetele lui se strânseră în jurul încheieturilor ei.El îi trase încet mâna,până în dreptul feței și își presă buzele în deschizătura palmei ei,cu o mișcare gingașă,care o făcu să se gâdile.Mercy simți o senzație puternică,înălțătoare,în piept,un răspuns pur sexual față de el,ca bărbat.Inspiră adânc,repede și își retrase mâna.

-Mă duc să caut o cârpă rece pentru fruntea ta,spuse ea,abia regăsindu-și suflul. Poate că te va ajuta să te mai răcorești puțin.Tu...să stai liniștit.

-Miros struguri,zise el deodată.Expresia aceea adormită,în extaz,de pe fața lui, dispăru.Știi ceva? Cred că am vărsat vinul.Mercy nu se putu abține să nu zâmbească,cu toate că simțea înțepături la nivelul tuturor terminațiilor ei nervoase,ca după o ploaie de scânteii Era ceva teribil de atrăgător în legătură cu aceas tă combinație,ochii albaștri,neajutorați,părul răvășit ca al unui copil,corpul de dansator în trupa *Chippendales*.

-Nici vorbă.Imposibil pentru un tip atât de bine coordonat cum ești tu. El dădu din cap.

-Am medalii.Se întoarse în pat,pe cealaltă parte,și trase în sus de cearceaf până ce își acoperi umerii.Nu mă simt prea bine.Poate că am să cobor mâine cu câteva lucruri...Oftă și închise ochii încă o dată,cu pumnii strânși lipiți de obraji.Arăta exact ca un copilaș extenuat.Buzele întredeschise îi dădeau un aspect trist, mohorât,ce sugerau oarecum neliniștea,dar respirația era adâncă și regulată.

Mercy se gândi că pentru o vreme,cel puțin,va rămâne adormit.Își strecură umerii afară din trenciul greu și îl aruncă peste unul din fotoliile *Deco*,așezat lângă un cămin care funcționa cu gaz,apoi se îndreptă spre baie și înmuie în apă rece o cârpă confecționată dintr-o țesătură foarte groasă.Când reveni în dormitor, pacientul ei se învârtea în jurul camerei,cu cearcaful albastru strâns în jurul

taliei,ca o togă.

-Nu-mi găsesc pantofii,o anunță el răgușit,clătinând din cap,în timp ce își rotea privirea absentă de jur împrejurul camerei.Te voi conduce acasă de îndată ce îmi voi găsi pantofii.Fixă asupra ei niște ochi sticloși,cu o expresie care aducea cumva a curiozitate.Cum te cheamă?

-Mercy.El cugetă o clipă asupra problemei,apoi rânji strâmb.Profitând de absența lui,Mercy îl prinse de mină și îl conduse înapoi către pat.Instantaneu,el se prăbuși pe saltea și se făcu covrig,cu genunchii la gură.

-A fost o noapte minunată,mormăi el.

-Oare? îl acoperi și cu cuvertura,și apoi așeză cu blândețe cărpa umedă pe fruntea lui.Părea că nu mai frige chiar atât de tare,dar ezita încă în a-l părăsi,fiindu-i teamă că o hotărâre bruscă l-ar putea purta pe balcon,în căutarea pantofilor.Aruncă o privire formelor rigide,necompromițătoare,ale fotoliului.Se imagină pe sine în postura unui soldat,care,de-a lungul întregii nopți,va avea grijă de un bărbat al cărui nume nici măcar nu-i era cunoscut.Apoi își imagină scena întâlnirii cu Tucker Healy,din dimineața următoare,simțindu-se și arătând exact ca un mort viu.Desigur,Tucker va radia numai șarm și vitalitate.Părul strălucitor,ochii jucăuși,un zâmbet orbitor.Va arăta cu mult mai bine decât ea.O perspectivă mai degrabă sumbră.Dădu un șut cizmelor de cauciuc,blestemându-și inima prea îngăduitoare.

CAPITOLUL 2

Încă înainte de a deschide ochii,Mercy știu că făcuse o prostie cât ea de mare.

Întregul ei trup răsucit era cuprins de crampe: capul îi fuzionase cu unul din umeri,mușchii,din regiunea gâtului,erau complet pietrificați,iar prin picioare nu mai circula nici o picătură de sânge;le simțea moi,ca niște cârnați.Fusese o greșeală imensă să petreacă o noapte de tortură în scaunul acela.Acum,de la urechi în jos,se simțea complet paralizată.Deschise ochii treptat,câte un sfert de centimetru,fiecare mișcare însemnând durere.Remarcă pe covor cizmele galbene,din cauciuc.Observă apoi,pe undeva prin apropiere,o cuvertură de pat,din mătase bej,și cearceaful albastru care atârna în afara uneia din marginile patului.Apoi văzu un metru optzeci de masculinitate bronzată,tolănită dintr-o parte în cealaltă a saltelei.Stătea cu spatele către ea,iar lumina cețoasă a soarelui de dimineață desena pe el,cu linii vrăjite,adânciturile din jurul oaselor și ale mușchilor.Privirea ei urmări linia încurbată,dulce,a umerilor,talia zveltă și coapsele subțiri.Pantalonașii în care dormise erau acum ușor mai coborâți,dezvelind o dungă alburie,fină ca a unui nou-născut,puțin mai jos de șale.

O liniște neobișnuită pogorî asupra ei în timp ce îl privea,fără însă a zăbovi cu ochii într-un loc anume.Nu dorea să se gândească acum la situația penibilă în care se găsea.De fapt,nu reușea să gândească deloc.Pur și simplu,își cufunda ochii în tabloul pe care i-l oferea și pentru o singură secundă lumea întreagă, dimpreună cu toate complicațiile ei obositoare,se risipiră în vânt.Aprecierile ei aveau ceva elementar,aproape primitiv,însă el avea un corp remarcabil de frumos.În acest moment își dori să fi fost altcineva.

Cineva care să fi putut exploata starea de exaltare aflată încă în hibernare, conștientă fiind că și în această fază începuturile mai erau încă posibile.Cineva capabil să zâmbească și să se bucure de trezirea la viață a curiozității feminine.

Cineva care nu îl întâlnise niciodată pe Tucker Healy.

Tucker! într-o fracțiune de secundă,Mercy se trezi complet și își îngropă fața în palme.Cum de reușise oare să uite? Era în stare să-și facă apariția în viața ei în numai câteva minute și să întoarcă totul cu dosul în sus,exact ca o tornadă.Iar ea nu era pregătită.Din punct de vedere emoțional,psihic,mental...nu era pregătită.

Se simțise incredibil de singură în cursul acestor ultime câteva săptămâni,o străină într-un oraș necunoscut,dar,pe de altă parte,putea considera toate acestea oarecum ca o vindecare.Iar acum,nu era pregătită să înfrunte din nou totul de la capăt.Evident că Tucker va încerca să o convingă să aibă din nou încredere în el. Va fi drăguț,dulce,va da o impresie de vulnerabilitate.Îi va jura că celelalte femei nu au însemnat nimic pentru el,ceea ce era probabil purul adevăr.Și îi va mai spune că ea era singura influență constantă și stabilă în viața lui,ceea ce,de asemenea,era un lucru adevărat.Iar în final îi va spune că o iubește,amănunt care îi va zdrobi încă o dată inima,pentru că în felul lui,el o iubea într-adevăr.

Cu ochii mari,Mercy se mai îndreptă puțin în scaun.Dăruise tot ceea ce fusese în stare să dăruiască.Și fusese conștientă de acest lucru când își făcuse bagajul și părăsise New York-ul,cu două luni în urmă.O modalitate de a ieși din impas ce aducea cumva a lașitate,dar totuși o porțiță de scăpare.Undeva,în străfundurile minții ei,nutrea vaga speranță că,din moment ce respectul față de sine fusese reabilitat,era de-acum capabilă să își asume riscurile unei noi relații.Dar aceasta nu se va întâmpla niciodată,atâta timp cât Tucker era o parte din viața ei, făcând-o să se simtă vinovată și neținând cont de nici un fel de răspunsuri în sens negativ.Nu era timp de pierdut.Mercy se sculă în picioare,gemând și mușcându-și buzele pe când se învârtea de colo-colo,țeapănă,prin cameră și culese de pe jos pălăria,trenciul și cizmele.Trebuia să ajungă înapoi în apartamentul ei,să facă un duș și să se schimbe,apoi să-și împacheteze câteva lucruri pentru o noapte.

Și în cele din urmă, mai tristă dar mai inteligentă, ar fi dispărut. Un weekend lung, la un motel simpatic, asta era soluția, se gândi ea. Tucker nu putea rămâne în Denver pentru totdeauna. În telegramă o anunța că făcuse o întindere la unul din mușchii de la umăr, ceea ce îl scutise pentru un timp de a mai intra pe terenul de baseball. Își imagina că această vacanță nu putea să dureze mai mult de două-trei zile. Două-trei zile de-a v-ați ascunselea. Se va descurca.

Înainte de a părăsi camera, se apropie în vârful picioarelor de pat pentru a controla încă o dată starea pacientului ei. Fața acestuia era îngropată în pernă, iar când atinse pielea netedă de pe spate o simți rece. Febra trecuse. Timp de o secundă rămase cu ochii pironiți asupra părului lui răvășit, cu o ciudată senzație de tandrețe, care îi opri respirația. Fără să știe de ce, se aplecă peste pat și atinse cu buzele, într-o sărutare ușoară, părul blond.

-Ai grijă, șopti. În mod absolut natural trecu pe lângă ascensor, ținând în brațe cizmele, haina și pălăria care se loveau întruna între ele și se grăbi în jos pe scări, șapte etaje. Treptele metalice le simțea reci la contactul cu tălpile goale; instalația de aer condiționat de pe casa scărilor era de mult timp defectă. Când în cele din urmă deschise ușa ce dădea în holul etajului patru, găfâia, pufnea și tremura toată. Și, în acel moment, se opri încremenită, holbându-se la silueta inconfundabilă care se sprijinea de ușa apartamentului ei.

Tucker! Își ținu respirația pentru a preîntâmpina apariția unui sughiț rebel. Tucker părea că așteaptă acolo cam de mulțisor. Stătea rezemat de ușa, cu capul căzut pe spate și o expresie furioasă întipărită pe față. Era îmbrăcat într-o cămașă foarte drăguță, de un galben-verde, ieșită din pantalonii raiți, închiși, de o nuanță kaki, iar picioarele erau vârate într-o pereche de mocasini mari, din piele. Arăta cu mult mai bine decât își amintea ea să-l fi văzut vreodată dimineața. Irezistibil Tucker, cu umeri largi și picioare lungi, și plin de resentimente. Nu părea că ar aștepta în mod deosebit ceva anume. Cu grijă, Mercy se strecură înapoi în casa scărilor, apropiind încet ușa după ea. Ce să facă, ce ar putea să facă? Nu putea hoinări aiurea îmbrăcată în pijamaua ei cu trandafiri, până ce, eventual, el s-ar fi descurajat și ar fi plecat. Era încă devreme, dar în curând străzile vor fi pline de oameni. Se uită pe scări în sus și în jos, rozându-și unghiile. Avea două alternative. Punea pe ea haina cea lungă de ploaie și se plimba pentru vreo două ore prin strălucitoarea lumină a soarelui de mai sau o lua din nou pe scări în sus, spre locul din care venise, pentru a se asigura că vecinului ei, cel lovit de soartă, îi merge bine. A doua variantă i se păru cea mai interesantă. O faptă cu adevărat plină de altruism. Își lipi nasul de ferestruica înghețată încastrată în ușă, nutrind speranța că Tucker dispăruse. Presiunea pe care nasul ei o exercită

asupra ușii fu suficientă pentru a o închide complet. Mecanismul de închidere păcăni. La acest sunet, capul lui Tucker se răsuci imediat într-acolo. Își îndreptă trupul, cu mișcări lente, apoi păși direct spre casa scărilor.

Fără a mai aștepta altceva, Mercy o luă la fugă pe scări în sus, de parcă de această cursă ar fi depins însăși viața ei.

Sam rămase foarte, foarte liniștit. Nu dorea să-și agraveze condiția, și așa destul de delicată. Capul îi zvâcnea chinuitor, mușchii îl dureau, în fața ochilor îi apărea o imagine estompată de umbre și culori. Temperatura scăzuse și era conștient de faptul că se îndrepta spre convalescență, dar la ora actuală nu dispunea de suficientă energie pentru a mai ține cont de acest amănunt. Avea nevoie de un pahar cu suc de portocale și o ceașcă cu cafea, iar pe urmă, înapoi în pat. Și mai trebuia să facă tot posibilul să uite prostiile comise cu o seară înainte.

Delirase, probabil, dar își amintea cu certitudine de Mercy, bunul samaritean. Nu îi mai putea preciza exact culoarea părului, de vreme ce purtase pe cap un lucru ciudat, tremurător, dar își amintea de ochii imenși, căprui, și de nasul aproape ridicol de mic, și de gura ei, în formă de inimă, care îi revenea în mod ciudat, stăruitor, în memorie. Fusesse atât de drăguță să îl salveze din ascensorul acela mare și rău, și să îl sprijine până în apartament, iar el ce făcuse? Bâiguise ceva despre minunata lui coordonare și despre medaliile pe care le câștigase. Și ca să pună capac la toate, îi oferise cu generozitate autograful. Da domnule, se pare că fusese cu adevărat îngrozitor pentru ea, ca un invalid lunatic să îi ofere autograful, mai ales că ea nu arătase nici un semn că l-ar fi recunoscut. Și cel mai stânjenitor dintre toate, undeva în mintea lui rămăsese o amintire vagă cum că încercase să o tragă în pat, lângă el.

Ar fi trebuit să-i ceară scuze pentru divagațiile lui din timpul delirului și, totodată, să-i mulțumească pentru răbdarea ei, dar parcă o înghițise pământul.

Din acest punct de vedere, nu îi putea găsi nici o vină. Probabil că nu fusese chiar cea mai fericită seară din viața ei. În mod sigur că, pe când se întorcea acasă la ea, se prăpădise de râs din cauza prostiilor lui.

Se simțea trist, slăbit și deprimat; de ce se simțea deprimat nici el nu ar fi putut spune. Aruncă pe el un halat ponosit, din pluș, cel păstrat special pentru perioadele în care zăcea bolnav, și îndrăzni să se aventureze în direcția bucătăriei. Nu se simțea niciodată ca acasă în bucătărie; de altfel, nicăieri în întreg apartamentul.

Piese lucioase ale mobilierului și încrustațiile acestea în culori anemice îi dădeau întotdeauna fiori, dar le acceptase, pentru că designer-ul responsabil cu decorarea interioarelor fusese exorbitant de pretențios în ceea ce privea aspectul

pecuniar; din acest motiv, un tip cu adevărat calificat. Sam crescuse în Touquerville, un orașel liniștit, aruncat în mijlocul statului Idaho, unde pretutindeni în jur vedeai numai ferme. În acele vremuri nimic nu l-ar fi putut convinge că va ajunge să trăiască la un nivel atât de sofisticat. Era mai bine, poate, să părăsească toate amănuntele legate de stilul de viață ultramodern al profesioniștilor. Puse cafea în filtru și apăsă întrerupătorul, dar îl opri aproape instantaneu din cauza zgomotului insuportabil care amenința să-i spargă capul în două. Fără cafea în dimineața aceasta! Nici măcar pâine prăjită; oricum nu ar fi avut destulă energie pentru a o mesteca. Doar un pahar rece cu suc de portocale și înapoi în pat. Iar mai târziu, când se va simți în stare, va face o vizită bătrânului doctor Jack Menziefc și îi va arde un pumn în figură, pentru că îndrăznise să numească tot chinul ăsta aiurit o răceală determinată de un „virus mititel”.

Cu un pahar într-o mână, deschise frigiderul, își turnă o porție de suc de portocale și apoi închise ușa fără a face vreun zgomot.

-Pentru că o zi fără suc de portocale, intona el cu o voce melancolică, este ca o zi fără soare. Și noi nu putem rezista în felul acesta, nu-i așa, Sammy?

Se întoarse pe călcâie în momentul în care o femeie păși peste pragul ușii de la intrare. Amândoi fură la fel de surprinși; paharul cu suc lovi podeaua cu un pleoscăit. Surprinderea ei se manifestă mai exploziv; Mercy scoase un urlet.

-Aaaah! Sam se clătină spre spate, ținând ochii închiși și acoperindu-și urechile cu palmele. Nu îi mai păsa dacă această persoană se strecurase în apartament cu intenția de a-l asasina. Dorea doar ca ea să rămână liniștită.

-Nu urla. Nu pot să suport asta. Doar atât...nu urla.

Urmă o pauză scurtă, apoi se auzi o șoptă duioasă:

-Îmi pare rău. Dar nu mă așteptam să te găsesc aici.

-Nici eu nu mă așteptam să te văd. Sam deschise un ochi, se uită strâmb în direcția ei, apoi îl deschise pe celălalt, în timp ce amintirile începeau să se reîmprospăteze. Mai puțin pălăria și treniul, o avea în față pe chiar Mercy-Bunul Samaritean, o jumătate de măsură de adorabilă feminitate-un metru cincizeci și cinci cel mult, părul lung, negru, și sprâncene subțiri care încadrau doi ochi cășcați de uimire. Partea de jos i se potrivea chiar foarte bine. Partea de sus a țesăturii încerca eroic să-i susțină sânii plini, rotunzi.

-Mercy (milă), rosti el; și exact asta simțea pentru ea.

-Îți amintești numele meu? Mercy îl privi pătrunzător, încercând să se dumirească dacă luciditatea lui mai putea fi pusă în discuție. Ce-i drept, arăta mult mai bine decât cu o seară înainte. Și nici nu mai era colorat ca un strugure. Cum te mai simți?

-Mai bine,răspunse el sincer.Nu se mai simțea deprimat.Ci doar vinovat de nedreptatea comisă.În ceea ce o privea pe ea,bunul samaritean.Cu buzele ei generoase,prea-minunate-pentru-a-fi-,adevărate și ochii aceia de Alice-În-Țara-Minunilor,era o combinație fascinantă de drăgălășenie și senzualitate,farmec și tandrețe.Pijamaua părea împrumutată de la una dintre fetițele cercetase,corpul acoperit părând al unui înger picat din cer.Cu toate că stătea nemișcată,emana acea vitalitate inconfundabilă care se proiecta de-a lungul și de-a latul încăperii ca un duș cu raze de soare.Pentru prima dată,după aproape un an,bucătăria i se părea lui Sam atrăgătoare și elegantă.

-Îmi pare bine că te-ai întors,murmură el cu un glas dulce.Ceva din tonul vocii lui o făcu pe Mercy să se simtă scuturată de un fior.Nu teamă,ci,mai degrabă,un fel de insecuritate plăcută.

-Noaptea trecută am fost îngrijorată pentru tine.Mi s-a părut că...Tucker,își aduse ea aminte dintr-o dată și rămase cu gura căscată,lăsând propoziția neterminată.Ce se întâmpla oare cu ea? O luase din nou razna.Tucker fusese tot timpul în călcâiele ei,șapte etaje,și era renumit pentru viteza lui.Nu era sigură dacă el reușise sau nu să o privească cu atenție.Și în orice moment ar fi putut... Tăcerea fu spartă de sunetul pe care îl făcu soneria de la intrare,apoi se auziră bătăi în ușă și din nou soneria.

-Cam nerăbdător,băiatul,constată Sam,încruntându-se.Știa că nu avea programate nici un fel de întâlniri sau interviuri,iar prietenii lui cunoșteau foarte bine lecția de a nu-l vizita duminica înainte de amiază.Mercy clătină din cap, distrusă.

-El este.Sam se holbă la ea.Nu-i făcea plăcere senzația care începea să se înfiripe în el.Poate din cauza felului mai special în care ea pronunțase cuvântul el,de parcă vizitatorul lor era un fel de zeităte a statului Colorado.

-Cunoști această persoană care ține cu tot dinadinsul să-mi dărâme ușa?

Mercy își schimbă greutatea corpului de pe un picior pe celălalt,își aranja părul pe după urechi și își mușcă buza de jos,toate dintr-o dată.

-Aăă...cred că este posibil.

-Și despre cine ar putea fi vorba?

-S-ar putea să fie vorba despre Tucker Healy,fostul meu logodnic.Și poate că ar fi mai bine dacă nu ai deschide ușa aceea.Sam simți revenindu-i durerea de cap,mai năprasnic ca oricând,și avu așa,ca o idee,cum că micuțul virus nu ar fi deloc implicat.

-De unde știe că ești aici?

-Nu știe,răspunse Mercy repede.El...se ghidează după intuiție.Mă întorceam înapoi la apartamentul meu și...

-Locuiești aici?

-La etajul patru.În dimineața asta mă întorceam acasă și...

-Ai rămas aici toată noaptea? Sam își imaginează ochii ei căprui ca ai lui Bambi ținându-l fără încetare toată noaptea.Da,probabil că i-ar face plăcere așa ceva.

-Aveai temperatură foarte mare și mi-a fost teamă să te părădesc.Mercy sări în sus și se înroși când soneria de la intrare se auzi încă o dată,în timp ce cu mâinile își ciufulea distrată părul.De ce oare nu pleacă? Unde rămăsesem? A,da,când am coborât scările l-am văzut pe Tucker,fostul meu logodnic,așteptându-mă.M-am retras înapoi în casa scărilor,dar probabil că a auzit ceva când am închis ușa. Atunci am fugit în sus pe scări și el m-a urmărit.

-De ce?

-Pentru că dorește să mă vadă.

-Nu,făcu Sam nerăbdător,atunci tu de ce te ascunzi de el?

-Eu nu vreau să-l văd.Încercând să schimbe subiectul,Mercy adăugă repede: Cred că ar trebui să șterg mizeria asta de pe podea.Amândoi suntem în picioarele goale și,cu siguranță,că în dimineața aceasta tu nu mai ai nevoie și de alte dureri.

-Am să șterg eu mai târziu.Să fii atentă pe unde calci.În ușa se auziră iarăși câteva bătăi și Sam îi aruncă o căutătură întunecată.Ochii lui Mercy se măriseră și mai mult,iar cadența respirațiilor ei era întreruptă din când în când de accese. Vrei să deschizi ușa sau ai de gând să te ascunzi sub patul meu?

-Va pleca el până la urmă,mormăi Mercy,așezându-se în genunchi și culegând cu atenție de pe jos bucățile de sticlă spartă.Sper.Sam deja începuse să nu-l placă pe acest insistent Tucker Healy,ale cărui manifestări zgomotoase îi agravau durerea de cap.Nu îl întâlnise niciodată,dar era absolut sigur că nu îl va plăcea.

-E genul de tip violent? Mercy răspunse fără a ridica privirea.

-Nu.Este doar răsfățat.*Nu era singurul*,se gândi Sam,urmărind dansul razelor palide ale soarelui de dimineață în părul ei.Pe podeaua bucătăriei sale se afla o femeie adorabilă,care arăta foarte sexy,dar starea de excitare sălbatică pe care o putea citi pe fața ei nu avea nici cea mai mică legătură cu persoana lui.Cât de umilitor! Cât de enervant!

-Și de ce,mă rog,nu vrei să te vezi cu această persoană răsfățată și nonviolentă? E o poveste lungă.Mercy se sprijini pe călcâie și ascultă cu atenție.Cred că a plecat.Nu mai aud nimic.Făcu o mișcare pentru a se ridica în picioare,încercând să se sprijine cu o mână pe podea pentru a-și putea menține echilibrul,cealaltă

mână fiind ocupată cu bucățile de sticlă ale paharului spart.Dintr-o dată însă picioarele ei goale alunecară pe suprafața umedă,urmând o traiectorie complet imprevizibilă.Se prăbuși greoi în șezut,iar mâna în care ținea bucățile de sticlă se strânse instinctiv.Instantaneu,Mercy simți dureri ascuțite în căușul palmei,care iradiară ca un val fierbinte de-a lungul întregului braț.

-Au! La dracii',mă doare...

-Stai,lasă-mă să văd.Sam fu imediat lângă ea și o ajută să se ridice.E în regulă, lasă-mă să te ajut.Ușor amețită și cu respirația tăiată,Mercy lăsă să-i cadă din mână cioburi de sticlă amestecate cu sânge.

-Cred că am nevoie de un pansament,rosti ea cu o voce ofilită.

-Aș spune că este o constatare cam optimistă.Sam o împinse cu blândețe pe un scaun și îi luă mâna într-a lui.Cred că va fi nevoie de câteva copci.

-Nu e atât de grav.Mercy se aplecă înainte și,iși rezemă fruntea de genunchi, încercând să scape de amețeala și senzația de greață care o încercau.Izbuti cu greu să-și întoarcă ochii de la sângele care picura din mână pe podea.Îți fac mizerie.Dacă îmi aduci câteva șervețele,am să șterg puțin pe jos.

-O podea curată este,cu siguranță,prima de pe lista priorităților mele,mormăi Sam.Merse spre chiuvetă,umezi o cârpă curată în apă rece,îngenunchie lângă Mercy și îi legă strâns mâna,încercând să oprească sângerarea.Ea îndreptă spre el o privire goală,ceea ce îl determină pe Sam să-și pocnească de câteva ori degetele în dreptul feței ei.Hei! Ai de gând să leșini?

În timp ce cugeta asupra răspunsului,o asalta un nou acces de greață.

-Nu.Sunt doar puțin amețită.Mercy încercă să zâmbească.Îmi pare rău.Problema asta o aveam și când eram copil.În fața sângelui încep să văd stele verzi.Ceva asemănător cu legătura dintre Tucker și sughiț.Sam nu avea habar despre ce anume vorbea ea,dar simpla pronunțare a numelui „Tucker” îl irită.Fiecare lucru însă la timpul său.

-Rămâi aci,zise el.Mă întorc imediat.Mercy îl urmări cu ochii umezi cum se îndreaptă către telefonul agățat pe perete,de unde avu o convorbire scurtă.Din cauza țiuitului persistent din urechi nu-și putu da seama cu cine anume vorbea.Ce mai pereche,chibzui ea.Unul mai bolnav decât celălalt.

-E deja pe drum,o anunță Sam,trăgându-și un scaun lângă ea.Mercy își așează mâinile în poală,simțind cum bătaile pulsului iradiau de-a lungul întregului trup,ca niște valuri de căldură.

-Cine?

-Doctorul.

-Doctorii nu dau consultații acasă.

-Al meu da.Nu mai durează mult,stă pe aceeași stradă.Urmă o tăcere lungă.
Mercy aruncă câteva priviri cu coada ochiului,ca o școlăriță care încearcă să atragă atenția colegului de bancă.Din profil,figura lui se prezenta...bine,acesta fu singurul cuvânt pe care reuși să-l găsească în memoria ei obosită.Linia istovită a buzelor,maxilarele dăltuite și ochii încețoșați,afundați în orbite,emanau o senzualitate deosebită.Din punct de vedere al tradițiilor clasice nu era o față frumoasă,dar era cu certitudine o față pe care nu o mai puteai uita.Și,cumva ciudat,familiară.

-Nu-ți știu numele,spuse ea deodată.

-Sam.Doar...Sam.Nu-și putea aminti ultima oară când fusese doar Sam.Se simți minunat,ca și cum ar fi întâlnit un vechi prieten.

-*"Bunul vecin Sam"*.Mercy îi adresă un zâmbet timid.Eu sunt Mercy Sullivan și vreau să știi că asta este o mare cinste pentru mine.Sam o privi precaut.Ultimul lucru din lume pe care l-ar fi dorit acum era ca ea să-l fi recunoscut.Atât de rar reușea să fie el însuși,și nu *„Rebelul cel fără de odihnă"*.

-De ce?

-Pentru că stau jos lângă un bărbat care a câștigat medalii pentru capacitatea lui de a se coordona.Asta trebuie să fie ziua mea norocoasă.Acum începuse să-l tachineze.Sam expiră cu putere aerul pe care,fără voia lui,îl reținuse în plămâni.

-Nu pot să-mi asum responsabilitatea pentru tot ce am spus seara trecută.O mulțime de lucruri fără importanță.

-Oh.Mercy clipi,rușinată.Asta vrea să însemne că nu o să mă duci acasă pentru a o cunoaște pe mama ta? El îi întoarse o privire surprinsă,apoi începu să râdă ușurel.

-Mercy,spuse el,prinzându-și capul,care îi zvâcnea,între palme.

-Ce este?

-Nimic.Doar Mercy.

-Ai cam exagerat,nu ți se pare,Sam? întrebă Jack Menzies,ironic.Nu e nevoie de nici un fel de cusătură,ci doar de un bandaj ușor.Toate bătănelile acelea despre afectarea unor artere importante....Ar trebui să-ți fie rușine.

-Pentru o persoană așa de mică părea o groază de sânge,încercă Sam să se apere.În plus,cum altfel crezi că aș fi reușit să te aduc aici? Tu nu dai consultații acasă.Privirea lui Jack se îndreptă spre cealaltă parte a sufrageriei,unde,în fața ferestrelor înalte,se putea zări o siluetă în pijama.

-Cel puțin puteai să fii cinstit cu mine.Ai fi putut să-mi spui că ai aici o femeie rănită,care este foarte drăguță și e îmbrăcată în pijama.Sam își îndreptă privirea

în aceeași direcție. Mercy studia, cu o expresie gânditoare, strada de sub ea, legănându-se pe vârfurile picioarelor. Lumina soarelui se împletea cu șuvițe din părul ei strălucitor, făcând-o să pară nepământeasă.

-Ai fi venit? Bunul doctor îi zâmbi drăgălaș. Părul impecabil aranjat, ochii strălucitori, aproape gri, și o față de bebeluș, fără nici un rid, pe care toate femeile o adorau.

-De ani de zile ești cel mai bun prieten al meu, Sam. Cum de poți să pui o asemenea întrebare?

-Du-te acasă, Jack, spuse Sam, deschizând ușa.

-Știi, nu prea pare genul tău. De ce e îmbrăcată în pijama? Dacă era vorba de un capot de casă, asta da, aș fi înțeles.

-La revedere, Jack.

-Știi ce-am mai observat? Nu te pisălogește. Asta e o noutate. Îmi plac fetele astea, Sammy, nu e deloc impresionată de tine. Poate că, până la urmă, e și ceva dreptate în lumea asta. Cu o mână fermă, Sam își împinse prietenul afară pe ușă.

-Îmi pare bine că te-am văzut, Jack. Vezi să nu te lovească vreun autobuz până ajungi acasă.

-Într-una din zile va trebui să avem o discuție lungă, îi strigă Jack peste umăr lui Mercy. Cred că ești o persoană cu gusturi fine. Din primul moment în care ai apărut în fața ochilor mei am fost sigur că nu semeni cu femeile acelea care leșină doar la vederea unei simple perechi de chiloți... Sam trânti ușa și se întoarse zâmbind către Mercy.

-Un tip ciudat. Pe buzele ei flutură un zâmbet.

-Despre ce chiloți este vorba?

-De când a terminat facultatea, Jack nu a fost niciodată prea normal. A stat cu nasul în prea multă formaldehidă sau ceva asemănător. Sam își înfundă mâinile în buzunarele halatului și își compuse o figură tristă, la întotdeauna curbele pe două roți. Cu toate acestea, își cunoaște meseria și, în plus, adoră să dea consultații acasă. Zâmbetul ei se lăți.

-E foarte drăguț. Ciudat, dar drăguț.

-Calități pe care le găsești la toți prietenii mei. Sam se simțea acum mai bine. Mult mai bine, chiar, cugetă el, urmărind detaliile rotunjimilor sânilor ei scoase în relief de lumina caldă. În acest moment, rolul pijamalei era aproape anulat, mai ales pentru motivul că Mercy era situată în dreptul unei ferestre prin care pătrundea din belșug soarele. Vrei niște cafea? o întrebă el visător. Niște cafea bună și fierbinte? Tu nu trebuie să-ți clintești nici un mușchi. Pot să ți-o aduc chiar aici. Mercy scutură din cap și își îndreptă umerii.

-Nu,ar trebui să plec și să te las să te odihnești.În primul rând,nu ar trebui să fii aici.Din fericire,probabil Tucker a plecat,hâc,de mult.Nu este un om foarte răbdător.Tucker! Din nou numele acesta și din nou Sam experimentă aceeași inexplicabilă aversiune.

-Poate că ar fi mai bine dacă ai mai rămâne un timp aici,să fii sigură.

-Mulțumesc,dar nu.Mercy culese haina de pe scaunul din apropiere,încercând să o strângă fără a-și folosi mâna rănită.Nu era nevoie să mă panichez chiar atât de tare când,hâc,l-am văzut.A fost o copilărie.Îmi pare rău că te-am deranjat.

Hopa,am scăpat o cizmă.

-Din cauza lui sughiți? întrebă Sam, cu o inflexiune curioasă în voce.Culese de pe jos cizma și o urmă spre ușă,urmărindu-i dansul șoldurilor care urmau un ritm ademenitor,întrerupt din când în când de câte un sughiț feroce.Asta ce mai e,o reacție alergică sau ce?

-Doctorul spune că aș putea scăpa de ea,mormăi Mercy.Adică mi-a spus, hâc,acum zece ani.

-Cum îți puteai imagina că te-ai fi putut căsători cu tipul ăsta? Ai fi sughițat întruna,până când ți-ai fi dat duhul.

-Nu se întâmplă așa întotdeauna,doar când sunt nervoasă sau supărată,sau foarte emoționată.Sam nu își putea aminti să fi avut vreodată un asemenea efect asupra vreunei femei.Categoric că le făcea să se simtă foarte emoționate,dar niciodată nu le aducea în stare să sughiță.

-Ține-ți respirația,spuse el repede.Voia ca sughițurile să înceteze,și asta chiar acum.

-Nu ține.Continui să sughit chiar și după ce,eventual,leșin.Nu vrei să deschizi tu ușa? Mâinile mele sunt ocupate.Sam deschise ușa,holbându-se de sus spre ea.

-Ce-ai zice de un pahar cu apă?

-Nu are nici un efect.El îi aruncă o privire încruntată și reuși să vâre cizma între bărbia ei și trenciul făcut ghemotoc.

-Dar ce are efect?

-Oh,mai devreme sau mai târziu încep să uit și mă gândesc la altceva,în afară de Tucker,și atunci,hâc,dispar.Mercy îi zâmbi,iar în ochi îi apăru o umbră de ironie.Și mai devreme sau mai târziu apar din nou,iar eu nu pot să fac nimic în privința aceasta.E inevitabil.

-Inevitabil,repetă Sam moale.Știi,urăsc cuvântul acesta.Apoi o sărută.

Întâi își înclină capul,apoi își lipi deliberat buzele de ale ei,sorbindu-i-le.

Beneficia de toată experiența și îndemânarea câștigată în zece ani de binemeritate și entuziaste aventuri.Trei secunde mai târziu,se trezi pradă unui

acces de dorință nestăpânită,mai puternică decât orice altă senzație încercată până atunci.Doar un singur sărut și totuși coapsele ei i se păreau ațățătoare și simțea cum mintea îi plecase aiurea,și fiecare părticică a lui tânjea de nevoia de a o cunoaște mai bine.Tehnica fu abandonată.Visurile dispărură.Își aminti cum era să-ți pierzi controlul asupra propriei persoane,să hoinărești fără țintă,orb, înfierbântat,căutând dulcea alinare a aproapelui.Nu își făcea griji în legătură cu pretențiile sale sau cu faptul că totul putea fi doar o fantezie.Din momentul în care limbile lor se atinseră pentru prima oară,din adâncul pieptului se auzi un geamăt ce reflecta pur și simplu plăcerea.

Mercy intră în joc fără ezitare,ca și cum toată viața nu făcuse altceva decât să îl sărute.Nu avusese nici o intenție în direcția aceasta și cu siguranță că nu plănuiise nimic,dar se părea că logica o părăsise de când buzele lui o atinseseră.Uită cu totul de haină,de cizme și de pălăria strivită între ele,uită și de Tucker care probabil o mai căuta încă prin clădire.Exista doar Sam,ceea ce simțea pentru el și,ceea ce încerca pentru prima oară,gustul lui; incredibila delicatețe,ca de satin,a buzelor și lichidul de foc care era limba lui.Mercy se înalță pe vârfuri,gâfâind încordată,plonjând în senzații.Nu se așteptase la așa ceva și șocul se adăugă curenților plăcerii care îi zguduiau trupul.Nici măcar nu îl cunoștea,își spuse, amețită.Nici măcar nu îl cunoștea...Când,în cele din urmă,el își înalță capul,ochii ei erau cei mai mari și mai întunecați ochi pe care îi văzuse vreodată.Buzele ei pline erau umezite,pielea radia de o căldură luminoasă.Părea a fi ușor șocată,dar sexy și adorabilă.Privind-o de la înălțime,Sam simți dorința răvășindu-i trupul; tunetul care completează întotdeauna fulgerul.

-Oh,Doamne,gemu ea răgușit.Din nou,decise Sam,înfometat,și capul lui se aplecă spre ea,ținând ochii închiși.Însă în ultimul moment își recapătă capacitatea de a raționa și se trase înapoi,cu respirația întretăiată,în accese dureroase.Dacă va continua în același fel,nu va reuși decât să o sperie de moarte. La dracu',aproape că începuse și el să se sperie.

-Sper că asta ți-a fost de ajutor,spuse aspru,trăgându-se deliberat cu un pas înapoi din fața tentației.Mercy clipi neajutorată în direcția lui.

-La ce?

-Pentru sughițurile tale.M-am gândit să încercăm...Sam făcu o pauză și respiră cu greutate.M-am gândit să le speriem,ca să nu se mai apropie de tine.

-Bine le-ai făcut,se auzi ecoul aspru din partea lui Mercy.Încă nu-i venea să creadă în ceea ce tocmai se întâmplase și cu atât mai greu în participarea sa activă.Se simți într-un fel jignită.

-Nu-mi mulțumi mie.Pe buzele lui apăru un zâmbet satisfăcut când realizează că tratamentul lui,cam impulsiv și total neortodox,dăduse rezultate.Ea nu mai sughița deloc.De fapt,nu era foarte sigur dacă mai respira.Mi-a făcut plăcere să te ajut.

-Cred că acum ar trebui să merg acasă,roști ea,mai mult către sine,decât pentru Sam.Se strecură pe lângă el afară pe coridor și pași drept înainte,cu mâneca treniului atârându-i în urmă.

CAPITOLUL 3

Tucker abandonase postul de observație din fața apartamentului lui Mercy,dar lăsase sub ușă capacul de la o cutie de bomboane pe care era scris un mesaj,în maniera sa personală,foarte exotică.

Nu ai unde să fugi,în schimb te poți ascunde,Dulceață.Stau în Sheraton până duminică,aș fi preferat să stau la tine.

„Dulceață”,bombăni Mercy,închizând ușa cu piciorul în urma ei.Ura porecla asta.Tucker o cadorisise cu ea pe când avea rotunda și trandafiria vârstă de treisprezece ani și făcuse o adevărată pasiune pentru dulciuri.O urâse de la început și o ura și acum.Într-una din zile va trebui să-și facă curaj și să i-o spună în față.Se așază comod pe o canapea și încercă să cugete,de o manieră cât mai matură,posibilele ieșiri din situația încâlcită în care se găsea.Nu reuși,pentru că mintea ei făcu o întoarcere bruscă de o sută optzeci de grade și se întoarse la Sam,și la tratamentul lui,foarte personal,contra sughițului.Își aminti sărutul atât de neașteptat un început uluitor pentru o promisiune senzuala Buzele ei se strânseseră,iar degetele de la picioare se făcură ghem în covorul gros.Ce bărbat ciudat,atrăgător și imprevizibil! Nu se simțea deloc ofensată de faptul că el o sărutase;din contră,îl acceptase ca pe un compliment deosebit de plăcut.Se simțise în schimb surprinsă și totodată încântată de propriul răspuns,într-o manieră atât de entuziastă.Foarte încurajator.Despărțirea de Tucker fusese,evident,foarte sănătoasă pentru ea.Avea o senzație ciudată,ca un curent de aer dulce,răcoros,care adia înlăuntrul ei,trezind-o la viață,impulsionând-o către o emancipare totală.Avea nevoie doar de timp pentru a-și continua metamorfoza dintr-o omidă,agățată de o cracă,într-un zburdalnic fluturaș.Deja ajunsese destul de departe.Remarcă faptul că cea.mai matură comportare era să-l evite pe Tucker,oricât ar costa-o,să fugă de el,să se ascundă,să-l înece sau să-l îmbrâncească într-un șanț.Frica este sănătoasă,acesta era noul ei moto.

Tot restul zilei și-l petrecu la grădina zoologică din Denver.Petrecu noaptea la un anume Howard Johnson.Duminică dimineață se aventurează până acasă pentru

a-și schimba hainele;în holul clădirii se piti după fiecare stâlp,ca un hoț de pisici,țâșni în sus pe scări și năvăli în apartament cu viteza luminii.În momentul în care intră pe ușă auzi soneria telefonului; cu delicatețe și cu ajutorul unei perne atenua țiuitul supărătorului instrument.

Aceasta era ultima zi a lui Tucker în oraș,și îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că nu se va da în lături de la nimic pentru a o vedea.De o viață întreagă,Tucker era obișnuit să obțină întotdeauna ceea ce voia,iar acest joc nevinovat de-a v-ați ascunselea nu îl amuza deloc.Încă o dată Mercy aprecie înțelepciunea noului ei moto.Făcu un duș,îmbracă o pereche de blugi,un tricou ușor decolorat,puse deasupra o jacheta,care fusese purtată îndelung,și își strânse părul la spate într-o coadă,pe care o îndesă sub o șapcă de baseball azurie.O pereche de ochelari de soare imenși,de aviator,ce îi acopereau jumătate de față,completară toaleta ei,și așa destul de neconvențională.Tucker trebuia să o privească de foarte aproape pentru a putea recunoaște,sub aspectul acesta de golănaș,pe fosta lui logodnică.Lui îi plăcea ca femeile să arate a femei,cu coapsele și sânii parțial acoperite de rochii foarte bine mulate,buzele de culoarea cireșelor roșii și părul lung,mătăsos.Mercy avusese întotdeauna obligații,dar acum gata.Pe când se studia în oglindă,percepu ceva,o senzație nelămurită care se ridica,precum o maree,din vârful picioarelor,băgate în niște pantofi sport, foarte comozi,până la rădăcina părului.Încercă să o identifice,dar nu reuși până ce nu ajunse înapoi în casa scărilor,unde începu,în sfârșit,să înțeleagă.

Se simțea perfect,foarte naturală; Mercy Rose Sullivan sută la sută.Cât de splendid,cât de minunat că reușise să facă un lucru care să îi provoace plăcere.

”Dulceața” impoștore nu mai exista.Viață lungă lui Mercy Rose,rebela.

Duminică dimineață,Sam Christie se simți cu totul nou.Puternic ca un taur și de două ori mai înfometat.Înghiți câteva felii de pâine prăjită cu cârnați gătiți la cuptorul cu microunde,bău o jumătate de litru de suc de portocale,apoi trase pe el,grijuliu,o pereche de pantaloni din stofă kaki și îmbracă o cămașă neagră,cumpărată de la Hermes.Era timpul să facă o vizită pentru a mulțumi minunatei lui vecine,posesoarea acelei adorabile pijamale roz,pentru tot ceea ce-făcuse pentru el.Mercy!O visase toată noaptea,unul dintre visele acelea foarte stimulative de care nu mai avusese parte de când terminase licelul; pe vremea aceea,obiectul viselor lui era Tracy Grace Parsons care îi inspirase subconștientul în direcția unor fenomene deosebit de înălțătoare.Desigur,nu avusese niciodată curajul să-i adreseze mai mult de două cuvinte înălțimii sale Tracy Grace,iar din partea ei nu căpătase decât coșuri pe față și nervi.Cu Mercy Sullivan era cu totul altă poveste: era delicată,veselă,spontană și de o frumusețe

intensă și pură,și toate acestea le exala complet inconștient.După atâția ani de trai în mijlocul atâtor vampiri,atâția ani în care fusese tot timpul arătat cu degetul,ținut în puf și gădilat cu tot felul de dulcegării,Sam fusese fermecat de sinceritatea ei și,din când în când,de prietenia ei.Ambiție,lăcomie,compătimire,le putea împrăști pe toate în aer,dar Mercy era la fel de proaspătă și naturală ca o boare de primăvară.Acel sărut îl afectase serios,ca și cum fusese primul sărut din viața lui.Era conștient,cu o certitudine care venea de undeva dinăuntru,că era pe cale să treacă peste un prag ce îl despărțea de lucruri extraordinare.

La dracu',acum era chiar bucuros că reușise să leșine acolo,în ascensor.

Ca ultim retuș folosi câteva picături de apă de colonie *Obsession* și imediat încercă să îi atenueze efectul spălându-se energic cu apă și săpun,pentru a nu lăsa să se înțeleagă că ar încerca cumva să o impresioneze.Și,în plus,spera să o atragă într-o mică excursie cu mașina în munți,iar într-o mașină închisă,chiar și numai câteva picături de *Obsession* puteau avea un efect redutabil.

Era cu mâna pe clanță,când de partea cealaltă a ușii se auziră câteva bătăi.

Imediat se gândi la Mercy.Primul gând care îi trecu prin minte,ce-i drept foarte optimist,fu acela că ea dorea să treacă pe la el pentru a se interesa de starea sănătății sale,astfel încât deschise ușa fără a se mai uita prin vizor.O greșeală fatală.

-Colin Bloodworth,de la *World Weekly*.Un tip bondoc,uscat ca un pai,cu o față lătareață împodobită de o barbă rară,ca în tablourile lui Vandyke,răsărise în prag,cu mâna întinsă spre el.Avea privirea aceea obraznică,ambicioasă,pe care Sam o recunoscuse imediat.Domnule Christie,aș dori să vă pun câteva întrebări.

Ați fost văzut vineri seara la volanul mașinii dumneavoastră,cu toate că păreați bolnav.Un martor ocular afirmă că aproape ați doborât un pieton în parcare din fața unui magazin.Aveți vreun comentariu de făcut?

-Nu cred că le-ați putea tipări.Reporterul încercă să-l împiedice pe Sam să închidă ușa,blocând-o cu o sandală maro.

-Probabil că ar fi mai bine pentru dumneavoastră dacă v-ați prezenta propria variantă,domnule Christie.Altminteri,opinia publică ar putea să tragă concluzii eronate în legătură cu incidentul.

-Nu a existat nici un incident,roști Sam pe un ton dur,iar concluziile alea eronate ar fi o îmbunătățire a naibii de bună față de minciunile cusute cu ață albă pe care le tipăriți de obicei în hârtiile voastre.Și acum ia-ți piciorul sau o să-mi ies din sărite.

-Amenințați un respectat membru al unei societăți de presă,domnule?

-Nici vorbă.Te ameninț pe tine.Sam își încheșta pumnii.Pur și simplu vei trage

niște concluzii foarte clare în legătură cu intențiile mele.

Colin își retrase puțin piciorul, cu un centimetru sau doi, dar nu suficient pentru ca Sam să poată închide ușa.

-Nu sunt chiar singurul care se interesează de acest incident, domnule Christie. În hol așteaptă reprezentanți din partea mai multor ziare, precum și reporteri, și cameramani de la stațiile locale de televiziune. Eu am reușit să mă strecur pe lângă gardieni, și puteți fi sigur că vor mai reuși și alții, mai devreme sau mai târziu. Nu aveți altă soluție decât de a suporta consecințele purtării dumneavoastră.

-Parcă ai fi învățătoarea mea din clasa a treia, spuse Sam, cu o blândețe înșelătoare. Apoi, fără preaviz, deschise dintr-o dată ușa larg și-l înhață pe supărătorul reporter de cravata verde pe care o avea prinsă la gât. Nu îmi placi deloc, domnule. Am întâlnit reporteri de care nu-mi pasă absolut deloc, dar pe tine nu te plac. Mi-ai stricat o zi care se anunța perfectă, și asta mă irită foarte tare.

Mi-ar face plăcere să te fac bucățele, dar acest lucru nu se va întâmpla, pentru că sunt un om civilizat și nu vreau pete de sânge pe covorul meu. Îl eliberă pe tip cu un gest asemănător cu acela pe care-l faci când vrei să te descotorosești de o lipitoare, apoi trânti ușa cu putere și o încuie. Mai trecuse prin așa ceva și în trecut, când unele remarci sau acțiuni inocente ale sale fuseseră exploatare și distorsionate la maximum. Îl va contacta luni pe agentul său de presă, va face o declarație, dar între timp, era nevoit să-și amâne planurile în legătură cu excursia împreună cu Mercy. Ultimul lucru pe care îl dorea era să atragă atenția și asupra ei. În plus, ea nu știa cine era el și dorea să mențină această stare de lucruri cât mai mult timp posibil. Intuiția îi spunea că „doar Sam” avea o șansă mult mai mare de a o impresiona pe Mercy decât „*Rebelul cel fără de odihnă*”.

Și așa cum punctase foarte bine individul acela enervant, Bloodworth, mai curând sau mai târziu, o droaie de reporteri vor reuși să ajungă până la ușa lui. Deci, fie scăpa acum, fie rămânea pentru tot restul zilei baricadat înăuntru, acoperindu-și urechile cu mâinile. Se hotărî rapid. Îmbracă o pereche de blugi ponosiți, aproape albi de prea multă utilizare, o cămașă de o nuanță foarte decolorată și o vestă ușoară, din piele. Cizmele de cowboy adăugară încă vreo doi centimetri înălțimii sale și își completează toaleta cu o pălărie Stetson, ce-i ascundea în totalitate părul lui blond, la Robert Redford, singurul indiciu care l-ar mai fi putut trăda. Puse pe nas o pereche de ochelari de soare, apoi, prevăzător, îi scoase și verifică prin vizor posibilitatea existenței unor alți spioni. Drumul părea sigur. Ochelarii reveniră la locul lor, pălăria fu trasă pe frunte, și Sam o luă la fugă de-a lungul coridorului, năpustindu-se pe scări în jos.

Rebelul cel fără de odihnă se pusese în mișcare.

Mercy se mișca prevăzătoare printre șirurile de mașini către *Volkswagen-ul* ei, înghiontind ici, dând câte un brânci dincolo persoanelor care intrau sau ieșeau din parcare situată la subsolul clădirii. Își dădea seama că lucrurile luaseră o turnură poate prea dramatică, dar se descoperi încântată de jocul acesta, prinde-mă-dacă-poți. Încă o zi și Tucker va zbura înapoi să reîntregească echipa de care aparținea, iar ea va fi în siguranță, departe de orice tentații. Până atunci, nu își permitea nici un risc. Mașina ei era parcată lângă un jeep Renegade, de culoare neagră. Trecu pe lângă jeep încovoiată, în vârful picioarelor și, păstrându-și aceeași poziție, căută cu febrilitate în poșetă cheile mașinii. Un *Mercedes* întunecat rulă prin apropiere și ea se vârî imediat între două mașini, gâfâind și tremurând toată. Nu-l observă pe semețul cowboy care descuria portiera jeepului decât când se lovi cu spatele de el.

-Scuzați-mă, mormăi ea, în timp ce își îndrepta ochelarii și își ajută poziția șepcii de baseball. Îmi pare foarte rău.

-Nu-i nimic. Individul abia dacă o privi, borurile pălăriei acoperindu-i întreaga jumătate superioară a feței.

-Voiam...să ajung la mașina mea. Probabil că...m-am împiedicat.

-Nici o problemă. El se întoarse cu spatele la ea și deschise portiera Jeep-ului. O zi frumoasă!

-Și dumneavoastră. Mercy se răsuci pe călcâie, apoi se opri. Era ceva ciudat cu vocea asta...Aruncă o privire peste umăr și se trezi că și el făcea același lucru.

Mercy își înălță bărbia și-și împinse ochelarii spre vârful nasului; el o imită.

-*Mercy?*

-*Sam?*

El își scoase repede pălăria și ochelarii, simțindu-se deodată foarte prost în ținuta lui de cow-boy.

-Îmi pare rău...nu te-am recunoscut. Arăți...altfel.

Mercy își încreți nasul și pe buze îi apărură un zâmbet.

-Încerc să mă strecur incognito. Tucker, îți amintești? Ei bine, nu va pleca din oraș decât diseară, așa că până atunci trebuie să mă ascund în spatele ochelarilor și a șepcii. Făcu o pauză și își plecă, ușor capul pe o parte. Dacă nu te-aș cunoaște, aș jura că și tu te ascunzi de cineva, înainte arătai puțin altfel, nu-i așa?

-Nu, nu...așa mă-mbrac eu de obicei, mormăi Sam, simțind cum roșește. Prefera ca ea să-l considere un flăcău de la țară cu complexul lui John Wayne decât să bănuiască adevărul.

Am crescut la o fermă de legume,adăugă:el,ca și cum asta ar fi explicat totul.

-O fermă de legume,repeta Mercy,arătând oarecum confuză.

Sam încuviință din cap,legănându-se înainte și înapoi pe dzmele sale.Mai bine schimbau subiectul.Soarta tocmai îi scosese în cale un prea frumos cadou drept compensație pentru întâmplarea cu Colin Bloodworth,și nu avea de gând-să irosească ocazia.

-Și unde voiai să ajungi așa,incognito?

-Nu m-am hotărât încă,răspunse ea prevăzătoare.Își puse la loc ochelarii strălucitori,de aviator,aranjându-i pe nasul acela incredibil de mic.Undeva unde nu există nici cea mai mică șansă să mă lovesc de Tucker.Probabil că voi face turul cabinetelor unde poți face băi de plante.Sam aruncă o otheadă peste umăr în direcția unui microbuz alb,cu emblema Canalului 5 pictată pe una din portiere,care tocmai parca în dreptul liftului pentru marfă.Din el ieșiră doi bărbați care începură să descarce echipament.Orice era posibil,așa că Sam își puse din nou pălăria și ochelarii.

-Ar trebui să fii capabilă să vii cu propuneri mai excitante decât asta.

-Poftim? Nu te-am auzit.De ce nu vorbești mai tare?

-Vorbesc suficient de tare.Sam își dresе glasul și clipi nervos spre echipa de cameramani.N-am reușit încă să scap de durerea asta din gât.

Ascultă...aveam de gând să fac o mică excursie de câteva ore cu mașina la Rock Creek Canyon.Dacă te hotărăști să renunți la băile de plante,ți-ar face plăcere să vii cu mine?

-N-am fost niciodată într-o mașină cu tracțiune integrală,răspunse Mercy.

Observase și ea echipa de televiziune și se încruntă îngrijorată,ia privește.Mă întreb ce s-o fi întâmplat.

-N-aș putea spune.Deci,după cum spuneam,n-ar trebui să ratezi ocazia.Atent să se țină tot timpul cu spatele către reporteri,Sam înconjură jeepul și deschise cealaltă portieră.Îți promit mai multe emoții și senzații tari decât în Disneyland.

Și,în plus,vom avea șansa să mai discutăm.Îmi face plăcere să...discut...cu tine.

Mercy se holbă la el,încercând să îi surprindă privirea în spatele lentilelor.Nu era foarte sigură la ce se referise când vorbise despre emoții și senzații tari,dar,ca alternativă la niște băi de plante,pe femeie cu mintea întreagă ar fi refuzat invitația? În plus,îi făcea plăcere să petreacă ziua cu el.Pur și simplu.Între ei începea să se înfiripe așa,ca un fel de idilă,iar ea nu-i putea rezista.

Mai exista și posibilitatea ca el să o sărute din nou.Acest amănunt nu mai putea fi prevăzut.O zi minunată de primăvară.Emoții și senzații tari.Viitorul era

deschis tuturor alternativelor, și-acest gând făcu ca mușchii să i se-nfioare. Oh, era mult mai interesant să fii un fluture, decât o biată omidă. Mercy urcă în mașină, ajutată din spate de mâna lui. Până ce el înconjură iarăși mașina, lăsă părul să-i cadă liber pe umeri și-și aruncă ochelarii pe locul din spate.

-Îmi placi mai mult așa, făcu Sam. Mercy își făcu părul coc în vârful capului, înhață pălăria și o îndesă din nou pe creștet, fruntea rămânându-i acoperită de câteva bucle rebele și clipi de câteva ori pe sub sprâncene.

-De fapt, asta e ceea ce-mi place mie. Lui Tucker îi plăcea părul meu când era făcut... Sam îi acoperi blând gura cu palma. Era foarte nerăbdător să scape odată de furnicarul acesta de reporteri, dar înainte trebuia să rezolve un lucru și mai important.

-Nu îmi place deloc numele ăsta, Tucker. Când îl aud, încep să mă doară dinții. Dacă vreodată mi-ar trăsni prin cap să țin acasă un gândac, nu i-aș pune niciodată numele Tucker, pentru că un gândac ar merita un nume mai frumos. Care sunt șansele să petrecem ziua de azi, fără să mai aud cuvântul acela cu „T”?

Mercy așteptă răbdătoare până ce el îi eliberă gura.

-Ai dreptate. Îmi cer scuze. Din punct de vedere fizic am scăpat, dar mental mai pot încă avea o criză de sughițuri. Îmi voi păzi limba. *En avant.*

Sam îi zâmbi dulce, complet fermecat de imaginea ei, cu șapca pusă ștrengărește într-o parte, cu licăririle din privire și cu șuvițele de păr ciocolatiu, care izbutiseră să se elibereze. Era cu adevărat o femeie, aspect accentuat, într-un fel, chiar și de hainele ei bărbătești. Iar el, Sam Christie, cel mai norocos bărbat din oraș, avea la dispoziție o zi întreagă doar pentru a o admira. Era Crăciunul, era ziua lui de naștere și 4 Iulie, toate deodată. La naiba, era de-a dreptul bucuros că leșinase atunci în ascensor.

Era o zi însorită, iar munții mai frumoși ca oricând. Plopi tremurători, încărcăți cu frunze de un verde strălucitor, brazi cu trunchiuri groase și aspre, o boare sănătoasă de primăvară care învolbura zonele de iarbă de pe marginea drumului. Șoseaua, care tăia de-a curmezișul canionul Rock Creek, era îngustă și nu părea să urmeze o direcție constantă, învărtindu-se în tot felul de meandre, de jur împrejur, și apoi schimbând sensul cu 180 de grade, fiind mărginită de pajiști, pe alocuri cu porțiuni umbrite, colțuri de granit și râuri ce se prăvăleau de la înălțimi amețitoare peste blocuri de piatră, zimțuite și albite de soare.

După ce fusese construită, șoseaua suferise și ea unele modificări, grație schimbărilor de vreme, care creaseră obstacole, sub forma unor povâr-nișuri, gropi sau chiar mici prăpăstii.

-Deci, așa e cu tracțiune integrală, făcu Mercy, apucând cu degetele marginile scaunului în momentul în care Sam aborda în viteză o curbă îngustă, în „S”. Nu știu de ce, dar nici acum nu sunt sigură dacă toate cele patru roți ating pă-mântul.

-Aici nu e vorba despre cele patru roți, femeie frumoasă și prostuță.

Sam coti brusc, evitând o groapă mai măricică din asfalt. E vorba de o încântătoare excursie de duminică. Jeepul fu zgâlțâit de o zonă denivelată a drumului și Mercy își îndesă șapca pe cap pentru a fi sigură că va rămâne acolo.

-Se poate și mai rău de atât?

-Nu cred că ai vrut să spui „mai rău”, o corectă el cu drăgălășenie; aerul care intra pe geamul deschis îi ciufulea părul și părea că îi colorează ochii în azuriul cerului de primăvară. Pălăria de cowboy și ochelarii de soare le făcuse pierdute de cum depășiseră limitele orașului. Cred că voiai să spui mai bine, mai excitant, mai provocator. Nu-i așa că asta voiai să spui? Mercy își prinse centura de siguranță. Nu-și putea imagina de ce nu o făcuse mai devreme.

-Da, cred că asta voiam să spun.

-În mod sigur. Sam acționa, brusc, frânele, ceea ce determină jeepul să se rotească o jumătate de cerc în mijlocul drumului. Cât p-aci s-o luăm pe un drum greșit.

Este destul de greu să te concentrezi dacă nu ești familiarizat cu regiunea.

-Pe unde trebuia să o luăm? Mercy căscă ochii, din ce în ce mai uimită. După câte putea să-și dea seama o luaseră pe lângă șoseaua asfaltată și intraseră într-o pădure deasă, de trunchiuri vâjnoase, pline de verdeață.

-Sam, aici nu mai suntem pe drum. *Nu mai există nici un drum.* Unde mergem?

-Mergem în continuare pe drumul acesta.

-Încerci să-mi spui că tu vezi un drum?

-Nu chiar. Sam luă o mână de pe volan și-și dădu la o parte părul care îi intrase în ochi. Unii oameni s-ar putea uita la toate pietrele și copacii aceștia și n-ar vedea în ele decât niște obstacole. Știi ce văd eu când privesc la toate acestea?

Oarecum temătoare, ea întrebă:

-Ce?

-Provocări.

-Oh, Doamne. În următoarele treizeci de minute, Mercy rămase tăcută. De fapt, dinspre partea ei se făcură auzite o mulțime de zgomote, gemete, țipete, gâfâituri, icnete, dar, ce-i drept, nu vorbi. Nu era decât o tânără, gingașă și bine crescută din New York, obișnuită cu șosele drepte, întinse, care coteau lin și care erau centrate de o linie galbenă, întreruptă. Adică, condiții pentru a conduce civilizat. Nu mai călătorise niciodată într-o mașină care fărâma pietre sub roți pentru a împrăști apoi bucăți din ele în toate direcțiile, o mașină care se cățara fără nici o problemă

peste trunchiul copacilor prăbușiți în mijlocul drumului și cobora liniștită pe cealaltă parte și, mai ales, care plonja fără nici o teamă în apele înspumate ale râurilor. Nu se mai aflase niciodată în compania unui bărbat care se zgâlția de răs de fiecare dată când ajungeau în vârful unui colț de stâncă sau al unui povârniș care trebuia trecut. Părea că Sam nu ținea cont în nici un fel de legile gravitației.

Lucrau împreună, om și mașină, creîndu-și unul altuia plăcere, împotriva tuturor regulilor. Bărbatul își respectase promisiunile. Excursia asta avea asupra stomacului ei un efect pe care Disneyland-ul nu îl avusese niciodată. De câteva ori, încetă să mai spună rugăciuni și se holbă cu stupoare la fața lui neclintită, plină de concentrare. Fiecare particică de energie fizică și emoțională erau focalizate pentru obținerea unui singur scop, pe care el însuși și-l fixase în minte: să cucerească munții. Om și natură înlănțuiți într-o încheștare feroasă-fiecare respectându-și inamicul-el fiind cel care câștiga. Ceva îi spunea că Sam făcuse un obicei din a câștiga, fără însă a pune mare preț pe glorie. Părea bărbatul care avea nevoie de a se domina doar pe el însuși încercând să-și depășească limitele. Mercy se simți, cumva, exclusă și poate puțin invidioasă. Cum era oare să ai o asemenea încredere în tine, un asemenea autocontrol? Aceasta era viața, un fenomen pe care ea îl urmărea de departe la alții, în timp ce zilele și nopțile ei erau umplute de problemele altora. Trebuia să sfârșească odată. În cele din urmă, își luase libertatea de a deveni ceea ce simțea că este și intenționa să rămână așa, cu alte cuvinte să supraviețuiască acestei excursii de duminică.

Într-un final, izbutiră să iasă din pădure și cotiră pe un drumeag îngust care se pierdea, undeva, între două vârfuri de munte. În ceea ce o privea pe Mercy, era un fel de joacă „una caldă, una rece”; ajunseseră deci pe ceva ce semăna destul de mult cu o șosea, în schimb, „șoseaua”, pe partea ei, era mărginită de...un gol imens. Dacă scotea capul pe geam, ceea ce și făcu, dar doar o singură dată, se putea observa jos, jos, foarte jos, un firicel de apă. Părea a fi la cel puțin zece mile depărtare, cu toate că distanța reală era de-abia de șaptezeci și cinci de picioare.

Mercy trase șapca pe ochi, acoperindu-i complet, și alunecă în jos pe scaun, cu un geamăt. Dar jeepul se opri și ea rămase nemișcată, țeapănă ca o scândură. Ridică cozorocul șepcii și privi cu un ochi în direcția lui Sam. Acesta se rezemase cu spatele de portieră, iar brațul îl ținea, ca din întâmplare, întins peste scaun.

-Ei, a fost distractiv sau nu?

-Cred că a fost distractiv, răspunse Mercy cu o voce pierdută. Se ridică și fu ușurată să constate că se opriseră în mijlocul unei poienițe, cu aspect inofensiv, mărginită de șiruri înalte de arbori înfrunziți. Poteca, pe care o urmaseră până aici, se transformase într-un drum pietruit, mult mai larg, ceea ce era foarte

confortabil.Unde ne aflăm?

-Aproape de sfârșitul canionului,răspunse Sam cu o umbră de regret.Distracția s-a cam terminat.De aici înainte,drumul este de-a dreptul neinteresant.

Mercy scăpă un oftat de ușurare.

-Ei bine.Toate lucrurile bune trebuie să aibă și un sfârșit.Spune-mi,tu faci chestia asta des?

-De fapt,când vreau să mă distrez cu adevărat,mă duc în partea de sud a statului. Utah,la dunele de nisip sau,și mai bine,puțin mai jos,la Baja.Sau Alaska.

Oh,Alaska are niște trasee la care nici nu te poți gândi! Ea căscă ochii la el.

-Să te distrezi cu adevărat? Vrei să spui că noi nu ne-am distrat cu adevărat?

Sam rânji în timp ce-și flutura nepăsător mâna în aer.

-Nuu.Asta a fost o distracție de duzină.O să-ți spun eu când începem să ne distrăm.*Alaska! Baja! Utahul de sud!* Lui Mercy îi trecu prin minte că nu mulți bărbați ar fi capabili să cheltuiască atâta timp și energie pentru o distracție serioasă.

-Sam? De fapt,tu cu ce te ocupi?

Sam clipi,blestemându-se în sinea lui că nu-și ținuse gura.Nu ar fi vrut să o mintă,dar nici nu era pregătit să iasă dintr-o dată din anonimatul său.Întâlnise un nou prieten,o femeie minunată și atrăgătoare,care era foarte mulțumită că își petrecea ziua cu „doar Sam”.Îl acceptase așa cum era,fără nici un fel de idei preconcepute sau prejudecăți.Nu dorea să renunțe la această stare de lucruri,cel puțin nu încă.

-Lucrez în comerț,răspunse el.Ceea ce era adevărat.Valorifica o serie de produse,de la costume de schi până la faimoșii chiloți *Confort Weave*.

Mercy se întunecă la față,ca și cum nu și l-ar fi putut imagina ca fiind comerciant.

-Și ce anume vinzi? El ridică din umeri,evitându-i privirea scăpărătoare.

-Tot felul.Pantofi de sport.Parfumuri.Bere.

-Pantofi de sport,parfum și bere? Sosise momentul să-i atragă atenția noii sale prietene asupra unui alt subiect.Acum arăta destul de sceptică,dar în privința asta nu i se putea găsi nici o vină.Nu orice comerciant putea să afirme că dispunea de o asemenea varietate de produse.Împinse portiera și ieși afară din mașină trăgând adânc în piept parfumul îmbătător al pajiștii și al pinilor de pe margine. Dură o secundă sau două până își dădu seama că se făcea din ce în ce mai mic. Cizmele lui de cowboy se afundau tot mai mult în mâzga cleioasă de sub picioare.

-Mercy?

-Ce este? Părea încă preocupată de ceea ce auzise mai înainte.

-Știi de ce pajiștea asta este așa de verde?

-De ce?

-Pentru că,de fapt,este o mlaștină.Deja am intrat în ea până la genunchi.

Mercy își scoase repede capul pe geam.Și văzu ceva ce nici unul din ei nu observase mai înainte,și anume că iarba de pe pajiște se unduia ușor,fără încetare,mișcată probabil da forța unui curent.Acum era în măsură să detecteze și fondul sonor pe care nu-l auzise înainte,orăcăieli de broaște,picături de apă care loveau solul

-Sam...Privește roțile jeepului.S-au afundat deja până la nivelul axului.Am crezut că cunoști traseul.

-Îl cunosc.Sam încercă să-și tragă un picior afară din mocirlă,dar nu reuși decât să se afunde și mai tare.Dar primăvara a fost destul de ploioasă anul acesta și toată apa trebuia să ajungă undeva.Nu sunt eu de vină că locul ăsta s-a transformat într-o gaură cu noroi,cât timp nu i-am mai acordat atenție.

Mercy începu să-și muște nervoasă colțul buzelor.

-Și acum ce facem? Putem să scoatem mașina de-aici?

-Putem încerca.Sam căzu greoi pe scaunul șoferului și dădu drumul unui uff înfundat,încercând să-și curețe noroiul de pe cizme.De ce naiba mi-oi fi luat eu cizmele astea idioate? Urăsc tâmpeniile astea de cizme.

-Dar...credeam că te îmbraci așa întotdeauna.

-Nu vreau să mai discutăm despre felul în care mă-mbrac,mârâi Sam.Avem lucruri mult mai importante de care să ne facem griji.Ca de exemplu,dacă în următoarele cinci minute tu vei mai putea vorbi cu mine sau nu.

Mercy îl privi suspicioasă.

-De ce să nu mai pot să vorbesc cu tine în următoarele cinci minute?

-Nu o să ți se pară din cale afară de politicoș.Sam inspiră adânc și își rezemă fruntea de volan.Mercy,vreau să ieși afară din mașină și să împingi.

-Poftim?!

-Singura modalitate de a ieși de-aici e să modificăm poziția jeepului; ambalăm motorul,apoi îl lăsăm puțin să respire,în timp ce tu îl legeni înainte și înapoi până ce găsim poziția convenabilă din care să putem porni.

Mercy se simți încercată de unele resentimente,în mintea ei,cuvântul „mlaștină” era asociat cu șerpi veninoși,crocodili ucigași și pești răpitori,mâncători de oameni.Logica îi spunea că nu puteau exista asemenea lucruri în Munții Stâncoși; totuși,presentimentul persista.

-Mulțumesc,dar aș prefera să fiu eu cea care conduce jeepul.

El ridică fruntea,își încreți colțurile ochilor și îi zâmbi dulce.

-Nu vei reuși,Mercy.Trebuie să știi ce ai de făcut,și nu vei reuși decât să bagi mașina mai adânc.Și mi-e teamă că se vor întâmpla și alte lucruri.

Urmă o pauză.Mercy îi susținu privirea suficient de mult timp pentru a-și da seama xă vorbește serios.Bombănind ceva despre emoții și senzații tari,își suflecă pantalonii până peste genunchi,apoi deschise portiera mașinii și păși cu grijă afară.La început nu apărură probleme,era mai ușoară decât Sam și nu se scufunda atât de repede.Abia când ajunse în spatele jeepului simți umezeala strecurându-i-se în încălțări.Se aplecă înainte și se sprijini cu palmele de tabla acoperiă de mazăgă.

-Spune-mi când să împing.Capul lui Sam se iți pe geam.

-Împingi când încep să accelerez.Când iau piciorul de pe accelerație,nu mai împingi.Ne vom legăna încolo și-ncoace ca un leagăn.Ești gata? Număr până la trei.Sam porni motorul și aruncă o privire în oglinda retrovizoare.Unu...doi...

Împinge!

Așa că Mercy împinse.Jeep-ul înainta cu doi sau trei centimetri înainte de a se reîntoarce în același loc,afundându-se în noroiul verzui.Sam accelerează ușor și ea se opinti încă o dată.Încet,dar constant,jeepul începu să se lege,înapoi-Înainte,înapoi-înainte,și deodată Sam apăsă puternic pedala de accelerație,iar mașina țâșni din solul cleios,sări peste un buștean răsturnat și se lovi de pământ uscat.Sam își flutură un pumn în aer și scoase un strigăt de triumf.De undeva din spatele mașinii,auzi și țipătul lui Mercy,în chip de răspuns,dar părea a exprima mai curând durerea decât triumful.

Cu mișcări lente,privirea lui urcă spre oglinda retrovizoare...și printre buze îi scăpă un blestem.Mercy căzuse în șezut și peste tot în jurul ei se găseau flori mânjite de noroi.Picioarele i se încurcaseră într-un ghemotoc de crenguțe îmbârligate.Își mișca brațele în sus și-n jos,iar pumnișorii ei delicați împrăștiau peste tot stropi de murdărie.Poate greșea,dar Sam asambla toate aceste semne într-o modalitate a ei de a-și exprima furia împotriva lui.

Coborî din mașină și aprecie rapid situația,între ei erau doar câțiva metri,dar niște metri ai naibii de anevoios de străbătut.

-Sosesc,îi strigă el.Își scoase cizmele și le puse una lângă alta pe o movilită acoperită cu iarbă.Își suflecă pantalonii și mânecile cămășii.Ajung imediat la tine.Mercy îl observa într-o tăcere amenințătoare.Era ceva greșit cu bărbatul acesta.De ce naiba nu sărea de-a dreptul în mlaștină ca să-i sară în ajutor? îl privi uimită cum își scotea grijuliu ceasul de la mână și se lovi cu o palmă peste frunte,lăsând acolo o dără sănătoasă de mazăgă verzuie.

Sângele din venele ei stăteau aproape să fiarbă.

-Ești sigur că nu vrei să mergi mai întâi acasă să-ți îmbraci costumul de baie? Nu mă deranjează deloc să mă marinez aici până ce tu te întorci.

Sam îi întoarse un zâmbet drăgălaș.

-Răbdare,îngerul meu.Știu exact cum să mă descurc în situații ca acestea.

Cu mare grijă,Sam își alese traseul prin noroiul mâlos.Când ajunse suficient de aproape,Mercy îi aruncă o căutătură rea și întinse spre el o mână murdară.Sam o apucă,dar în loc să o tragă spre el,îi sărută galant vârful degetelor.

-Vă rog să acceptați scuzele mele pentru neplăcutul incident,roști el.Și fără a o preveni,se aruncă cu fața înainte în mijlocul mlaștinii.Buzele lui Mercy se mișcă în convulsii,iar ochii i se holbară neîncrezători la trupul prăbușit lângă ea.

-Ești nebun! Ce faci? Sam! Mă auzi? Sam? El se ridică în șezut.Nasul și bărbia îi erau conectate de o punte din mâl,iar dintr-o ureche i se scurgea încet un firicel de apă.

-Știu,femeie,făcu el,scuturându-și părul de apă și legănându-se din șolduri.Era nevoie de egalitate.Mi-a fost mult mai ușor să mă murdăresc la fel de tare ca tine,decât să sufăr mai târziu de un complex de vinovăție.

Într-un final,Mercy reuși să vorbească,dar izbuti să pronunțe cuvintele printre respirațiile gâfâitoare:

-Asta a fost...cel mai prostesc...și mai idiot lucru...pe care l-am văzut în viața mea.El încuviință din cap.

-Dar nu-i așa că te simți mai bine?

-Nu,răspunse ea printre dinți,percepând o senzație ciudată în piept,ca și cum cineva ar fi gâdilă-o pe dinăuntru.Privirile lor se încrucișară.

-Nici măcar puțin?

Zâmbetul ei se lăți.Dintr-o dată,se simți cuprinsă de veselie,o bucurie a spiritului,pe care nu putea să și-o explice.Începu să chicotească,iar apoi chicotitul se transformă într-un hohot de râs.Și râse până ce crezu că o să se îmbolnăvească,până când cerul începu să se învârtă deasupra capului și peste obrajii mânjiți șpărură și roaie de lacrimi.Iar de fiecare dată când își recăpăta controlul,ajungea să privească o dată în direcția lui Sam și totul se relua de la capăt.El încercă disperat să se decidă între a capitula în fața umorului situației,astfel,existând posibilitatea să o jignească,sau să păstreze o atitudine rezervată; și toate aceste aspecte se puteau citi foarte clar pe figura lui.

-Nici asta nu este o distracție serioasă? reuși ea să îngaime,gâfâind după aer și chicotind prosteste.

Sam încercă să se ridice,dar se împiedică de o rădăcină și se prăbuși cu putere la pământ.

-Asta este o mlaștină serioasă.Mercy reuși prima să se pună pe picioare,întinse mâna către el și după o scurtă ezitare,Sam îi îngădui să îl ajute.

-Foarte mărinimos din partea ta,rosti el,îndepărtând o bucată de pământ care i se lipise de bărbie.Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva ai să mă împingi din nou înăuntru.Buzele ei generoase se arcuiră în sus.

-Cum aş mai fi putut să fac așa ceva după sacrificiul tău? Nu lași nimic la voia întâmplării,nu-i așa?

În timp ce o privea intens,ochii lui Sam se întunecară.Devenise atât de importantă pentru el,atât de atrăgătoare; simțea toate acestea privind-o cum stătea acolo în noroi,mânjită toată,ca un cercetaș distrus în urma unei excursii eșuate.Veselia ce licărea în ochii ei de culoarea scorțișoarei și soarele care își împrăstia razele printre șuvițele năclăite de păr făcură ca inima lui să bată mai repede.

-De data aceasta nu,răspunse el moale,ștergând blând cu un deget bărbia ei.De data aceasta nu,Mercy Sullivan.Pulsul lui Mercy se acceleră ca al unei căprioare surprinse de vânător.Chicotitul de până atunci luă,inexplicabil,forma unui sughiț.Își opri respirația și se holbă la Sam,fără urmă de zâmbet.

-Ce-a fost asta? se interesă Sam.

-Nimic.

-Ai sughițat? Sau mi s-a părut mie? Ea negă din cap,cu obrajii arzând,dar sughiță din nou.

-Ha! Sam rânji și-și aruncă părul pe spate.Fii atent la asta,Tucker Healy! Apoi îi făcu un semn lui Mercy cu degetul încurbat.

-Ce e? întrebă Mercy cu o voce timorată.

-Vin'ncoa.

-Sunt udă toată...

-Știu.Sam înainta un singur pas,ceea ce făcu să scrâșnească toate buruienile ce se încurcaseră sub cizmele sale.O prinse pe Mercy cu palmele de ceafă în timp ce își lipi buzele de gura ei.Sărutul lui fu puternic,umed și înfometat,penetrând-o,făcând-o să geamă și să suspine.Trecuse atât de mult de când nu o mai ținuse în brațe; peste douăzeci și patru de ore și înainte de asta treizeci și patru de ani lungi și grei.

*Vreau să-ți aduci aminte de asta,se gândi el.Să-ți amintești de mine,nu de el.*Dar era prea complicat să pronunțe cuvintele,așa că încercă să o facă să înțeleagă toate acestea din inima lui prin sărut.Iar Mercy...se deschise pentru el ca o floare

care înflorește în fața soarelui,tânjind după tot ceea ce el îi oferea.Își arcui trupul spre el,se ridică pe vârful picioarelor,își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl ținu strâns.Duritatea mușchilor lui,mișcările lascive ale șoldurilor îi aprinseră focul pasiunii.Se simțea atât de bine.Niciodată nu se simțise așa.

Buzele lor se despărțiră cu zgomot când Sam ridică capul.

-Te-am rănit?

-Nu...oh,nu.O adiere rece se strecură printre stânci și flutură hainele ei ude, făcând-o să se înfioare.

-S-a făcut târziu,zise Sam,tcemurând la fel de puternic ca și Mercy,cu toate că din motive diferite.Făcu un pas înapoi și mângâie de câteva ori brațele ei.Te duc acasă.

-Sam...

-Ce este?

-Nimic.Fără a ezita,Mercy se aruncă în brațele lui și își îngropă fața în pieptul lui.Doar...Sam.

CAPITOLUL 4

Înainte de a intra în parcare de la subsolul clădirii,Sam stinse farurile jeepului.

-De ce conduci pe întuneric? întrebă Mercy curioasă.

-Nu e întuneric.Ochii lui Sam se rotiră încolo și-ncoace,în căutarea unor posibile primejdii.Lămpile de securitate dau suficientă lumină.Și,în plus,îmi plac provocările.Iar condusul mașinii cu farurile stinse,printr-o parcare subterană,este o provocare.Mercy nu mai întrebă nimic.Îl văzuse la lucru,încercând să cucerească Munții Stâncoși.După așa ceva,ce mai conta un micuț garaj?

-Cel puțin,asta ne ajută să trecem neobservați.Amândoi arătăm de parcă ne-am fi luptat cu Monstrul din Laguna Neagră.Crezi că vom reuși să ajungem sus,fără să ne vadă cineva?

-Așa sper,răspunse Sam,încercând să pară optimist.

În mod natural,folosiră scările.Mercy mărturisi el era îngrozită de spațiile închise,că pentru ea era un chin chiar și să stea într-o mașină cu geamurile închise,și că avea fobia asta încă de când era copil.Își dădu seama că vorbește prea mult,dar fu incapabilă să se stăpânească.În timp ce urcau scările avu tot timpul,inconștient,senzația oarbă a prezenței bărbatului de lângă ea.Era într-adevăr murdar și cam mototolit,dar fiecare centimetru al corpului său era perfect,minunat proporționat,mușchi puternici aranjați într-o structură rveltă și plină de senzualitate.Exista ceva senzual în felul în care se mișca,cumpănirea imperceptibilă a șoldurilor în contrast cu neclintirea plină și siguranță a umerilor

săi puternici.Întreaga lui prezență fizică era neașteptat de atrăgătoare.Iar ea se simți uimită de forța sentimentelor cu care îi răspundea.Nu fusese niciodată curajoasă când era vorba de bărbați; avea întotdeauna pe vârful limbii o remarcă scurtă și apoi un zâmbet plin de bunăvoință.Acum însă,dintr-o dată,acest bărbat o făcuse să se simtă femeie.Un simplu flirt se transformase în ceva nou pentru ea și nu era foarte sigură care era soluția de a ieși din impas.Era nervoasă,încordată și mult prea conștient de aspectul ei dezordonat.Tucker s-ar fi îngrozit.Aproape că îl și putea auzi: „*Dulceață,în situația de față nu vei reuși să impresionezi pe nimeni.Găsește-ți o rochie frumoasă și te iau la un dans.*”Sam o urmă către ușa apartamentului ei,zâmbind cu o privire enigmatică,în timp ce ea trăncănea vrute și nevrute despre ziua atât de minunată pe care o petrecuseră împreună.Mercy simțea cu disperare nevoia de a rămâne singură; se simțea ca în portretul lui Dorian Gray,devenind din ce în ce mai respingătoare,pe măsură ce se scurgea timpul.

-Liniștește-te,spuse Sam blând,când ea făcu în sfârșit o pauză pentru a-și trage sufletul.Îți irosești toată energia pe care ai putea foarte bine s-o folosești făcând altceva.Ea îi aruncă o privire rapidă,alarmată.

-Ca,de exemplu? Sam luă cheia din mâna ei,descuie ușa și o împinse ușurel înăuntru.

-Ca,de exemplu,să-mi faci o ceașcă de cafea.

-Oh.Mercy simți un junghi care putea exprima la fel de bine ușurarea ca și dezamăgirea.Desigur.Cafea.Mă întorc imediat.

-Mercy? Ea se opri din avântul către bucătărie.

-Ce este? Sam îi zâmbi,ridică din umeri și își îndesă mâinile în buzunare.

-Sunt un tip foarte inofensiv.Sunt exact așa cum mă vezi acum.

Da,exact așa,se gândi Mercy.Dumnezeule mare,ceea ce vedea! Ochii lui luminoși,atât de calzi,atât de pătrunzători și de periculoși.Pielea bronzată de pe nas și mai jos,pe gât,culoarea soarelui în părul lui...și zâmbetul acela pe care îl resimțea direct în inimă ori de câte ori îl vedea.Nu,toate acestea nu îi dădeau câtuși de puțin un sentiment de siguranță.

-Cafeaua,murmură ea și fugi în bucătărie.În timp ce filtrul de cafea își făcea treaba,Mercy încercă,pe cât era posibil,să se curețe,folosind fundul unei oale drept oglindă.Nu exista nici un piaptăn la îndemână pentru a-și descâlci firele îmbâcsite de păr,dar încercă să se descurce cu degetele.Cel puțin putea să-și facă pierdută jacheta murdară și să-și spele fața și mâinile.Își ciupi de câteva ori obrajii pentru a le da culoare intră cu două cești cu cafea în sufragerie,fără a îndrăzni să mai arunce încă o privire asupra propriei persoane.

Sam se tolănise comod pe canapea,frunzărind o revistă și părând a se simți exact ca acasă.Ea îi întinse ceașca și se așeză cu grijă la celălalt capăt al canapelei,de parcă ar fi fost o mătușă din provincie invitată la un ceai.

-Nu mușc,o informă el,aruncându-i o privire peste maldărul de perne care îi despărțea.Mercy se simți dezgustată de felul în care acționase,dar se părea că nu poate îmbunătăți cu nimic situația.Toată atenția ei era concentră asupra lui cu o intensitate aproape dureroasă.Absorbea fiecare respirație,fiecare mișcare,timp ce el îi admira încântat trupul căruia îi simțise lipsa atâția ani și după care se simțea înfometat.Nu știa cum ar putea face față avalanșei de senzații care o copleșea.

Luă o înghițitură de cafea și își fripse limba.Cu ochii injectați puse ceașca lângă ea și luă în mână una dintre revistele de pe măsută.

-Nu prea sunt obișnuită să am musafiri aici,mărturisi ea cu o voce mică.De fapt,ești primul meu musafir.Locuiesc doar de câteva săptămâni.Am câțiva prieteni la locul în care lucrez,dar nu i-am invitat,pentru că...

-De ce nu te uiți la mine? o întrerupse Sam.

-Nu fi prost.Privirea ei neliniștită,nervoasă,se plimbă o clipă în direcția lui,apoi reveni la revista pe care o ținea în mână.Bineînțeles că mă uit la tine.

-Dă-mi mie asta.Înhață revista și o aruncă pe podea,alături de a lui.În urmă cu nici două,ore el o ținuse în brațe și totul păruse a fi în regulă.Dar în acest moment era toată numai nervi și nu se putea hotărî deloc cum să-și aranjeze părul,pe după urechi sau să-l lase să-i cadă peste sprâncene.De ce nu încerci să te relaxezi? Ce s-a întâmplat de la Rock Creek Canyon până aici?

-Sunt perfect relaxată,replică Mercy și dădu drumul unui mic hohot de râs care răsună dogit,ca din fundul unui butoi gol.Perfect.Nu...Ei bine,știi cum trebuie să arăt acum.Ar fi nevoie să-mi aranjez părul,apoi să folosesc puțin rujul și trusa de machiaj.Nu prea mă simt bine așa,asta este tot.Sam clătină încet din cap.

-Cum adică,nu te simți bine? Cine ți-a spus că ai nevoie de ruj și de farduri pentru a arăta bine? Ea se holbă la el.

-Nu am voie să pronunț numele.El trase cu putere aer în piept.

-Mercy,tu nu ai nevoie de absolut nimic pentru a arăta bine.Ceea ce ești-o ființă dulce,sensibilă,spirituală-vine dinăuntru,indiferent de felul în care se prezintă aspectul tău exterior.Persoana al cărui nume mă feresc să-l pronunț a fost completamente orb,ca să nu spun prost,să nu observe toate aceste lucruri la tine.Sam făcu o pauză,păstrând o expresie ciudat de serioasă.Ceva mai devreme nu erai așa.De ce o faci acum? Credeam că te simți în largul tău împreună cu mine.

-Este adevărat,șopti Mercy,jucându-se nervoasă cu o șuviță de păr.Dar asta a fost înainte de...El se apropie,atingându-i fața.

-Înainte de ce?

-Înainte ca tu să trezești în mine sentimente,răspunse ea moale,neajutorată.

Niciodată nu-i se păruse mai dificil să exprime ceea ce gândea.Singura persoană care a avut același efect asupra mea a fost...

-Ssst! Sam o opri,punându-i un deget în dreptul gurii.Apoi mâna lui alunecă în spate,către ceafă și o trase încet spre el,centimetru după centimetru,până ce nasurile lor se atinseră.Noi nu mai pronunțăm cuvinte urâte,îți amintești? Nici măcar nu ne gândim la ele...Unul din colțurile gurii ei expresive făcu o strâmbătură.

-Atunci la ce ne gândim? El depuse un sărut ușor pe vârful nasului ei.

-Oh,ne putem gândi la tot felul de lucruri plăcute.Munți de înghețată.Perne umplute cu pene de gâscă.Nopți înstelate.Și,desigur,ceea ce prefer eu.

Următoarele cuvinte se alcătuiră singure,chiar lângă buzele ei întredeschise.O sărutare lungă,înceată,pătrunzătoare,care să țină...o veșnicie...și...încă o zi.

Buzele lui îi atinseră gura,mișcându-se în sus și în jos,schimbându-și întruna presiunea apăsării și intensitatea.Ca o albină care culege nectarul dulce,el sorbi și îi gustă buzele până ce amândoi începură să tremure.Timpul își încetini scurgerea,părăsindu-i în semiîntunericul încăperii,iar liniștea era spartă doar de sunetele aritmice ale respirațiilor lor.

Mâinile lui făcură o mișcare și ea fu bucuroasă,ușurată,când în cele din urmă prinseră în căușul lor greutatea dureroasă a sânilor ei.Simțea nevoia de a-i percepe atingerea,de a se înfiora la contactul degetelor lui cu pielea ei.Încet,ea se afundă cu spatele în pernele împrăștiate pe canapea,pe când sărutările continuară precum un dulce și senzual festin,iar mâinile lui îi urmăriră linia trupului,în timp ce ea și le încolăci pe ale sale în jurul umerilor lui.Cu infinită plăcere,Mercy percepu fiorul care zguduia trupul lui Sam.Dorea acum să dăruiască,pe măsura a ceea ce primise,dar nu știa dacă acest lucru era posibil.Nu cunoscuse niciodată atâta plenitudine,atâta căldură și atâtea posibilități de comunicare.Încetul cu încetul,ei deveniră mai îndrăzneți și treptat,trupul lui Sam se încorda și deveni rigid,iar respirația i se întretăie în accese.Curând se trase înapoi,cu pielea fierbinte acoperită de broboane de sudoare,rămânând sprijinit în pumnii încordați,așezați de-o parte și de alta a capului ei.

-Ajunge,spuse el greoi.Mercy îl privi năucită,cu mintea aiurea și tremurând.Ajunge? își simțea trupul doborât de moliciune și umed,ca o contradicție față de mușchii puternici,nerăbdători care o apăsaseră.

-Mie nu mi se pare destul,șopti ea printre buzele pline și delicioase.

Sam închise pentru o secundă ochii,completând durerosul proces al recăpătării

autocontrolului.Când reuși să o privească din nou,își permise un început de zâmbet.

-Dacă ai încerca,Mercy Sullivan,ai reuși să mă scoți din minți.De fapt,ai putea să o faci chiar și fără să încerci.Se dădu la o parte,privind-o în timp ce ea încerca să se aranjeze.Mercy se cuibări la un capăt al canapelei,încolăcindu-și brațele în jurul genunchilor.Și tot timpul cât ea rămase cu ochii ațintiți asupra lui,lumina estompată a lămpii îi permise lui Sam să descifreze pe fața ei dorința inocentă care o anima.

-Oh,Doamne,șopti el,privind în altă parte și încercând să-și controleze respirația.Privirea lui distrată căzu pe revistele care zăceau deschise pe covor.Și se trezi privind faimoasa reclamă pentru *Confort Weave* și fotografia *Rebelului cel fără de odihnă*,care purta îmbrăcămintea aceea aproape invizibilă a firmei,și care afișa pe față zâmbetul acela gen „vino-ncoace”.Explicația de deasupra: **SPLENDID**.Oh,Doamne,murmură el încă o dată,cu un ton de astă dată foarte diferit.Înhăță revista și o închise,prefăcându-se a fi foarte absorbit de copertă.Nu am mai citit așa ceva înainte,spuse el.Te superi dacă o iau la mine? Ochii ei întunecați se făcură mari.

-Citești *Cosmo*?

-Nu chiar fiecare număr,mârâi Sam.Dar aici mi se par câteva chestii interesante.”Lambada”-un mod sexy de a-ți menține forma...Zece bikini mititele pentru zece trupuri nu chiar atât de mititele.,sunt câteva lucruri care ar merita să fie citite.Timp de încă vreo câteva secunde ucigătoare ea se tot holbă la el.

-Sigur,poți să o iei,spuse ea în cele din urmă.Am cumpărat-o abia ieri,așa că nici eu nu m-am uitat încă pe ea,dar...

-Am să ți-o dau înapoi.Sam se ridică încet în picioare,mângâind cu o mână părul ei zburlit.Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună,de exemplu că nu era chiar atât de zurliu,încât să se îmbrace în cowboy și să citească *Cosmo*.Ar fi dorit să împartă mai mult timp cu ea,asta era tot Dorea să rămână mai departe doar Sam,pentru că atunci când nu va mai fi nimic de spus ori de făcut,să nu mai existe nimic de oferit din partea lui.Și voia cu disperare să rămână cu ea,dar nu era posibil.Nu ar fi fost corect față de ea.Astfel că ea rămânea prinsă între ceea ce era și ceea ce ar fi putut să fie.

Dar cuvintele nu vin niciodată ușor când doi oameni încearcă atenți să găsească punți între ei.Și era mai simplu să nu spui nimic decât să spui prea mult.Îi era teamă că o va răni și totodată că se va răni și pe sine.Sam o privi grav,apoi se aplecă și o sărută pe frunte în timp ce palma lui îi cuprindea obrazul.

-Îți mulțumesc pentru ziua aceasta,spuse el încet.

Ochii lui i-ar fi putut spune mult mai mult,dar ea rămase cu capul plecat și cu privirea ațintită asupra mâinilor pe care și le frământa în poală.Noapte bună,Mercy.Sam se depărta și ea își ridică privirea urmărindu-l cum se îndrepta către ușă.

-Sam? El o privi peste umăr,cu mâna deja pe clanță.

-Da? Mercy își încheșta mâna pe o pernă,cu genunchii ridicați și apropiați de corp.

-Nu știi care este numele tău de familie.Nu mi-ai spus niciodată.

Urmă o tăcere ceva mai lungă.Pe buzele lui apăru un zâmbet timid.

-Probabil că am scăpat din vedere,spuse el.Făcu cu ochiul în direcția lui Mercy și ieși,închizând ușa după el.

În lumina strălucitoare,alburie,a dimineții zile de luni,mintea lui Mercy lucra parcă altfel,cumva mai eficient decât cu o zi înainte.Înțelegea sau credea că înțelege motivele pentru care Sam o părăsise,așa,dintr-o dată.Era un bărbat atent și onest care refuza să-și valorifice avantajul asupra unei femei aflată sub influența unor emoții foarte puternice.Indiferent ce se întâmplase între ei,în timp ce ea încerca încă să-și rezolve problemele sale emoționale,cu siguranță nu avea nici o legătură cu Tucker Healy.Cu toate acestea,era puțin surprinsă că Sam fusese în stare să-și recapete controlul asupra situației.Totuși,călcase puțin și pe alături,eliberând-o pe Mercy de o părticică din frustrarea care o apăsa.Chiar și acum după douăsprezece ore și un duș rece,își simțea încă pielea fierbinte.

Se îmbracă pentru a merge la lucru și alege o pereche de pantaloni albi,mulați,pantofi contortabili,precum cei de balet,și un tricou de mătase cu două numere mai larg,care îi ajungea până la genunchi.După aproape trei săptămâni de muncă,în chip de asistent personal al unuia dintre cei mai cunoscuți fotografi de reclamă din Denver,Mercy învățase că felul în care era îmbrăcată conta mai puțin decât felul în care se mișca în orice ar fi fost îmbrăcată.Putea oare să se cațere până în vârful scării,fără să-i plesnească vreo cusătură sau fără să-și expună vederii publice acel amănunt vestimentar pe care nu-l putem numi? Putea oare să-și întindă brațele,să gesticuleze,să înghiontească cu mâinile pline de proiectoare,cabluri și aparate de fotografiat? Și cel mai important,reușea să rămână în picioare cam între opt,zece ore,încordată,alergând de colo-colo,în timp ce Tommy Evans zbiera ordine și lătra tot felul de cuvinte netipăribile care să exprime cât mai exact diversele lui stări de spirit? Aceasta fusese cea dintâi experiență a lui Mercy în „domeniul artistic” și firește,de acum era prevenită.La New York lucrase într-un studio fotografic specializat în fotografii pentru elevii

și elevele de vârstă școlară.Era o slujbă care cerea mai curând răbdare decât ingeniozitate și mai degrabă înțelegere decât talent,lucrul cu Tommy Evans se dovedi a fi ceva cu totul deosebit.Acesta era un om cu opinii clar exprimate, pentru care nu exista cale de mijloc,și cu toane imprevizibile.I se spusese că tipul era un geniu,dar în privința asta Mercy prefera să se abțină.Nu era deloc familiarizată cu trucurile și succesul fotografiilor pentru reclame.Slujba ei din New York fusese o nimica toată; nici aici nu avea o prea mare importanță,dar cel puțin lucra pentru un om ce avea o reputație internațională.Făcea o mulțime de gafe,dar plata nu era deloc rea; rar,buzele lui Evans se strâmbau într-un fel pe care.În mintea ei,Mercy îl considera a fi un zâmbet Și atunci îi spunea că „*merge destul de bine*”.Și cu toate că nu era interesată să facă carieră în fotografii publicitare,Mercy își tot repeta că putea învăța multe de la individ.Din fericire,într-o bună zi va avea experiența și calificarea necesară pentru a-și deschide propriul salon fotografic.

În acea dimineață,studioul lui Tommy era mai aglomerat decât de obicei.Mercy reuși s-o prindă într-un colț al sălii de conferințe pe Judith Passco,scenografa lui Tommy,pe care o întrebă,pe un ton glumeț,dacă nu cumva Mel Gibson era programat să pozeze.

-Cineva la fel de tare,îi răspunse Judith,ținându-și mâna în dreptul inimii și fluturându-și genele false.”*Rebelul cel fără odihnă*” își va dezgoli azi pieptul pentru noi.Facem fotografiile pentru blugii Second Skin.Am avut palpitatii toată dimineața gândindu-mă la mușchii și la tendoanele lui.Știi cât de delicioși sunt blugii Second Skin-foarte tari!

-Rebelul fără ce?

-Drăguță,cred că ai nevoie să ieși și tu mai mult pe afară.Singurii tipi pe care îi cunoști trebuie să aibă pe undeva legături cu baseball-ul.Aici Judith pufni disprețuitoare-și asta din cauza superbărbatului acela,fostul tău logodnic.Păcat, mare păcat.Nu ai auzit niciodată de „*Rebelul cel fără de odihnă*”?

Mercy ridică din umeri.

-Am auzit fraza asta o dată.E cumva vreun pilot de curse sau ceva asemănător?

-Nu mai ai nici o speranță,o compătimi Judith.Jucătorul acela de baseball te-a stricat de tot.Draga mea,urcă sus și fixează-ți ochii pe cel mai minunat bărbat din lumea asta.Ai grijă însă,după aceea trebuie să faci față la multe probleme.

-A,e deja aici? Mercy se arată oarecum interesată.Momentan,era preocupată de o senzație apăsătoare,de gol sufletesc care îi spunea că îi lipsea Sam.Se întreba unde era acum,ce făcea,dacă se gândea la ea.Ezita să se concentreze asupra subiectului;vechiul sindrom „*nuca în perete*”.Din punct de vedere sexual,

ieri-seară fusese foarte conștientă de prezența lui,dar această senzație putea să dispară la fel de repede cum apăruse.Însă ceva o oprea să gândească așa.Urmând sfatul lui Judith,Mercy urcă la etaj,către sectorul machiaj,unde cel mai minunat bărbat din lume era aranjat și lustruit.Deschise ușa și se strecură înăuntru,gata să iasă imediat după ce își va fi „clătit ochii”.Domnul Superb era îmbrăcat până la gât în plastic roz și stătea în scaunul cosmeticianului,cu spatele la Mercy.

Frizerul intrase în părul lui cu un pieptene într-o mână și un spray fixativ în cealaltă,pe când macheorul îi picta de zor obrazii cu o pensulă uriașă,bălmăjind fără încetare,cu o voce pițigăiată,fraze despre tenul nemodificat de vârstă al unora.În celălalt colț al camerei,Tommy împreună cu asistentul fotograf și cu directorul artistic erau cuprinși de un fioros elan verbal,vorbind toți trei deodată.Prin sistemul de interfonie se auzea o partitură de muzică clasică,suavă,probabil în speranța de a mări buna dispoziție.

Din colțul său,Tommy o țintui cu privirea pe Mercy.

-Hei! Tu de-acolo! Am nevoie de tine.Noi aproape că am terminat aici.Du-te jos în studio și verifică luminile.N-ai văzut-o pe Judith?

-Este în sala de conferințe,răspunse Mercy,Ieșind cu o jumătate de pas afară.Cel puțin,acolo era acum cinci minute.

-Spune-i că vreau să o văd,imediat.Tommy îi făcu semn că poate să plece și se întoarse la conversația lui.Înainte de a se întoarce cu spatele,Mercy aruncă o privire scurtă în oglinda de pe peretele opus.Observă o pieptănătură cu un aspect foarte profesional,fiecare fir de păr blond avându-și locul său.Întreg ansamblul semăna cu un coif,altminteri destul de drăguț,se gândi ea,ascunzându-și un zâmbet.Ochii ei se plimbară și peste restul feței,observând tenul acela peste care vârsta nu își lăsase amprenta.Ochii albaștri,a la Newman,și niște maxilare pătrate,cel puțin la fel de fotogenice ca ale lui Mel Gibson.Privirile lor se încrucișară în oglindă și ea îi adresă un zâmbet vag,apoi închise ușa.

Dar o deschise imediat cu suficientă forță să îngroape mânerul clanței în perete.

-Sam? Vocea ei răsună cu o intensitate situată undeva între un gâfâit și un geamăt,dar suficient de tare pentru ca să capteze atenția tuturor.

Sam nu făcu nici o mișcare,nici măcar nu clipi.Nu-și clintise nici un mușchi de când Mercy intrase prima oară în încăpere și când realizase ce festă urâtă îi jucase soarta.Dorea să-și arunce toate jucăriile acelea de plastic și să se ascundă precum un struț.

-Da,Mercy,e Sam Christie,spuse Tommy sarcastic.Nu-i așa că este extraordinar,ținând cont de faptul că-l vom fotografia astăzi? Revino-ți,domnișoară.Suntem profesioniști.Nu prea o loc și pentru palpitații de inimă.

Mercy abia dacă îl auzea.Traversă încet camera și învârti scaunul cu o jumătate de cerc.Timp de o clipă îi trecură prin minte o mare de gânduri.Sam avea pe față mai mult fard decât ea.Părul îi fusese coafat și pe figură avea o expresie înghețată,de parcă ar fi fost lovit de trăsnet.

-Poate că ți-ar sta mai bine dacă ai folosi ceva mai mult roșu,rosti Mercy într-o voce suava,ușor tremurată.Și poate o urmă de ruj.Vrei să arăți cât mai bine,nu-i așa?

-Pot explica totul,începu Sam.

-Totuși,fondul de ten este ales bine.Îmi place,culoarea asta,de piersică,îți vine foarte natural.Iar părul...Dumnezeule,în stilul ăsta,cred că o să te țină așa până la Halloween.Sam încercă să se elibereze din „îmbrăcămintea” din plastic.

-Dacă ai vrea să mă ascuți puțin...

-Acum sunt ocupată,i-o tăie Mercy.A fost palpitant să te întâlnesc,domnule Christie.Se răsuci pe călcâie și ieși din cameră fără a mai privi înapoi.Îl putu auzi pe Sam urlând la Tommy,iar acesta Tommy țipând la altcineva,dar nu îi mai păsa.Sam Christie! îl văzuse în reclame la televiziune,citise despre el tot felul de bârfe de prin reviste și chiar îl privise câștigând două medalii de aur la Jocurile Olimpice,acum șapte ani.Dar,într-un fel sau altul,nu făcuse niciodată legătura între acel Sam Christie și invalidul cules din ascensor.Un om normal nu se așteaptă să se întâlnească cu celebrități în modul acesta.

O întâlnește pe Judith pe când cobora scările și o anunță că Tommy o aștepta sus.Apoi își continuă drumul,ieși pe ușa principală și o luă pe stradă,fără nici o direcție.Nu avea idee unde merge,dar continua să-și miște picioarele.Cu fiecare pas pe care-l făcea,mintea ei se frământa tot mai mult.Încercă cu disperare să-și analizeze caracterul în căutarea vreunui cusur sau a unei erori de calcul care o determinase să se implice într-o legătură cu celebrul Rebel,varietatea „*fără de odihnă*”.Ce ironie...ea era un om atât de simplu.Nu dorea altceva decât pace și securitate.Simți cum o încearcă un sentiment dureros,și se văzu nevoită să se așeze pe o bancă aflată la colțul unei străzi,lângă o stație de autobuz.

Nu putea să creadă că i se întâmplase așa ceva...iarăși.Timp de mulți ani de zile, în viața ei existase un singur bărbat,Tucker,prințul care se transformase în broască râioasă.Acesta reușise să rămână în luminile rampei,invincibilul bărbat american care zdrobea inimi aproape accidental și cu un farmec uluitor,deși neprefăcut.Îi acceptase toate capriciile,scuzele,zâmbetele,până ce el nu mai avu nimic de oferit.Când îl părăsise trăise cea mai dură experiență a vieții sale și nici până acum nu își dăduse seama de unde găsisese atâta curaj.Ceea ce știa cu certitudine era că nu va mai iubi niciodată așa,alergând după mori de vânt,

așteptând întruna acel „și au trăit mulți am fericiți”, ceea ce nu se întâmplase niciodată. Dar apoi apăruse Sam.

Bunul vecin Sam, care ridicase în slăvi virtutea de a fi tu însuși. Îi spusese că momentele de tandrețe trebuie căutate. Reușise să o facă să râdă.

O făcuse să trăiască emoții și senzații tari. Se aruncase cu capul înainte în mlaștină. Îi inspirase sentimente și senzații de care nu credea că este capabilă. În numai trei zile izbutise să o convingă că prinții există cu adevărat, fie el blestemat, de trei ori blestemat. Din nefericire, el nu era un prinț în realitate. Nu era nici măcar o broască râioasă. Sam Christie avea reputația unui bărbat care caută în permanență plăcerea oriunde era posibil să o găsească. Părea doar o ființă umană normală, umilă și iubitoare. Probabil făcuse toate acestea pentru reclamă. *Bună, sunt doar un băiețel drăgălaș care și-a trăit copilăria la o fermă de legume...*

-Bună, rosti Sam încetișor. Stătea în picioare în fața ei. Mercy rămase în continuare cu privirea plecată.

-Pleacă, Sam. Nu vreau să te mai văd. El se așeză jos lângă ea, cu capul plecat și coatele rezemate de genunchi.

-Ba da, vrei. Ea îl privi încruntată.

-Nu, nu vreau. Nici măcar nu te mai cunosc.

-Te rog, dă-mi o șansă să-ți explic. Am vrut să-ți spun, dar...

-Atunci, de ce nu mi-ai spus? Cât de greu e să spui „Apropo. Sunt un tip celebru. Am câștigat două medalii la Olimpiade și fac poze îmbrăcat în chiloți, și fac reclame pentru America Express, și am avut aventuri cu tot felul de actrițe și manechine...”

-Pe naiba am avut! Mercy rămase tăcută. Se gândi că poate ultima remarcă fusese puțin cam exagerată pe lista lui de realizări. Rămăseseră așezați, țepeni și încordați, pe banca de lemn, o oază de tăcere înconjurată de zgomotele orașului: claxoane, scrâșnetele cauciucurilor, vaietul unei sirene a poliției.

-Nu te-am mințit niciodată, zise Sam brusc. Ea nici măcar nu-l privi.

-E adevărat, insistă el. Tu l-ai întâlnit pe adevăratul Sam Christie. Tot ceea ce am împărțit împreună a fost real. Tipul din studiourile fotografice... acela nu sunt eu, Mercy. Este imaginea pe care publicul o vrea de la mine. Dar trebuie să trăim împreună, însă cred că voi putea renunța la el dacă voi dori.

-Ar fi mai bine să nu mai stai atâta în soare, spuse Mercy încăpățânată, în timp ce ochii i se umeziseră. O să-ți strici machiajul.

-Nu sunt machiat, și tu știi foarte bine asta! Sam o apucă de umeri și o întoarse către el forțând-o să îl privească. S-a întâmplat odată că am reușit să cobor un

munte pe schiuri mai repede decât toți ceilalți și pentru asta mi-au dat o medalie. Apoi, niște reporteri afurisiți m-au numit „*Rebelul cel fără de odihnă*”, iar eu, de prost ce am fost, mi-am irosit câțiva ani din viață, încercând să-mi păstrez reputația. În cele din urmă realitatea s-a impus. Genunchii m-au trădat și a trebuit să renunț la concursuri, iar în final am realizat că mai devreme sau mai târziu trebuie să ne maturizăm cu toții. Nu îmi este rușine de ceea ce fac acum.

Oamenii la care țin cunosc diferențele care există între imaginea mea și cel care sunt cu adevărat. *Cuvinte, cuvinte, numai cuvinte*, se gândi Mercy. Și Tucker se descurca la fel de bine cu cuvintele. Își întoarse capul de la Sam, cu toate că degetele lui rămaseră înfipite în umerii ei.

-Dă-mi drumul. Oamenii se uită la noi.

-Oamenii se uită întotdeauna când zăresc o figură cunoscută. Am învățat să mă obișnuiesc cu asta.

-Sunt foarte fericită pentru tine.

-La dracu', Mercy, vrei să mă asculți o clipă? Vocea lui Sam rămăsese calmă, dar cuvintele fuseseră rostite cu o intensitate crescândă. Sunt același bărbat cu care ai răs împreună ieri, același bărbat care te-a ținut în brațe noaptea trecută. Nu s-a schimbat nimic, absolut nimic.

-Greșești, spuse ea. S-a schimbat totul.

-Doar dacă tu vrei să crezi așa. Mercy pufni furioasă.

-Mi-ai spus că ai copilărit la o fermă. Nu pot să cred că am înghițit asta.

-La dracu', chiar am copilărit la o fermă!

-Mi-ai spus că lucrezi în comerț.,

-Așa și este. Lucrez pentru o firmă de produse sportive. Îi aprovizionez cu unele articole și le fac reclamă. Vând imaginea pe care oamenii o au despre Sam Christie.

-Mi-ai spus că ești inofensiv, continuă Mercy cu o voce monotonă. Sam îi întoarse din nou fața către el

-Sunt inofensiv, spuse el încet, cu o urmă de amărăciune în glas. Asta este partea cea mai grea. Nu l-am întâlnit niciodată pe ilustrul tău logodnic, dar, într-un fel, mă simt răspunzător pentru durerea pe care ți-a pricinuit-o. Eu nu merit asta, Mercy. El a avut o șansă pe care și-a irosit-o.

-Scuzați-mă...sunteți cumva Sam Christie? Ați vrea să-mi dați un autograf?

În fața lor se opri o femeie blondă, foarte frumoasă, care întinse spre el o foaie de hârtie și un stilou. Părul îl avea aranjat cu mare artă, într-un stil ce aducea pe undeva cu cel al lui Sam, iar costumul în dungi pe care îl purta se îmbina de minune cu figura ei voluptuoasă. Mercy închise pentru o clipă ochii, amintindu-și

de câte ori asistase la scene asemănătoare pe când era cu Tucker.Întotdeauna același lucru,Mercy dispărea undeva în fundal,iar Tucker se întorcea surâzător către tinerele domnișoare.Iar ea trebuia să se antreneze cu multă sârguință pentru a înțelege că Tucker nu avea altă alegere decât aceea de a fi mereu la dispoziția fanilor și mai ales pentru a „înțelege” mesajele sexuale subtile dintre Tucker și populația feminină în general.Ei bine,cel puțin acum nu mai era nevoie de „antrenament”.Rămase tăcută,așteptându-l pe Sam,care scrijeli ceva pe bucata de hârtie,întinzându-i-o apoi femeii.Ea îi mulțumi plină de efuziune,de mai multe ori și pentru prima oară se uită și în direcția lui Mercy.

-Oh,făcu ea,împreunându-și sprâncenele pensate cu creionul.Și dumneavoastră sunteți...cineva? Mercy se ridică de pe bancă,în mintea ei ivindu-se,neclar,o încrengătură de emoții.

-În mod sigur,nu,răspunse ea.Doar un alt fan,fără speranțe.Nu vrei să îmi iei locul? Ați putea avea amândoi o mică șuetă.La revedere,domnule Christie.Vă doresc cele bune.Păși țepăună pe trotuar,cu capul sus și inima simțind-o ca pe o piatră în stomac.Privi înapoi,spre evenimentele din ultimele câteva zile,întrebându-se,cu o curiozitate plină de detașare,ce făcuse oare pentru a merita un asemenea trata-ment din partea destinului.Dorise să obțină mediocritatea,asta era.Dorise o viață liniștită,lipsită de complicații.Când și dacă se va mai îndrăgosti vreodată,va avea grijă ca acest lucru să se întâmple cu un funcționar de bancă,foarte muncitor,sau poate cu un cântăreț de pian,mai poetic...cineva care să o privească pe Mercy Rose Sullivan și să observe luna și stelele care strălucesc în ochii ei.Trecerea de la Tucker Healy la un bărbat ca Sam Christie fusese ca și cum ai fi sărit dintr-o cratiță cu ulei încins într-un vulcan în perioada de activitate.Se considera o persoană atât de comună.Era chiar atât de greu să pretindă să întâlnească pe cineva care nu apăruse niciodată pe coperta unei reviste de mare tiraj? Cineva care să aibă o frizura decentă și chiar puțină burtică? Unde naiba erau toți pianistii ăștia,pentru numele lui Dumnezeu?

Nu-și dădu seama că pronunțase toate aceste cuvinte cu voce tare,până ce nu auzi în spate vocea iritată a lui Sam.

-Ce vrei să spui,cum adică unde sunt pianistii? Te porți într-adevăr ciudat.Vrei să te oprești o clipă? Ea îi aruncă o privire scurtă peste umăr,întețindu-și în același timp ritmul pașilor.

-Nu mai mă urmări.Pleacă.Huș!

-Huș? Mercy nu scăpă ironia din vocea lui și asta o făcu și mai furioasă.

-Nu am timp pentru asta.Trebuie să mă întorc la lucru.Sam mări și el ritmul,ajungând-o din urmă.

-Și eu,îți amintești? Am și eu o slujbă.La fel ca și tine. Și eu trebuie să plătesc impozite și taxe,și să-mi țin angajații fericiți,la fel ca și tine.

-Văd.Ești doar un tip obișnuit care vrea să-și facă meseria bine.

Sam încercă să o prindă de mână,dar ea se feri.El se uită o clipă la umerii ei neclintiți,apoi oftă.

-Nu ai de gând să faci nimic pentru a ușura situația,nu-i așa?

-Ba sigur că asta am de gând.Meseria mea este să mă asigur că toate fotografiile ies perfect și sunt foarte bună la asta.

-Eu nu vorbeam despre fotografii.Sam alergă după ea pe scările de la intrarea în studio și îi apucă ușor mâinile când ea încercă să deschidă ușa.În plus,sunt un gentleman,spuse el,deschizându-i ușa și făcând un pas înapoi.Un gentleman de modă veche.Mercy trecu pragul și rămase înmărmurită,holbându-se la mulțimea adunată în sala de recepție.Tommy,Judith,tot personalul de la machiaj,chiar și administratorul clădirii; toți cu o expresie de curiozitate nedisimulată afișată pe fețe.

-Domnul Christie a dorit să ia o gură de aer proaspăt,mormăi ea.Acum ne-am întors.

-Înțeleg,spuse Tommy pe un ton care arată că de fapt nu înțelege nimic.Ei bine, atunci...bine.Timpul înseamnă bani,așa că hai să ne-apucăm de treabă.Sam?

-Desigur,după ce rămân un minut singur cu Mercy.Sam zâmbi binevoitor către toți cei adunați acolo,în timp ce cu o mână prindea spatele tricoului lui Mercy.

Nu am terminat încă ceea ce aveam de discutat.Sper că nu vă deranjează?

Toată lumea se uită la Tommy.După un moment de ezitare,acesta zâmbi îngăduitor.

-Bineînțeles că nu ne deranjează.Te așteptăm în studio.Sam își menținu strânsoarea mâinii pe tricou,până ce camera se goli.De îndată ce fură singuri,ea se smuci,eliberându-se,și îi întoarse o privire arzătoare.

-O să mă faci să-mi iau câmpii.Asta este ceea ce urmărești?

-Bineînțeles că nu.Ar fi o cruzime.

-Atunci lasă-mă în pace.Sam îi zâmbi.

-Nu,nu vreau să te las în pace.În schimb,vreau să te invit diseară la cină.

-Absolut nu.

-Vin să te iau la șapte.Totul depinde de tine.Mercy ridică bărbia cu încă un centimetru și își strânse buzele,amenințătoare.

-Poți să încerci.Sam nu se mai putu stăpâni.Depuse pe buzele ei un sărut apăsător,zgomotos.

-Îmi plac provocările.Hai să ne întoarcem la lucru,dovlecelule.

Ai auzit ce-a zis Tommy,timpul înseamnă bani.Putem să ne continuăm discuția mai târziu.

-Nu ești o persoană cuminte,spuse ea,șuierând cuvintele întretăiat printre buzele împietrite după sărut.

-Știu.Sam îi zâmbi ștregărește.Știu,dar ești așa drăguță.Mercy îl urmări zăpăcită cum se îndepărta.Rămase cu ochii holbați la ușa studioului mult timp după ce Sam dispăruse.Începea să simtă o durere surdă în ceafă.

Avea să fie o zi lungă.

CAPITOLUL 5

-Oh,Doamne...nu aş fi crezut...uită-te la...ei,bine,niciodată...dar aş vrea să...

Judith părea să fie într-un fel de criză.Mercy o bătu ușor,din reflex,cu mâna pe spate,neluându-și ochii de la scena ce se derula în studio.Aici fusese imaginată o schiță de dormitor,totul doar în alb și negru,în mod deliberat înghesuită pentru a crea impresia de „celibatar convins”.Sam se tolănise în pat,având pe el doar blugii lui,*Second Skin*,și zâmbetul său seducător.Labele picioarelor,goale,erau încrucișate la nivelul gleznelor,iar cu mâinile apucase,cu forță,bara de metal de deasupra capului.Pe măsuta de lângă pat ardea o singură lumânare,așternând o nuanță aurie peste pielea lucioasă.

-Întinde-te,îl instrui Tommy,țăcănind întruna din Nikon-ul său.Întinde-te până nu mai poți.Bine așa.Perfect!

-*Se întinde*,șopti Judith cu un glas răgușit,strângând brațul lui Mercy.Nu am văzut niciodată mai mult farmec.Cum am să-l mai pot suporta diseară pe bietul Ralph,după ce am admirat un astfel de bărbat? Mi-e așa rușine de mine.

Mercy își înfrână impulsul de-ai lipi lui Judith o palmă peste ochi.Își simțea fiecare mușchi al corpului încordat.Se simțea mizerabil,în mintea ei amestecându-se neclar sentimente contradictorii,de gelozie,aversiune și neajutorare.Comentariile fierbinți și enervante ale lui Judith nu o ajutau deloc.

-Poate că ar fi mai bine să te duci jos,spuse ea,reușind să afișeze pe față un zâmbet forțat.

-Nu.Chiar atât de rușine nu îmi este.Judith își țuguie buzele și fluieră fără zgomot.Ce bărbat minunat! Și Ralph avea abdomenul exact la fel,prin '86,dacă îmi aduc bine aminte.Ah,da.La urma urmei nu are importanță unde îți apare pofta de mâncare,dacă în final mănânci acasă.Mercy dragă,când ai de gând să-mi spui ce se petrece între tine și cel mai sexy bărbat de pe fața pământului? Nu e drăguț din partea ta să mă lași să mă chinui așa.

-Ți-am explicat deja.Mercy trase de tricou;înăuntru i se părea o căldură

insuportabilă. Locuim în aceeași clădire. Ne-am întâlnit în ascensor cu vreo două zile înainte. De-abia îl cunosc, Judith. Făcu o pauză, apoi spuse repede: Cred că Tommy face fotografiile acestea destul de sugestive, nu-i așa? La urma urmei, n-ar trebui să evidențiem prea mult sexualitatea.

-Ei, asta-i acum, o ocărî Judith. De ce femeile nu ar avea voie să se bucure de niște fantezii care nu fac nimănui nici un rău? Noi nu suntem la fel de norocoase ca tine, fetiță răsfățată. Pentru tine, toate astea nu sunt doar fantezii.

-Ți-am spus, eu și Sam suntem doar...

-Prieteni. Știu. Fii atentă, acum s-a întors pe-o parte. Nu-i așa că e drăguț cum strânge perna? Judith oftă și își aplecă într-o parte capul pentru a admira priveliștea și dintr-un alt unghi. Bine, Mercy. Păstrează-ți secretele. Presupun că dacă aș fi în locul tău și eu aș face la fel. Nu este ușor să te încurci cu un bărbat ca Sam Christie, nu când toate femeile din America ar da orice să-ți ia locul.

-Mercy, o strigă Tommy, pune și tu niște muzică potrivită. Și adăugă, cu întârziere: Te rog. Tommy încă nu era foarte lămurit cum de mărunta lui secretară și Sam Christie se cunoșteau, dar nu își putea permite să riște. Folosi cele două cuvinte magice de fiecare dată când îi dădea instrucțiuni lui Mercy, trăgând cu coada ochiului la Sam pentru a-i putea surprinde reacțiile. Dar Sam nu lăsă nimic să se citească pe fața lui, iar Mercy părea să nu-și fi revenit din starea de șoc și de confuzie. Toți cei care fuseseră martori oculari la mica scenă din camera de machiaj erau suficient de profesioniști pentru a-și ține opiniile pentru ei, cu toate că, de fiecare dată când își îndreptau privirea în direcția lui Mercy, se putea observa clar ca fiecare specula evenimentul în felul său.

Mercy se apropie de casetofon și, cu degete tremurătoare, vâri înăuntru o casetă.

Câteva secunde mai târziu, o melodie liniștită, de jazz, se făcu auzită în studio.

Muzica era destul de bine aleasă, se gândi ea, totuși nu era foarte sigură câte scene de felul acesta mai putea suporta înainte de a face un atac de inimă.

Respirația îi devenise spasmodică, pielea îi ardea. Se simțea de parcă ar fi fost lovită în cap cu ceva. Gura i se uscă și începea să simtă crampe în stomac.

Privi spre Sam și găsi privirea lui concentrată asupra ei; părul blond, ce îi cădea pe frunte, semăna cu un nimb în lumina caldă din încăpere. Era ceva fermecător în legătură cu imaginea lui, dar când fu să spună ce anume, răspunsul fu evaziv. Nu era o figură frumoasă, totuși tandrețea rafinată pe care o emana avea în ea ceva captivant. Începea să înțeleagă de ce inimile femeilor începeau să bată mai repede când își imaginau gândurile ce se derulau în spatele zâmbetului său dulce, copilăresc și a ochilor albaștri-argintii. Era o față care se preta la tot felul de dulcegării în combinație cu un corp athletic, superb proporționat, cu membre

lungi,plin de grație.Întregul pfect accentuat din când în când de străfulgerarea blitz-ului.Mercy își întoarse privirea de la el și se apropie alene de Judith,și se lipi ca un scaiete de peretele alb.Se simți cuprinsă de dorință și totodată de teamă,fiecare senzație alegându-și poteci separate înlăuntrul ei.Se întrebă cu o detașare ciudată dacă durerea resimțită i se putea citi pe față.Judith continua să borborosească de spre palpitațiile ei,dar cu un ton mai cald și mai glumeț.Orice ar fi încercat,Mercy simțea că nu își putea înfrâna dorința.Sentimentul era mult prea puternic,ca un drog ce se împrăștia cu o viteză amețitoare în tot trupul.

Aprecierile entuziaste ale lui Judith despre bărbatul îmbrăcat în blugi *Second Skin* deveniră insuportabile.Își dori să se poată închide în sine și să dispară.Fu uimită să constate cât de aproape era de a izbucni în lacrimi.

-Cât timp crezi că va mai dura asta,o întrebă deodată pe Judith,cu o voce foarte joasă.Judith oftă,zâmbi și clătină din cap.

-N-am idee.Toată ziua,sper.Toată noaptea,Toată ziua de mâine...

Mercy închise pentru o clipă ochii,iar din gâtlee îi ieșiră sunete ce se organizară într-un fel de geamăt.Nu mai putea suporta.Se simți radioactivă,încercă încă o privire în direcția lui Sam și ochii lor se întâlniră din nou.Căutătura lui era cea mai serioasă pe care o văzuse vreodată la el.Mesajul pe care i-l transmisea era foarte clar.El știa.Tot ceea ce gândea,tot ceea ce ea simțea.Tommy îl rugă pe Sam să se întoarcă pe cealaltă parte și comunicarea lor tăcută se întrerupse,Mercy inspiră adânc,pentru prima oară în ultimele ore.Cel puțin așa credea,că trecuseră ore.Se întoarse către Judith cu o mișcare bruscă,aproape surprinzând-o.

-Judith...cred că azi voi pleca mai devreme acasă.Nu mă simt prea bine.

Imediat expresia visătoare a lui Judith deveni îngrijorată.

-S-a întâmplat ceva? Vrei să te conducă cineva acasă?

-Mulțumesc,dar am să iau un taxi.Spune-i tu lui Tommy când termină cu fotografiile,vrei? Judith încuviință din cap,compătitor.

-Bineînțeles că am să-i spun.Probabil că te simți cu adevărat îngrozitor,dacă părăsești un decor ca acesta.Ești sigură că nu pot face nimic pentru tine?

-Nimic,crede-mă.Ne vedem mâine.Mercy își îndreptă pașii spre ușă.Imediat,Sam înălță capul.Părea că o parte din el fusese concentrată asupra ei tot timpul,astfel încât era conștient de fiecare mișcare a ei în chiar momentul în care aceasta avea loc.

-Mercy,roști el.Toate capetele se întoarseră spre ea.Mercy înghiți cu greu,presimțind un posibil atac de sughițuri.

-Da,domnule Christie?

-Sunteți cam palidă,domnișoară Sullivan.Vă simțiți bine?

Mercy răspunse în direcția lui Tommy.

-De fapt,nu mă simt prea bine.Te deranjează dacă plec mai devreme?

Tommy păru aproape ușurat.

-Deloc.Te rog să-ți iei tot restul zilei liber.Sunt sigur că ne vom descurca și fără tine câteva ore.

-Sper că te simți mai bine diseară,făcu Sam,inocent.Mercy îi susținu privirea.

-Nu cred.Sam zâmbi.

-Gândește în mod pozitiv.Să zicem...până la șapte? Cred că până la acea oră te vei simți mai bine,nu crezi?

-Nu.Mercy își mușcă buzele.La ora șapte voi fi încă bolnavă.Poți să contezi pe asta.

-Deci trebuie să te ajut eu să te simți mai bine,nu-i așa? o întrebă Sam,moale.

Judith aproape că se înecă.Mercy o lovi de câteva ori în spate,cu o delicatețe, practic,inexistentă,până ce aceasta păru să-și reia ritmul respirațiilor.După care traversă iute camera și ieși în stradă.

La șase treizeci,Mercy făcu un duș lung,fierbinte,se îmbracă într-un halat gros,fără nici o formă,și își acoperi părul cu un turban confecționat dintr-un prosop plușat.Nu dădu pe față cu nici un fard,iar singurul parfum pe care i-l putea sesiza cineva aflat în apropiere era cel de săpun.Chiar și cel mai optimist bărbat ar fi fost nevoit să recunoască în ea o femeie care nu avea nici cea mai mică intenție de a ieși în acea seară.Făcu câțiva pași prin cameră și privi ornicul de deasupra căminului.Era prea nervoasă pentru a putea sta locului.Odată admisă starea de confuzie care o stăpânea,Mercy se întrebă cu tristețe cum era posibil ca un lucru ce o făcuse cândva să se simtă foarte fericită să se transformase acum într-o adevărată pacoste.

Când mai erau doar zece minute până la șapte,Sam bătu ușor în ușă.

Dacă ar fi locuit la etajul unu,și nu la parter,probabil că Mercy ar fi cedat impulsului de a sări pe fereastra dormitorului,pentru a se putea simți în siguranță.Însă în situația de față,tot ceea ce putea face era să-și strângă mai tare cordonul halatului și să deschidă ușa.Chiar dacă fusese surprins de apariția ei,Sam nu lăsă să se vadă nimic.Îi zâmbi dulce și îi întinse o cutie uriașă de bomboane,în forma unei inimi.

-Cred că am ajuns puțin mai devreme,spuse el,sărutând-o fugar pe obraz.

Înainte de a avea timp să protesteze,Sam intră în apartament și își dezbracă jacheta din piele,aruncând-o pe spătarul unui scaun.Purta un pulover de o nuanță palidă și pantaloni pensați,de culoare maro,care arătau într-un fel de parcă Sam

ar fi încercat să-și bată joc de propria-i persoană. Părul era bine aranjat, pe bărbie avea un semn mic de la ras și mirosea a *Old Spice*. Nimic care ar fi putut face aluzie la *Rebelul cel fără odihnă*. O deghizare reușită, își spuse Mercy, împingând în sus turbanul care i se lăsase peste ochi. Obişnuit, politicos, inofensiv... dar ea îl cunoştea mai bine.

-Nu vrei să intri înăuntru? îl întrebă sarcastic, în timp ce el se tolănise comod pe sofa.

-Mulțumesc. Ceva licări în privirea lui, probabil i se părea amuzant. Îmi cer scuze, pentru că am ajuns mai devreme, dar mi s-a urât să tot aştept pe hol.

Mercy căscă ochii la el.

-Ce vrei să spui, că ți s-a urât să stai pe hol?

-M-am gândit că poate o să-ți trăsnească prin pap să fugi. Am observat că ai tendințe. M-am învățat prin fața ușii tale, începând de la ora șase. Sam își așează mâinile în poală și se uită la ea cu o privire plină de căință. Nu am avut încredere în tine. Îmi este rușine și îmi pare teribil de rău. Mercy inspiră adânc, strângând la piept cutia cu bomboane.

-Nu aveam nici o intenție să te evit în seara ceasta. Zâmbetul lui minunat se lăți peste toată fața.

-Draguț din partea ta.

-Și de asemenea, nu am nici o intenție să ies stă-seară cu tine. Brusc, Sam se posomorî.

-Acum un minut, m-am gândit că totul o să meargă foarte simplu. Vino și șezi lângă mine, Mercy. Hai să cercetăm împreună motivele inconsecvenței tale.

În mintea ei prelua conducerea instinctul de conservare.

-Nici vorbă. Sunt hotărâtă, Sam, chiar dacă unele părți din mine ar putea...

greși, continuă ea în gând. Sunt hotărâtă, concluziona ea obosită.

-Înțeleg. Sam o studie cu niște ochi albaștri, strălucitori. Mercy Sullivan, ești un pui de găină.

-Nu îmi este frică, îi aruncă înapoi Mercy, întorcându-se rapid către el, ceea ce făcu ca turbanul să-i zboare de pe cap. Sunt realistă. Sunt inteligentă. Mă cunosc și cunosc și oamenii ca tine.

-Oameni ca mine, repetă Sam, uitându-se lung la ea și scărpinându-și gânditor bărbia. Mă întreb ce înseamnă asta. Nu știam că mai există și alți oameni asemenea mie. De exemplu, eu știu că nu am mai întâlnit pe nimeni care să-ți semene. Mi-am închipuit întotdeauna că fiecare dintre noi suntem unici și că trebuie să ne tratăm în consecință. Peste ochii lui Mercy căzură șuvițe de păr ud.

Își scutură capul,dorindu-și să poată lua cumva lumina din privirea lui și să o pună deoparte.

-Mi-am imaginat întotdeauna că trebuie să învățăm din greșelile noastre și să încercăm să nu le mai repetăm.Sam făcu o grimasă.

-Simt iarăși vibrațiile acelea neplăcute,gen Tucker.Se ridică de pe canapea și își roti ochii prin încăpere,neliniștit,apoi se îndreptă spre fereastră.Umerii săi largi erau foarte bine reliefați le lumina arzătoare a soarelui de Colorado.Când tăcerea se anunță a se prelungi peste măsură se întoarse,îi căută privirea și spuse bâlbâindu-se:

-Vreau să fim împreună,Mercy.Vrei să fii împreună cu mine?

Nu face asta,ar fi vrut ea să-l roage.Nu fi atât te dulce,de atrăgător și de sexy încât să mă faci să uit toate acele motive pentru care ar trebui să te refuz.

-Îmi pare rău,murmură ea.Totul ar fi mult prea complicat.

Sam înălță,curios,capul.

-De ce? Vreau să spun,afirmația este bazată pe ceva concret și logic sau ne întoarcem iar la „Nu pot avea o relație cu tine,pentru că pozezi îmbrăcat doar în chiloți?” Tonul lui se păstră calm și ușor ironic,totuși a detecta o urmă de anxietate.Realiză cu stupoare că ea era,de fapt,capabilă să rănească cest bărbat minunat,sexy și foarte sigur pe el,are avea toată lumea la picioare.Acest fapt,că el era vulnerabil în fața ei,o uimi și o impresiona.Nu dorea însă să-l rănească.Pe de altă parte,nici ea nu dorea să fie rănită.Confuză și ruptă de realitate,așa cum se simțea,Mercy nu putea decât să rămână acolo și să caște ochii la el, iremediabil pierdută în jocul luminițelor din ochii lui.

-Sunt inofensiv,spuse el,pe un ton de linguşeală.Un simplu băiat de la țară care nu se gândește la altceva decât să împartă o cină gustoasă cu o frumoasă domnișoară.Asta aproape că o făcu să zâmbească.

-Sam Christie,un simplu băiat de la țară?

-Corect.Doar un simplu fermier.Doamnă,aș fi încântat să vă arăt câte ceva din tradiționala ospitalitate a vestului.Aș putea îndrăzni să vă invit la un supeu?

Ultima fărâmbă de împotrivire dispăru din mintea lui Mercy precum nisipul dintr-o clepsidră.

-Nu ai de gând să renunți,nu-i așa? întrebă ea,puțin iritată,cu toate că subconștientul ei deja zburda și țipa,plin de veselie.

-Nu prea,mărturisi Sam.Cel puțin nu în viața asta.Făcu un pas în direcția ei.Instinctiv,Mercy făcu un pas înapoi,poate pentru că toate se în-tâmplau puțin prea repede pentru ea.În adâncul inimii ei știa că urma o direcție care i-ar putea

foarte bine aduce multe regrete.Însă știa,de asemenea,că nu avea destulă forță pentru a-i tezista.

-Poate că ține de chimie,spuse ea,în defensivă.Ceea ce se întâmplă între noi.O reacție chimică.Sam încuviință,cu ochii lucitori.

-Iar noi s-ar putea să fim răpiți,în drumul nostru către restaurant,de uriași purpurii,cu câte un ochi și câte o ureche,mâncători de oameni.Grăbește-te să te îmbraci,Mercy a mea.Mi-e foame.Sam sublinie ultimul cuvânt cu multă emfază, iar Mercy preferă să-l ignore.Aruncă în direcția lui o ultimă privire încruntată, destul de confuză,și părăsi camera.

În timp ce își usca părul,Mercy chibzui asupra alegerii unei toalete adecvate pentru o întâlnire cu cel mai sexy băiat de fermier din lume.Scotoci prin dulap și puse de o parte o rochie strâmtă,de culoare neagră,ce scotea în evidență totul,mai puțin semnele pe care le avea din naștere.Apoi,influențată parcă de o forță diabolică,decise că rochița „mortală” pe care o alesese nu era exact ceea ce trebuia,în contextul unei seri petrecute în auspiciul tradiționalei ospitalități vestice.Extrase din dulap cei mai vechi blugi pe care îi avea și o cămașă tip western,în aceeași stil,tivită cu danteluțe,pe care o purtase într-o piesă de teatru în timpul liceului,*Oklahoma*.Ca ultim retuș,adăugă toaletei sale o pereche de cizme roșii,cu ciucurași de jur împrejurul carâmbilor.Așa arăta drept cea mai dulce companie pentru un băiat simplu de la țară.Când se întoarse în cameră, Mercy îl găsi pe Sam stând în fața aceleiași ferestre.Scoase un ușor „hmm” și începu să se legene pe călcâie în timp ce el se întorcea cu fața către ea.

-Iată-mă.Ești gata? El ezită,părând că vrea să dea înapoi.

-Arăți exact ca Annie Oakley,spuse gros,în timp ce privirea lui se plimba de-a lungul curbelor ademenitoare ale șoldurilor ei.Mercy îi aruncă un zâmbet drăgălaș și își aruncă părul pe spate.

-Mi-am imaginat că o să-ți placă toaleta asta,de vreme ce și tu ai oarecare tendințe către același stil.Sam rânji și aruncă în treacăt o privire către pantalonii săi,marca *Gucci*.

-Oh...mda.Ei bine: astăzi m-am gândit să încerc și altceva.Totuși,trebuie să recunosc că mă inspiri.Acum știu exact unde am să te duc.Ea se încruntă suspicioasă,prin fața ochilor rulându-se tot felul de viziuni ce aveau,mai mult sau mai puțin,legături cu mașini de teren.

-Zău? Unde?

-Doar eu voi ști,așa că tu trebuie să te supui.Vino,Annie.Să nu irosim timpul.

Sam nu o atinse până ce amândoi nu fură în siguranță în interiorul Jeep-ului. Nu ar îndrăzni, nu cu toate simțurile sale în stare de alarmă și broboane de sudoare ivite în dreptul sprâncenelor. Dorința îl scutură de mai multe ori, ca o undă de șoc ce urmează după un val puternic. În același timp, o pace ciudată cuprinse sufletul lui, în mod și mai ciudat compatibilă cu neastâmpărul pe care-l stimțea pretutindeni în trup. Era cel mai complet sentiment pe care îl încercase vreodată. Dar odată ce centurile fură închise de ambele părți și ajunseră pe autostradă, cu o viteză constantă de o sută de kilometri pe oră, el își permise să o prindă de mână. Se țineau de mână. Sam nu considerase niciodată acest lucru ca având legătură cu actul sexual. Dar, cu ochii ei care străluceau ca două stele, umbriți de gene întunecate, și cu vocea ei dulce, înconjurându-l ca un cântec de leagăn, plin de erotism, simpla ținere de mână devenea ceva cu totul extraordinar. Degetele lor se întrepătrunseră, în timp ce degetul mare al mâinii lui Sam mângâia ușor palma ei. Admirabil! Aproape hipnotizant. Degetele ei începură să tremure și avură tendința de a se strânge în palmă.

Instinctiv, strânsoarea lui se întări, perceptând căldura mâinii ei, care iradie în sus pe braț, topind încordarea mușchilor umărului. Dacă ea reușea să facă asta doar cu o simplă atingere de mână, ce s-ar întâmpla dacă ei...dacă ei.... Oh, Mercy.

Strângeri de mâini, se gândi Mercy. Era atât de mult timp de când un bărbat o ținuse de mână. Fusesse ghidată, în direcția corectă, atinsă pe spate de o mână, condusă de o mână care o ținuse de cot și ajutată să urce în mașină de o mână ce o sprijinise de încheietură. Toate acestea le tratase cu indiferență. Gestul acesta delicat era doar o simplă întâlnire, cu un mod de a-ți exercita dominarea, o aluzie abia percepută la puterea atingerii sale. Mâna ei păru a dezvolta singură o altă viață, a ei proprie, încălzindu-se, pulsând plină de sensibilitate. Mercy închise ochii, concentrându-se asupra acestei senzații. Și ar fi fost mulțumită dacă el ar fi condus pentru tot restul vieții și s-ar fi ținut de mână.

„Mincinoaso”, o tachina o voce ascunsă. Vrei mai mult, mult mai mult...

Sam o duse la *Sundowner*, un local în stil western, chiar în inima orașului, ce avea inclusiv o formație de instrumentiști și atât de demodată arenă de dans, construită toată din lemn. Se părea că toți bărbații, cu excepția lui Sam, firește, purtau cizme de cowboy și erau închiși cu cataramă strălucitoare, de mărimea unor farfurii.

Femeile erau îmbrăcate de un stil ce semăna cu cel lui Mercy și ea se simți chiar ca acasă, dar asta doar până ce citi meniul.

-Cea mai mare parte dintre antreurile astea nu știu ce înseamnă, zise ea în cele din urmă. „*Stridii Prairie*”. N-am auzit niciodată de așa ceva. Ce sunt? Sam rânji spre ea, cu o privire inocentă.

-Comandă și ai să afli.Trăiește în pericol.

-Sunt perfect capabilă să trăiesc în pericol,spunse ea,fluturându-și genele în direcția lui Sam,pe deasupra meniului.Dar refuz să mănânc periculos.Deci,ce sunt? Sam consultă meniul pe care îl avea în față.

-Uite,scrie aici,dacă întrebi,atunci nu le mai comanzi.

-Sam...

-În regulă,tu ai vrut-o.Sam așeză meniul pe masă și o privi grav.Annie,aș vrea să îți spun asta într-un mod cât mai delicat.Stridiile Prairie sunt...cea mai bună parte a taurului.Dură câteva secunde până ce ea pricepu.

-Glumești,probabil.Mă rog,oricum e dezgustător.Voi lua fasole.Asta cel puțin știu cum arată.El își ridică sceptic o sprânceană.

-Ești sigură? S-ar putea ca totul să nu fie decât o diversiune,draga mea.

Mercy comandă pui condimentat cu garnitură de chili și brânză cu cartofi.Sam alese friptură și fasole afumată.În timpul mesei,conversația fu destul de subțire.

Mercy își simți toți senzorii supraîncărcați.Brațul ei fu scuturat de un scurt tremur și inima îi bătea să-i spargă pieptul.Până ce sosi și desertul,nu își putură lua ochii unul de la celălalt.Sam împinse primul farfuria deoparte și se ridică, oferindu-și brațul.

-Dansează cu mine,zise el gros.Trebuia să o simtă lângă el,acum.În loc de a alerga pe șosea cu Jeep-ul ca doi adolescenți maniaci,un dans părea a fi cea mai strălucită opțiune.Mercy îl urmă pe Sam pe ringul aglomerat de dans și se cuibări în brațele lui.El o trase mai aproape și bărbia lui se frecă de creștetul capului ei.Muzica reveni la un ritm mai lent,ceea ce era pe bun augur,pentru că Mercy devenise tot mai neliniștită încercând să se concentreze asupra mișcărilor de picioare.Și asta pentru că erau multe alte amănunte care îi distrăgeau atenția.În timp ce se legănau aproape imperceptibil unul lângă celălalt,Mercy avu senzația că vocile din jur devin tot mai estompate,că muzica și oamenii dispăruseră.Rămăseseră singuri.Ochii lui Mercy se închiseră încetisor și un fior îi străbătu tot trupul când el își lipi buzele de gâtul ei.Muzica nu o mai auzea deloc.Picioarele ei își potriviră ritmul pe al lui,până ce dansul începu să semene tot mai mult cu o îmbrățișare.El îi roti ușor capul și își frecă buzele de baza gâtului ei,acolo unde,sub piele,pulsa viața.El gemu adânc,din piept,și mâinile îi alunecară în jos,spre fesele ei.Mercy se cuibări în el ca o pisicuță alintată, căutându-i căldura,insinuându-se între coapsele lui.Se simțea atât de bine lângă el.Cum s-ar fi simțit dacă ar fi devenit o parte din el?

Nici unul nu auzi când muzica luă sfârșit.Rămaseră înlănțuiți până ce o mână începu să bată insistent pe umărul lui Sam.

O femeie care chicotea, cu părul galben, proaspăt făcut permanent, îi dorea autograful. Sam își încheștă dinții atât de puternic, încât există pericolul de a-i sparge, însă reuși să-și aducă zâmbetul pe buze și să se semneze pe șervețelul pe care i-l întindea femeia. De el se apropia acum altcineva și foarte curând se trezi înconjurat de fani. Aruncă vorbe în dreapta și-n stânga, zâmbi și semnă autografe, iar când muzica se făcu din nou auzită, Sam se trezi dansând cu o femeie între două vârste, care purta pe cap o pălărie Stetson, iar peste pieptii cămășii un imens colier indian, de culoare turcoaz. Făcu două tururi de ring cu acea doamnă și apoi, când se pregătea să-și ceară scuze pentru a se înapoia la Mercy, la masa lor, apărură altcineva. Aceasta era mult mai tânără decât precedenta, machiată cu trusa Cleopatra, purtând o bluză cu un decolteu adânc, ce nu izbutea deloc să-i cuprindă proporțiile supradimensionate. De fapt, acestea ieșeau la iveală pretutindeni și, spre disperarea sa, Sam nu putu găsi o modalitate plauzibilă de a o cuprinde cu brațele. Din start, se decise să nici nu încerce.

-Îmi pare rău, spuse. Îmi place să dansez, dar mi-am cam neglijat partenera. Poate altă dată.

-Astă-seară sunt liberă, se offeri Cleopatra, într-o voce găjăită. Toată...noaptea. Aș vrea să văd dacă te ridici la înălțimea reputației tale, Sam Christie.

În mod normal, lungă sa experiență îl ajuta să se descurce ușor în astfel de situații, știind cum să iasă cu farmecul neștirbit de pe scenă, știind cum să păstreze distanța. În această seară însă era tulburat de ochii întunecați ai brunetei ce îi arunca priviri ucigătoare de la o masă aflată la mai mult de cinci metri depărtare. Observă, cu inima strânsă, cum Mercy se scoală de la masă și se îndreaptă spre el.

-Asta nu e bine, murmură el, încercând să se descotorosească de mâna lui Cleo.

Dar insistenta domnișoară se ridică în vârful picioarelor și îi șopti la ureche:

-Mă cheamă Barbara. Lasă-mă să-ți dau numărul de telefon. Poți să mă suni oricând, ziua sau noaptea. Îți promit-că nu ți va părea rău, Sam Christie.

-În schimb, ție o să-ți pară rău, zise Mercy din spatele lor. Dacă nu dispari de-aici, o să-ți pară așa de rău... Sam își roti privirea de la statura delicată a lui Mercy la proporțiile de amazoană ale lui Barbari și ridică ochii către tavan.

-Mercy, tocmai voiam să vin la tine. Aceasta este Barbara, Barbara, aceasta este Mercy. Ei bine, s-a făcut târziu. Mercy, cred că ar fi timpul să ne retragem.

Barbara hornăi, cu o expresie ostilă.

-N-am înțeles niciodată ce pot vedea bărbații la mignonele acestea.

-Este clar ce văd bărbații la tine, replică Mercy, inocentă ca o păpușă, privind fix într-un punct situat între sânii femeii.

-E timpul să plecăm,zise Sam repede,prinzând-o pe Mercy de braț.Nu mai putem pierde nici un minut.Mercy se scutură și rămase neclintită.Nu îi plăcea deloc această femeie care își luase libertatea de a-i face propuneri bărbatului ei.

Da,bărbatul ei.Dacă avusese oarecare îndoieli înainte,acum acestea dispăruseră. Simțea un imbold aproape primitiv de a-și proteja teritoriu!.Era ceva nou pentru ea și total necaractenstic față de obișnuit manierata Mercy Rose.Bineînțeles că era sigură că Sam era perfect capabil de a-și purta singur de grijă,dar nu aceasta era problema.Problema trebuia clarificată între două femei.

-Îți dau o sugestie,începu ea.Bărbatul nu e interesat,Babs.

Barbara hohoti scurt și strident.

-Dumnezeule,dar mai ai multe de învățat.Bărbații sunt întotdeauna interesați, drăguță.Mica mulțime de oameni se transformă rapid într-o mulțime mai mare.Un bec se aprinse exact în dreptul feței lui Sam și el înjură în surdina, clipind întruna,încercând să înlătore luminițele ce îi ucau înaintea ochilor.

-Mercy,cred că am rămas aici mai mult decât era nevoie.

-Dacă mă întrebați pe mine,nu sunt de acord,spuse cu o voce groasă Barbara,gâdilându-l pe Sam sub bărbie și privind-o cu coada ochiului pe Mercy.Mai rămâi pe-aici,Sam Christie.Am să-ți arăt eu ce înseamnă să te simți cu adevărat bine.Pun pariu că micuța domnișoară Mercy îți dă fiori când o îmbrățișezi.Mercy nu se putu abține.Pentru prima dată în viața ei era provocată la violență fizică.Își trase înapoi brațul pentru a o plesni pe femeie peste față, dar Sam o prinse de încheietură la mijlocul distanței.

-Nu,n-ai să faci asta,spuse el.Micuța mea luptătoare,ai să vii acasă cu mine.

-Barbara era cât p-aci s-o încaseze,se auzi o voce din mulțimea care murmură.

Mi-ar face plăcere s-o plesnesc chiar eu.

-Lăsați-le să se-nfrunte,spuse altcineva.Nimic mai distractiv decât două pisicuțe care se bat.Eu îmi pun banii pe aia micuță.Ideea se răspândi repede,prinse,și toți începură să parieze.Cu mare greutate,Mercy se lăsă purtată de Sam departe de Barbara.Făcu doi pași și țipă de durere când cineva o trase de păr.Cu putere.

Mercy se răsuci pe călcâie,cu obrazii în flăcări.Barbara îi zâmbi și își flutură unghiile pictate.

-Ticăloaso! urlă Mercy și se năpusti înainte,cu licăriri ucigătoare în ochi.

Sam sări între ele și o împinse pe Mercy înapoi cu ambele mâini.

-Draga mea,încearcă să vezi lucrurile rațional.Tu ești mică,iar ea e mare,și asta este o deosebire importantă.Hai să o ștergem de-aici.

-M-a tras de păr! Mercy încercă să-l ocolească,însă fără succes.Un cowboy surâzător,cu o mustață impunătoare,o ținea pe Barbara,în timp ce degetele

acesteia se agitau în direcția lui Mercy. Dintr-o dată, Sam auzi sunetul unui pahar care se sparge. Suspina, observând o sticlă de bere despicând aerul. Era un veteran al scandalurilor de bar de pe vremea când era mult mai zăbăuc decât era acum, și știa când situația ieșea de sub control. Într-unul din colțuri, un scaun se făcu surcele, apoi o masă se izbi de podea și, brusc, întreaga încăpăre explodează într-un sălbatic care-pe-care. Nu mai era timp de pierdut. Barbara încerca din răputeri să se repeadă asupra lui Mercy, pe când Mercy își întindea degetele către Barbara, încercând să se apropie de ea, iar Sam se căina că se lăsase distrat în momentul-cheie de ochii ei frumoși. Se mișcă cu repeziciune, o ridică pe Mercy și o aruncă peste umăr.

-Ai plecat de-aici, iubito.

-Ce naiba faci? Cizmele lui Mercy se zvârcoleau sălbatic în aer. Pune-mă jos, la dracu! Ea a început. Unde mă duci?

-Încerc să te salvez, replică Sam, ferindu-se din calea unui recipient zburător, plin cu apă. Încetează să mă mai lovești!

-Eu nu vreau să fiu salvată! La dracu', ea e cea care a dat în mine! Lasă-mă în pace. Lasă-mă în pace! În clipa aceea, Sam începu să râdă. Abia mai reuși să meargă din cauza hohotelor care îi zgâlțâiau corpul.

-Niciodată, mai izbuti el să îngaima, deschizând ușa din dos cu piciorul. Cât oi mai avea zile de trăit.

CAPITOLUL 6

-Știi ce s-a întâmplat acolo? Ți dai seama ce am făcut? Eu am fost la originea unei dezgustătoare bătăi între bețivi. Micuța Mercy Rose Sullivan, care în toată viața ei nu a speriat pe nimeni nici măcar cu un „Bau!” Drăguța de Mercy Rose, care întotdeauna a încercat să mențină liniștea, care a respectat întotdeauna Regula de Aur. Sam...*am vrut cu adevărat* să fac rău unei alte ființe umane. Am incitat la dezordine.

-Da, așa este, draga mea. Sam se întinse peste mânerul schimbătorului de viteze și o bătu ușurel pe picioare. Iar bătrâna Barbara era cu mult mai mare decât tine. Să nu mai lași pe nimeni, niciodată, să-și bată joc de tine că ești micuță.

-Sam, eu vorbesc serios! Lui Mercy nu-i venea să creadă că el trata cu atâta ușurință tot ceea ce se întâmplase. Putea să fie ucisă. Nu mai fusese niciodată în mijlocul unor oameni în stare să transforme un întreg bar în ceva ce la sfârșit semăna cu o piscină. Se simțea încă sub stare de șoc. Tu chiar nu-ți dai seama ce s-a întâmplat? Sam intră cu mașina pe autostradă, privind scurt în oglinda retrovizoare.

Observă luminile sclipitoare ale mașinii poliției care se apropia din direcția opusă.

-Ba îmi dau seama ce s-a întâmplat. Am ieșit de-acolo chiar la momentul potrivit. Mercy se adânci în locul ei, simțindu-se într-adevăr mizerabil. Geamul era lăsat în jos cu trei sau patru centimetri, pentru a-i combate claustrofobia, și aerul care intra prin crăpătură îi răcorea pielea înfierbântată.

-M-am transformat într-un animal.

-Nu crezi că ești puțin cam dură cu tine? Nici măcar nu ai lovit pe cineva. Și nici eu, fiindcă tot veni vorba. În circumstanțele respective, ne-am descurcat foarte bine.

-Voiam să-i smulg tot părul pe care-l avea în ap!

-Cred că sentimentul era reciproc, replică Sam, depășind un autobuz care se mișca prea încet. Atinse cu mâna umărul ei, mângâindu-l delicat, adevărul e că nici ea nu te plăcea prea mult.

-Tu chiar nu pricepi, nu-i așa? Mercy își roti capul spre el și îi privi profilul, liniștit și senin, în lumina gălbuie a lunii. Nu cred că înțelegi enormitatea faptei mele! Am devenit violentă. M-am pierdut cu totul.

-Ce ai pierdut? se interesă Sam, cu o voce blândă.

-...Calmul, izbucni ea, nereușind să găsească cuvintele potrivite. Eu sunt întotdeauna calmă. Niciodată nu exprim ceea ce simt, în felul acesta.

Sam dădu din cap înțelegător.

-Deci, cum este?

-Cum este ce? El îi aruncă o ocheadă, cu un început de zâmbet pe buze.

-Când îți pierzi calmul, iubito. Cum este? Timp de o clipă, Mercy îl studie, părul blond răsfirat în curentul de aer, ochii albaștri care în umbra înserării păreau argintii, zâmbetul schițat din colțurile gurii. *Cum este?* se întrebă ea. Și realizează că era de-a dreptul minunat. Sângele începu să-i fiarbă în vene. Inima îi duduia în piept. Înăuntrul ei sentimentele primitive își accentuau prezența. Timp de o singură secundă nu se îngrijoră absolut deloc în legătură cu ceea ce ar fi putut gândi despre ea Sam sau oricine altcineva. Atunci, la bar o văzuse pe Broadzilla, cea cu ochi languroși, punându-și mâinile pe Sam și furia ei explodase cu o intensitate nemaiîntâlnită, ceea ce până la urmă i se păru a fi un lucru satisfăcător. Se simțea fantastic.

-Nu am mai făcut așa ceva înainte, rosti ea pe un ton indiferent. Am fost întotdeauna atât de preocupată despre ceea ce simt alții, încât am încetat să mă preocup de propriile mele sentimente.

-În seara asta ai fost geloasă, spuse Sam, cu o satisfacție nedisimulată.

Vreau să știi că am fost foarte impresionat.Speriat,ce-i drept,că ți-ai fi putut rupe năsucul tău drăgălaș,dar impresionat

-Oprește mașina! spuse Mercy dintr-o dată.

-Poftim?

-Oprește mașina,repede.Sam se gândi că nu era o idee bună să se împotrivească unei femei care tocmai descoperise secretele luptei care-pe-care.Coti cu jeepul pe o străduță îngustă unde se opri.Se întoarce spre ea,cu un braț întins de-a lungul spătarului scaunului și celălalt rezemat de volan.

-Poftim,am oprit mașina.Și acum?

-Acum asta,răspunse Mercy.Se întinse spre el,înconjurată de o aură de dorință,și buzele lor se amestecară,ea ținându-și mâinile în jurul gâtului lui.Asta,murmură ea răgușit,mișcându-și buzele într-o direcție,apoi în cealaltă.

-Asta,asta,asta...Sam fusese luat prin surprindere,dar nu dură mult.Limba lui se insinua lângă a ei.Amândoi rămaseră încordați într-un spațiu comprimat,cu trupurile arcuite și presate unul de altul.Scaunele strâmte deveniră o pacoste,apoi un motiv de iritare,apoi o tortură.Amândoi luptară pentru mai mult spațiu, cuprinși de frustrare,mâinile se mișcau haotic,șoldurile se frecau între ele.

Trebuiau să se oprească înainte de a fi uciși de dorință,dar nici unul din ei nu se simțea în stare.Sam reuși să-i desfacă naturii de la bluză.Degetele lui începuseră să tragă de catarama din față a sutienului,când ea se trase înapoi,zdrelindu-și genunchii de schimbătorul de viteze.Clipi tulburată,în timp ce jeep-ul era luminat de farurile unei mașini în trecere.

-Nu aici,șopti ea printre buzele care o ardeau.Sam își lăsă capul pe spate,închise ochii și apucă volanul cu ambele mâini,strângându-l până ce încheieturile degetelor se făcură albe...

-Tu ai început.Mercy își încheie nasturii de la bluză.Vârfurile degetelor trecură peste sfârcurile întărite ale sânilor și ea se înfiora.Sânii ei erau incredibil de sensibili,plini și dureroși.Se simțea ca fiind ceva dulce,zemos și copt,o piersică proaspăt căzută din pom,fierbinte sub soarele amiezei.

-E noul moto,spuse ea cu un glas catifelat,delicios.Fii îndrăzneată.

El întoarce capul,zâmbind în direcția ochilor ei încărcăți de pasiune.

-Oh,îmi place acest moto.

-Înainte aveam un altul: Frica este sănătoasă Urmă o pauză destul de lungă.Cum putea ea oare să îi explice lui cât de ușurată se simțea,pentru că în cele din urmă ajunsese să-și cunoască adevăratele sentimente? Petrecuse prea mulți ani ai vieții ei dăruind plăcere,iubindu-i pe alții,cu mai multă credință decât pe sine.Ce trista eroare fusese comisă,atât în ceea ce o privea pe ea,cât și pe Tucker.Pierduse de

atâtea ori ocazia de a descoperi cine era cu adevărat Mercy Rosa Sullivan. Și ce femeie surprinzătoare, emotivă și plină de viață se dovedise a fi. Nu aş recomanda acest moto tuturor. Pierzi prea mult din viață. Sam o privi un timp lung, gânditor. Întinse mâna și îi aranja părul ciufulit după ureche.

-Mercy...în legătură cu astă-seară...Simplul gest al mâinii lui o inundase cu valuri de căldură.

-Ce este cu seara aceasta?

-Știu că există șansa de a se repeta. Nu lupta între pisici-continuă Sam cu un zâmbet abia mijit-ci toate acele întreruperi și autografele, sentimentul de a fi tot timpul în atenția tuturor, mi-ar face plăcere să intru la McDonalds și să mănânc un hamburger, fără a fi în fiecare moment îngrijorat dacă nu cumva nu mi-a rămas muștar pe bărbie, dacă fermoarul e închis doar pe jumătate sau, mă rog, ceva asemănător, dar asta este. Singura modalitate de a avea puțină intimitate este să nu ies în public. Mercy căscă ochii la el, curioasă.

-Atunci, de ce ai ieșit în seara asta cu mine? Am fi putut lua cina acasă. Nu am fi fost atât de...tulburați.

-Oh, eu aş fi fost teribil de tulburat. O licărire de amuzament străluci în ochii lui. Ar fi dorit să o strângă din nou în brațe, dar știa că era imposibil, pentru că-și depășise limitele autocontrolului cu mult timp înainte. Am vrut doar ca tu să înțelegi ce anume te așteaptă. Vreau să fiu complet sincer cu tine, înainte ca noi...știi tu, înainte...Acum fu rândul lui Mercy să zâmbească. Celebrul Rebel fără odihnă nu-și găsea cuvintele într-un moment atât de romantic. Cine ar fi crezut așa ceva?

-Înainte de ce? întrebă ea, compunându-și o figură inocentă. El trase aer în piept, ușor impacientat.

-Ei bine, nu vreau să-mi dau singur cu firma-n cap, dar îți pot spune că am învățat cum să-mi creez mai multă intimitate. Știu că pare ciudat să trăiești în ochiul public, dar...Mercy, nu este totul chiar așa de negru. Este ceva cu care, până la urmă, te acomodezi. Sam o privi cu o expresie foarte sinceră, mai potrivită, poate, pe fața unui adolescent decât pe cea a unui om matur. Mercy îi zâmbi tandru, adorând băiețelul nesigur din interiorul bărbatului sofisticat. Se întinse apoi înainte, buzele ei fierbinți și catifelate acoperindu-le pe ale lui, într-un fel de schiță de sărut.

-Îți mulțumesc, murmură ea. Sam își frecă fruntea de a ei, trecând o mână printre şuvițele strălucitoare ale părului ei.

-Pentru ce?

-Pentru că ești tu însuși. Pentru că îți pasă de mine. Pentru că mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu. Pentru că m-ai târât afară din bar și nu am fost arestată.

Pentru că săruți așa de bine. Pentru toate emoțiile și senzațiile tari. Pentru..:

-Cred că am prins ideea, o întrerupse Sam, sărutând-o pe vârful nasului. Ar fi mai bine să te oprești. Mercy se lăsă încet pe spate și luminițele jucăușe din ochi se estompară.

-Dar nu m-ai lăsat să-ți mulțumesc pentru cel mai important lucru.

Ea atinse cu degetul buzele lui întredeschise și șopti:

-Îți mulțumesc că mi-ai dăruit cea mai frumoasă noapte din viața mea. Sam îi aruncă o privire circumspectă.

-Am servit cina și am fost la originea unui scandal. Toate acestea nu prea seamănă a lucruri despre care mai apoi îți vine să visezi.

-Nu m-ai înțeles. Zâmbetul ei era cel mai dulce zâmbet pe care Sam îl văzuse vreodată. Mercy se adânci în scaunul său și își prinse centura. Când fu sigură că vocea ei avea tonul pe care ea dorea să îl aibă, adăugă încetișor: Ți-am mulțumit în avans. Sam nu își putu dezlipi ochii de la ea. Se simțea umilit și disperat, și cuprins de dorință: Inima începu să-i bată mai repede și neregulat, și Sam îi ridică mâna pentru a-i săruta degetele.

-Cu plăcere, spuse el. În avans.

Rămaseră tăcuți tot restul drumului. Nici unul nu privi direct către celălalt, cu toate că percepeau fiecare mișcare și auzeau fiecare oftat. Întreaga atenție a lui era focalizată asupra ei, iar de cealaltă parte, lucrurile se petreceau exact la fel. Sam o urmă spre apartamentul ei; Mercy îi putea simți privirea, îi putea auzi gândurile.... Când ieșiră din casa scărilor, primul lucru pe care Mercy îl zări fu grămada de flori. Trandafiri, în toate culorile curcubeului, câteva duzini, legate în buchete strânse cu funde imense, din satin. Erau îngrămădite în fața ușii, ca un gigant însemn cu „bine ați venit”, umplând holul cu un parfum delicat.

-Sam...sunt minunate! Mercy se lăsă în genunchi și extrase un singur trandafir îmbobocit, mângâindu-și obrajii cu petalele-i delicate. Nu am mai văzut niciodată atâția la un loc. Nu ar fi trebuit să faci asta. Sam, rămas în picioare în spatele ei, își vârî mâinile în buzunarele jachetei.

-Nu e opera mea.

-Ce vrei să spui? Ea se uită în sus și râse, dar când îi observă expresia, veselia ei dispăru. Sam...

-E o carte de vizită aici. De ce nu o citești? Sam făcu o pauză, apoi adăugă, fără nici o intonație: Suspansul mă omoară.

Mercy înghiți cu greutate și întinse mâna după bucata de hârtie,înțepându-se la un deget,pe când încerca să o tragă afară.O citi...dar nu cu voce tare.

-Oh!

-Oh? Ea scăpă trandafirul dimpreună cu cartea de vizită și se ridică în picioare.

-O să las florile aici.Cu puțin noroc,o să vină cineva și o să le fure.

-Sunt de la Tucker,nu-i așa? Mercy încuviință,cu ochii mari,sugându-și degetul rănit.Sam căscă și el ochii spre ea,simțindu-se incredibil de încordat.Între ei se putea simți vibrând tăcerea.

-Și cartea de vizită? întrebă el în cele din urmă,nefiind sigur că dorea să capete răspunsul.Ce spune? Expresia lui deveni închisă,prevăzătoare.Ea simțea nevoia de a-l reasigura,dar era dărâmată,prea dărâmată pentru a mai găsi cuvintele potrivite;sentimente noi,sentimente mai vechi,toate într-o învălmășeală cumplită.Toată seara însemnase doar senzații copleșitoare,una după cealaltă.Și acum asta.La dracu' cu Tucker și cu insistența lui oarbă și încăpățânată.

-Nu are importanță,Sam.Tucker nu are nici o legătură cu noi.Nu vreau să mă mai gândesc la el.

-Ei bine,se pare că el nu îți dă nici o șansă în privința aceasta,nu-i așa? Sam se aplecă și culese de pe jos cartea de vizită.Mesajul era scurt și la obiect.

Sosesc în Denver vineri.Nu te mai lupta cu mine,dragostea mea.

Tucker.

-Cel puțin nu ne-a așteptat jos,spuse Sam după o lungă pauză.Privi în sus către Mercy,cu un zâmbet ciudat pe buze.Mămica mi-a spus întotdeauna că orice nor are o margine argintată.

-Deasupra noastră nu este nici un nor.Mercy lovi cu piciorul florile,făcând o potecă până la ușă.Să nu ne încurcăm în florile acestea de la picioarele noastre, care,oricum,în curând se vor ofili,în plus,cel puțin acum sunt avertizată.Va trebui să mă joc de-a v-ați ascunselea și săptămâna viitoare.

Pășind în urma ei în apartament,Sam își dădu seama că mai ținea încă în mână mesajul lui Tucker.În timp ce Mercy era ocupată cu aprinsul luminilor din încăpere,el rupse biletul în bucăți pe care apoi le băgă în buzunar.Cu toate acestea nu reuși deloc să se simtă mai bine.Se așeză pe o margine a canapelei, pregătindu-se să spună ceva tandru și romantic pentru a-și recăpăta buna dispoziție.Însă ceea ce-i ieși pe gură fu cu totul altceva:

-Bătrânul Tucker se încadrează foarte bine în timp,dacă îmi pot permite să afirm așa ceva.

-Sam...El își ridică în sus brațele.

-Îmi pare rău,îmi pare rău.Nu am să mai spun nici o altă vorbă despre el.

Nici măcar nu-i voi mai pomeni numele.

-Mulțumesc.După un moment de ezitare,Mercy se așeză lângă el.Coapsele ei,o minunată încântare erotică pentru coapsele lui,în timp ce umărul ei i se freca de braț.Tăcerea asta era îngrozitoare.

-Tucker,roști Sam deodată.Mercy își roti capul în toate părțile.

-Poftim? Unde? El se ridică și traversă camera,până la polița căminului.Acolo se afla o fotografie înrămată,pe care o observase puțin mai înainte.Un bărbat în echipamentul celor de la New York Yankees,plus gropițe în obraji,păr cârlionțat,mă rog,tot tacâmul.Mister America.

-Nu e ăsta Tucker? Mercy se apropie și ea de cămin,și răsturnă fotografia cu fața în jos.

-Chiar nu știu de ce am mai păstrat fotografia asta idioată.Poate ca să-mi reamintească ce bine am făcut că am plecat.

-Nu mi-ai spus că tipul e un jucător de baseball.

-Nu avea nici o importanță.Tucker e o poveste de mult terminată.

-Și joacă pentru Yankees? Mercy oftă din adâncul pieptului; cu toate că nu avusese de gând să lase să se întâmple așa ceva.

-Da,joacă pentru Yankees.Ai vrea să mai afli și altceva?

Sam se holbă la ea,apoi se întoarce și își prinse mâinile pe polița căminului,ținând un genunchi ușor îndoit,cu umerii țepeți și încordați.Nu dorea ca această noapte să fie stricată din cauza unui drăgălaș jucător de baseball,pe nume Tucker,dar se părea că nu era nimic de făcut.Existau încă câteva lucruri pe care trebuia să le cunoască,înainte ca inima să ia locul rațiunii.

-De cât timp îl cunoști pe Tucker...care este celălalt nume al lui? Am uitat.

-Healy.Mercy se apropie de el pe la spate și îi încolăci talia,așezându-și obrazul pe pielea rece a jachetei lui.Îl cunosc de când aveam aproape zece ani.Am crescut împreună.Când avea zece ani,se gândi Sam întunecat.Ceea ce însemna că Tucker făcea parte din viața ei de aproape cincisprezece ani,în vreme ce el o cunoștea pe Mercy de...de cât timp?...patru zile? Patru zile față de cincisprezece ani.Chestia asta nu se potrivea deloc.

-Și de cât timp sunteți logodiți? Ea se strânse mai aproape de el.

-De unsprezece luni.Sam,de ce trebuie să...

-Nu știu de ce.Dar trebuie.De ce l-ai părăsit?

-Am obosit să-l tot iert.El se întoarce cu fața la ea și îi prinse brațele între palme.

-Alte femei?

-Doar în parte.Alte femei,zvonuri despre cantonamentele lui,întâlniri la care nu a apărut..Tucker credea că poate obține absolut orice dacă avea suficient farmec.Și

a avut dreptate,până când mi-am găsit curajul să-l părăsesc și să încep totul de la capăt.Sam simți năpădindu-l o vagă senzație de furie.Cât de prost fusese Tucker.El își petrecuse ultimii zece ani din viață,încercând să găsească o femeie ca Mercy.Câteva relații,instabile și parcă abordate cu prea multă nerăbdare,nu-l duseseră nicăieri,ci doar îl împinseseră înapoi,într-un labirint în care se pierduse,singur și tânjind de dor.În cele din urmă,i se păruse mai simplu să fie singur în deziluziile sale.Cercurile în care se învârtise erau dominate de egocentrismul unor bărbați și femei ce își făceau jurăminte pe care nu aveau nici o intenție să le respecte.Sam nu dorea acest lucru,dar nu avea la îndemână nici o dovadă că ar putea exista și altceva.Așa că preferase să aștepte,sperând că într-o bună zi va întâlni pe cineva să umple vidul spiritului său.

Și în timp ce Sam aștepta,Tucker Healy se folosisse și abuzase de dragoste o viață întreagă.Sam închise ochii și o trase pe Mercy mai aproape,strângând-o în brațe cu toată tandrețea de care se simțea capabil.Își frecă bărbia de creștetul capului ei,în timp ce mâinile lui făceau mișcări circulare pe spatele ei.

-Nu este cinstit,roști el,abia auzit.Felul în care se petrec lucrurile în lumea asta,inimile tandre care sunt rănite și distruse,pe când sufletele reci supraviețuiesc.Îmi pare atât de rău,Mercy.Ar fi trebuit ca el să te facă fericită.Eu așa aș fi făcut,îți jur.Sinceritatea dezarmantă din vocea lui rupse inima lui Mercy.Viziunile ei se estompară.

-Și ce s-a întâmplat cu inima ta? șopti ea,insinuându-și fața în deschizătura jachetei lui,simțindu-i bătaile inimii lovindu-i obrajii.Este și ea sfârâmată?

Sam își dori să răspundă nu...până ce observă cele două lacrimi,gemene,șiroind ca două diamante în jos pe obrajii ei.Mercy plângea.Lacrimile nu erau pentru un bărbat numit Tucker,care oricum nici nu le merita,ci ea le dăduse drumul liber,așa cum liber își dăruise dragostea timp de atâția ani.Sam inspiră adânc,realitatea lovind precum crivățul în sufletul său.Se depărta de ea,întrebându-se dacă ceea ce se petrecea în interiorul său i se putea citi și pe față.Încet,îi răspunse:

-Nu până în seara aceasta.

-Sam...Vocea ei se sparse.Mercy se simțea copleșită de ceea ce se întâmplase între ei.Totul nu fusese decât o greșală,o greșală oribilă.Asta nu schimbă nimic.Sam îi susținu privirea,în timp ce tandrețea nerăbdătoare din el îl implora să o strângă în brațe și să îi șteargă lacrimile de pe față.Însă ceva îl reținu.Era încă o afacere neterminată între Tucker și Mercy; văzu asta în ochii ei,o simți în aerul care o înconjura.

-Trebuie să plec,spuse el.Îmi pare rău.Mercy clătină din cap.

-De ce? întrebă ea neajutorată.

-Mă tot gândesc...Sam își dădu capul pe spate și se uită fix în tavan,încercând să-și pună ordine în învâlmășeala de sentimente care îl încercau.Mă tot gândesc la felul în care l-ai părăsit.Ai fugit de lângă el.Și ai de gând să continui în același fel,nu-i așa? Nu reușesc să mă abțin să mă întreb ce te-a speriat chiar atât de tare? Ea își încrucișă mâinile în poală,ca și cum acest lucru ar fi ajutat-o să se liniștească.

-Nu înțeleg.Nu înțeleg ce urmărești cu toate acestea.Expresia lui nu se schimbă.

-Este greu de explicat.Indiferent de ce ești tu speriată...încep să am și eu același sentiment.Sam își întoarse capul în altă parte,încercând să-și reprime pornirea de a se repezi la ea să o strângă în brațe.Dar nevoile lui veneau după ale ei,și el știa că așa se întâmplase întotdeauna.Acesta era motivul pentru care inimile erau zdrobite,se gândi el,înțelegând pentru prima oară în viață.Nu te poți proteja pe tine însuși,când trebuie să protejezi înaintea pe altcineva.Nu el era cel care trebuia ajutat.Lacrimile ei îi demonstraseră că ea era încă îndurerată că îl pierduse pe Tucker,încă vulnerabilă în fața acestuia.

-Îmi pare rău,iubito.Trei într-un singur pat este mult prea mult.

-Eu nu ne văd decât pe noi doi,șopti ea.Sam se reîntoarse la cămin și ridică fotografia lui Tucker.

-Ciudat.Eu văd trei.

-Cu adevărat? întrebă ea,cu o voce și mai pierdută.Atunci cred că nu a mai rămas nimic de spus.Nu am de gând să te implor să mă crezi.

*Aș fi vrut să o faci.*Dar Sam nu rosti cu voce tare cuvintele,pentru că nici asta nu i s-ar fi părut cinstit.Se va întoarce Mercy la Sam...sau va continua să alerge după Tucker? Sam era aproape sigur că nici măcar ea nu cunoștea răspunsul la această întrebare.Tot ceea ce putea face era să-și dea timp pentru a încerca să-și înțeleagă propria judecată.Nu era el bărbatul dispus să aștepte,dar pentru Mercy...va trebui să învețe.La naiba,era mult mai bine să nu o fi văzut-o plângând.Își îndesă mâinile în buzunar și se îndreptă către ușă,evitându-i,în mod deliberat,privirea.Propriul său autocontrol era atât de temperat.Trebuia să înceteze să se mai roage,pentru a reuși să iasă din această situație cu tact.În acest stadiu,era singurul lucru pe care îl mai aștepta de la sine.

-Șchiopătezi,spuse Mercy deodată.Sam se opri în fața ușii deschise.

-Probabil că se schimbă vremea.Cuvinte rostite fără pic de emoție,ce umpleau tăcerea dureroasă,care îl făcea să dorească să-și îngroape pumnul în zid.Ți-am mai spus că genunchii mei sunt bolnavi.Înțepenesc de fiecare dată când se apropie o furtună.Mercy vorbi cu respirația întretăiată.

-Dar Sam...este o nebunie.De ce pleci?

El își pregăti răspunsul pe îndelete.Privi în podea,colțurile gurii schimonosindu-se într-un zâmbet trist.Apoi ochii lui albaștri se înălțară către ea.

-De ce plec? Dă vina pe sentimentul de culpabilitate,pe frică,pe o noblețe dementă...dar adevărul este că plec din cauza ta.Sam ridică din umeri,neajutorat. Te iubesc din toată inima.Privirea ei intensă deveni strălucitoare,aproape sălbatică.Pieptul ei se ridică și atinse țesătura azurie a bluzei,iar fața i se aprinse. Sam Christie o iubea.El o iubea pe ea.Sam îi văzu privirea uimită și zâmbetul lui se încălzi ușor.

-Biata de tine! Nu te așteptai la una ca asta,nu-i așa? îmi pare rău că nu pot fi mai...elocvent,Noapte bună,Mercy Sullivan.

CAPITOLUL 7

Pe la miezul nopții începu să plouă.

Sam nu dormea,nici măcar nu își scoase hainele.Se zvârcolea prin apartament ca un leu în ușcă,încercând să nu se mai gândească.Încerca să nu se mai gândească la Mercy și la faptul că se găsea la doar câteva etaje mai jos.Încerca să nu se mai gândească la Tucker,pentru că individul începuse să-l irite teribil.Încerca să nu se mai gândească la vinerea viitoare,când atât de iritantul Tucker urma să sosească în oraș.Cine putea ști ce se va întâmpla până vineri? Nu Mercy.Nici Tucker.Nici Sam.Se simțea de parcă ar fi fost prins în jocul acela muzical,cu scaunele,în care existau trei persoane,două scaune și nici un fel de promisiuni.

Nu mai putea suporta să stea înăuntru.Aruncă din nou pe el jacheta din piele,nemaigândindu-se că ploaia ar putea-o strica.Renunță la ascensor în favoarea scărilor; nu din cauză că ar fi fost claustrofobic,ci din cauză că avea prea multă energie care trebuia consumată.La etajul patru își permise o pauză scurtă,cu dinții clănțănindu-i atât de tare în gură,încât se gândi că exista pericolul de a se sparge.Nu dorise niciodată pe nimeni în felul în care o dorea pe Mercy Sullivan.

Cutreieră străzile,anonim și tăcut,în timp ce ploaia se revărsa asupra lui.Părul i se lipi de frunte,râulețe de apă scurgându-se pe lângă gene.Renunțase să mai lupte împotriva gândurilor despre Mercy.Amintirile îi năpădiră mintea și rămaseră acolo...Mercy stând în dreptul unei ferestre însorite,în pijamaua ei ridicolă...Mercy într-un ochi de mlaștină,râzând până la epuizare...Mercy,cu ochii scăpărând scânteii,trăgându-și pumnul mic spre spate....Genunchii îl omorau.Se opri în parc și se așeză pe o bancă.În partea cealaltă a străzii zări o cabină de telefon.Privi fix într-acolo,gândindu-se la lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună,lucruri pe care Tucker avusese deja șansa de a i le împărtăși.Tucker și

Mercy erau legați de cincisprezece ani de intimitate, ani plini de speranțe uluitoare, de dezamăgiri amare, zâmbete și lacrimi. Nu era cinstit. El avea doar patru zile. Practic, Tucker avusese o viață întreagă.

Dintotdeauna, Sam fusese un bărbat căruia îi plăcea să câștige. Valorificase fiecare avantaj, nu scăpase nici un amănunt, dăduse 110 la sută din el și apoi încercase mai mult. Odată ce își cunoștea scopul, căuta să îl atingă cu fiecare fibră a ființei lui. Știa, fără urmă de îndoială, că o dorea pe Mercy Sullivan, dar nu era obișnuit să pornească la luptă ca un umilit.

Patru zile. Au râs, s-au certat, s-au jucat... dar nici măcar o dată nu au adormit unul în brațele celuilalt. Nici măcar o dată nu îi posedase trupul, sărutând-o de plăcere, ajungând dincolo de limitele controlului. Își simți inima strângându-i-se în piept când se gândi de câte ori Tucker probabil că făcuse toate acestea.

Nu, nu-i plăceau lucrurile făcute pe jumătate. Era un jucător, era bărbatul care odată promisese celor o sută de milioane de americani că va câștiga o medalie de aur, în timp ce atâția alții în spatele lui încercau să-l împiedice. Nu îl deranjase să-și asume toate riscurile, știind că este la același nivel ca și ceilalți atleți. Din acest moment, rămânea de văzut cine dorea cel mai mult.

Acum toate acestea i se păreau lipsite de importanță. O părăsise din proprie voință pe Mercy, pentru a încerca să-și pună în ordine propriile sentimente. Dar dacă gestul lui nobil și altruist fusese un pic prematur? Mai avea încă trei zile pină la sosirea lui Tucker, trei zile care trebuiau să fie ale lui, ale lor. Privi către telefonul de peste stradă și un zâmbet ciudat, leneș, îi lumină ochii. Șapte zile cu Sam Christie, împotriva a cincisprezece ani cu Tucker Healy.

Mda. Acum balanța era mai mult decât echilibrată. Sam scoase două fise din buzunar și se îndreptă în direcția cabinei telefonice. Sună la informații, apoi formă numărul pe care ei îl dăduseră ca fiind al lui Mercy Sullivan. Ea răspunse în mijlocul celui de-al doilea apel. Era perfect trează, constată el cu satisfacție, deși era aproape două dimineăta.

-Nu pot să dorm, spuse el.

-Sam? Tu ești?

-Da, eu. Făcuse un gest curajos, sunând-o, pe femeia pe care o iubea, la o oră așa de nepotrivită, dar următorul pas era mult mai greu.

-Ai o voce ciudată... Nu te pot auzi.

-Sun de la un telefon public. Te vreau, te doresc...

-Te simți bine?

-Da... nu. Sam închise ochii, strângând cu putere receptorul. Nu, nu mă simt bine.

-Ce ai spus? Nu am auzit nimic.

-A fost un tunet.Ea părea a fi atât de departe.Mercy...am greșit.Am nevoie de tine în noaptea aceasta.Avem nevoie unul de celălalt.Urmă o tăcere lungă, neîntreruptă.În cele din urmă,când Sam crezu că va muri datorită incertitudinii, ea spuse:

-Ușa este deschisă.Sam simți dorul din vocea ei și inima lui își rări bătăile.Agăță cu mare grijă receptorul în furcă,dar pe buze îi apăru un zâmbet,în timp ce se rezema de peretele de sticlă al cabinei.Nu terminase discuția cu Mercy Sullivan, mai avea încă multe să îi spună.Mercy purta din nou pijamaua ei roz.Se gândise că ar fi bine să se schimbe în timp ce îl aștepta,dar singura cămașă de noapte,cu adevărat drăguță pe care o avea,era confecționată din dantelă și nimic altceva,și i se păruse prea exagerat să o îmbrace.Își pieptănă părul până când acesta începu să sfârâie,își puse câteva picături de parfum între sâni,apoi se așeză,jos,pe canapea,cu inima în priviri,iar privirile ațintite spre ușă.

Sam nu bătu și nici nu se deranja să apese soneria.Păși înăuntru, așa cum se și aștepta Mercy,și o strânse în brațe.Rămaseră în centrul camerei,legănându-se ușor împreună,încercând să facă acest moment să dureze cât mai mult.Mercy nu băgă de seamă că el șiroia de apă și că pijamaua ei era deja umedă.Dorea să-l țină în brațe,știind că și el dorea același lucru,la fel de mult.Sam își rezemă fața de gâtul ei și părul lui,rece și alunecos,se lipi de obrazul ei.

-Te iubesc,spuse el încet,doar puțin mai tare ca o șoaptă.Nu ți-aș face niciodată rău,Mercy.

-Da.Mercy își dădu capul pe spate și îi atinse fața.Știu.El observă că plânse.Avea încă ochii umflați,genele erau ușor umezite.Ar fi vrut să afle pentru cine vărsase acele lacrimi,dar nu întreabă nimic.Noaptea aceasta era pentru vindecarea rănilor,pentru iubire.Măine însă,poate își va asuma riscul.Trebuia totuși să îi pună o singură întrebare.Îi cuprinse fața în palme.

-Vei ține minte această noapte? șopti el.Promite-mi că orice se va întâmpla,o vei ține minte.

-Promit.Vocea era puțin găjăită,tentantă.Măinile ei alunecară sub jacheta lui,apoi sub pulover.Sam simți atingerea caldă pe pielea rece,în timp ce degetele ei îi desenau,lent,cercuri erotice pe spate.Mercy auzi sunetul ascuțit al pătrunderii aerului în pieptul lui,percepu dorința sexuală reținută în trupul lui.Vreau să te ating peste tot.Vrea să te cunosc în întregime.Vreau să devin o parte din tine.Buzele lui schițară un zâmbet tremurat,cu ochii plini de o căldură senzuală.

-Așa se va întâmpla.Pulsul își rări bătăile,deveni neregulat și Sam își apropie capul de al ei,limba lui mângâindu-i provocator buzele până ce acestea se depărtară într-un suspin.Apoi toate reținerile îi dispărură și o trase pe Mercy mai

aproape,ținând-o cu o mână de ceafă,și o sărută cu toată dragostea și pasiunea de care se simțea capabil.Limba lui pătrunse în gura ei,ca un fel de senzație magică, și dragostea lui se deschise și o inundă precum revărsarea unui izvor de prospețime,abia descoperit.Apăsarea surdă pe care o simțea înăuntru deveni aproape dureroasă,dar el o ignoră cu bună știință.În acest moment dorea doar să dăruiască,să-i dăruiască pentru totdeauna cele mai bune,cele mai dulci lucruri...

Dar Mercy avea propriile idei.Apucă mâinile lui și i le apăsă pe sâni,peste țesătura roz,privindu-l cu ochii încărcăți.

-Îmi simți inima? întrebă ea în șoptă.Bate atât de repede!Tu mi-ai făcut asta.

Nimeni nu mi-a dăruit vreodată atâta plăcere.Degetele lui începură blând să-i maseze sâni,și privirea lui se întunecă.Materialul era umed și pe alocuri i se lipea de piele.

-Te-am udat.Mercy își dădu capul pe o parte și îl privi cu ochi visători.

-A-ha.

-Și îți place?

-Știi...știi că-mi place.

-Și asta? Sam prinse între dinți sfârcul delicat al unui sân,întărit de dorință.I-l trase încet,încet,în gură...apoi buzele sale începură să-l soarbă,prin țesătura umedă.Mâinile lui Mercy se crispară,strângând spasmodic jerseyul lui,frământând în pumni materialul moale,în timp ce fiori de dorință îi străbăteau trupul.Ar fi dorit să rămână liniștită,să se concentreze asupra simțământului,dar nu reuși.Șoldurile ei se arcuiră și picioarele începură să-i tremure.Trecură minute minunate,agonizante,până ce el se trase înapoi să o privească.

-Voi fi atât de bun cu tine,zise el.Este ceea ce mi-am dorit dintotdeauna, Mercy.Din primul moment în care te-am văzut,a fost singurul lucru pe care l-am dorit.Mercy se agăță de el,lipindu-și fața de a lui.Ea era surdă la propriile sale cuvinte,dar el o auzi spunând:

-Du-mă în pat.Și eu voi fi bună cu tine...voi fi atât de bună cu tine.

Cu respirația tăiată,Sam o ridică în brațe și o purtă către pat.Își aruncă hainele, fără nici o rezervă,și se aruncară în pat ca niște copii dornici de joacă.Dar ei nu erau copii,erau o femeie și un bărbat care tânjeau unul după celălalt,iar dorința care îi torturase și,în același timp,îi delectase de la bun început,prelua întregul control.Amândoi se răsuciră în pat,încurcați în așternuturi,încercând să găsească potrivirea celor două trupuri alăturate.Mercy se cuibări,se presă,se lipi de el,minutele ei delicate descoperind puterea pe care o dețineau asupra bărbatului.Învăță unde trebuia doar să atingă,unde să mângâie și unde să se joace,și când anume să oprească joaca.

Pasiunea îi epuiza toate resursele din corp.Vorbiră,dar în propoziții gâfâite,deslânate:

-Da...acolo...

-Mai mult...

-Te iubesc...

-Oh,te rog...Sam se dăruie cum nu o mai făcuse niciodată în viață,fără a se gândi,plin de fericire,făcând ca fiecare descoperire senzuală să dureze cât mai mult posibil.Fu uimit,apoi entuziasmat de deschiderea ei în a face și a încerca absolut orice Trupul ei era al lui,numai al lui,și putea face cu e orice își dorea.Ea se răsuci,se ridică și se deschise în fața dorinței lui,nerăbdătoare de a primi mângâierea lui impetuoasă în trupu-i fierbinte.Totuși el se reținu,pătrunzând-o doar cu degete fine,cu limba umezită și cu buzele dulci.Reuși să o facă să zâmbească,să țipe înfierbântată; în ochii ei.orbiți de pasiune,licăriră lacrimi de fericire.Se simțea cu adevărat fericită,cu trupul și cu sufletul.

Sam își dădea seama că își împinge puterea de stăpânire peste limite.La urma urmei,era doar un bărbat,și niciodată nu dorise cu o asemenea intensitate o femeie.Dintr-o dată,se ridică în pat sprijinindu-se pe călcâie și apăsându-se cu spatele în perne,în timp ce coapsele lui depărtară încet picioarele ei.Se așează deasupra ei,tremurând și încercând să-și păstreze echilibrul,în timp ce ochii îi aminteau de promisiunea făcută.*Ține minte noaptea aceasta.*

Sam încercă încă o dată gustul,cu buzele,apoi se lăsă încetișor să alunece în jos spre locul acela moale,fierbinte și umed ce era atât de nerăbdător să-l primească,și pe care el îl pregătise cu dragoste și răbdare.Mercy fu scuturată de un fior când el o pătrunse,iar coapsele lor se atinseră ușor,foarte ușor.Sam pătrunse mai adânc,până la capăt,închizând ochii,respirația zgomotoasă oprindu-i-se în gât.Mercy își plimbă mâinile tremurătoare peste umerii lui.Tensiunea pe care o simțea sub palme era incredibilă,oțel acoperit de mătase.Se simțea copleșită de o dorință sălbatică de a primi mai mult de la el și își arcui spinarea,ținând dinții încheștați,îl simțea atât de puternic și de fierbinte înăuntrul ei,nimic nu putea fi mai plăcut.Se gândi că ar fi putut muri din atâta plăcere.

Dar existau atât de multe alte lucruri.El se insinua mai adânc în ea,într-o mișcare languroasă,catifelată,ce scoase de pe buzele ei un suspin.Ritmul crescuse în intensitate,deveni aproape înnebunitor,încât ea începu să se răsucescă și să se zvârcolească sub el.Dar mâinile lui o ținuseră într-o poziție fixă,ochii lui arzând în fața ei,toți mușchii tremurându-i de încordare.

-Sam...nu pot să mai suport...

-Ba da,poți.Vocea lui răsună răgușit,dar privirea pe care i-o aruncă era infinit

mai tandră.Asta și încă altele.Poate să fie chiar mai bine...

Apoi,cu un zâmbet senzual luminându-i buzele,Sam se răsuci pe spate,fără a ieși din ea,în timp ce coapsele lui Mercy se așezau de o parte și de alta a corpului său.Studie fața de deasupra lui și îi văzu ochii mărindu-i-se,în timp ce buzele i se depărtau ușor și își strângea instinctiv picioarele mai strâns în jurul lui.Sam o prinse cu mâinile de șolduri și le conduse într-o mișcare lentă.Treptat,ritmurile lor se sincronizară,spatele lui ondulându-se regulat,în timp ce trupul ei se împingea și apoi se depărta de el.Sam închise ochii,pierdut în senzația extraordinară a celor două trupuri unite,cuprins în vârtejul de senzații ce însoțeau fiecare mișcare.Fără să-și dea seama,brațele sale se întinseră deasupra capului și apucară strâns bara de metal de la capătul patului,cu mușchii încordați pulsând fără încetare.Iar Mercy...Mercy observă,cu ochii încețoșați,fața de sub ea,îi observă obrajii înfierbântați și părul răvășit.Sam își ținea ochii închiși.

Dorea să-i vadă ochii.Își încetini mișcările timp de o clipă,scuturată de un hohot mic de râs,în timp ce el îi aruncă o privire de un albastru strălucitor,plină de frustrare.Ea își reluă ritmul întrerupt,lovindu-se de coapsele lui cu o intensitate crescândă,privindu-l fix în ochi,până ce simțiră că mișcările lor nu mai puteau fi controlate.Degetele ei i se înfipseră în umeri,în timp ce călcâiele i se afundaseră în saltea.Până acum îi fusese necunoscută atât de multă plăcere și atât de multă durere.Trebuia să le pună capăt.Era sălbatică și udă,înecată de pasiune,aproape în delir.Nu era conștientă decât de prezența lui și deodată nu mai știu nimic decât că începea să perceapă primele semne dinaintea unui leșin.

El își dădu seama de îndată ce ea își pierdu echilibrul.Sam încercase să își păstreze controlul asupra senzațiilor sale până ce ea ajungea în apropierea punctului culminant.Gemu și își schimbă din nou poziția,cu o mișcare ușoară,îndemânatică.Plonja adânc,apoi din ce în ce mai adânc și amândoi simțiră plăcerea de un fel pe care nu îl mai cunoscuse.Palmele lui se crispară pe șoldurile ei și le ridicară pentru a întâmpina dorința lui.În cele din urmă dăruî tot ceea ce mai rămăsese de dăruit.Acum simțea nevoia,dorea caute,să cerceteze totul,la fel de meticulos ca un vânător ce umblă după prada sa.Auzi,estompat țipătul lui Mercy,de uimire,apoi de fericire.Plăcerea lui o urmă pe a ei și Sam scoase un sunet-ceva între un geamăt și un mormăit,atingând linia devastatoare a relaxării fizice totale.Gâfâind încă,Mercy simți strânsoarea lui menținându-se la fel de puternică timp de o clipă ce părea că nu se mai termină,apoi Sam o trase spre el cu atâta forță,încât coapsele ei alunecară de-a lungul saltelei.O strigă pe nume,tare,în „timp ce era scuturat de un fior puternic și își dădu capul pe spate,cu venele gâtului zbătându-se nebunește.

-Sam...Vocea ei abia se putea auzi.Ceea ce trăiseră împreună fusese pentru ea un miracol.Trupul lui îi strivi sânii și imediat brațele ei îl încolăciră strâns.Îl ținu în brațe și îl mângâie de parcă ar fi fost un copilăș,udându-i părul cu propriile ei lacrimi.Iar Sam îi sorbi aceste lacrimi,știind că nu erau decât lacrimi de fericire.

Rămaseră înghesuiți,în întuneric,sub o plapumă groasă,ca doi îndrăgostiți după ce pasiunea fusese risipită.Nici unul din ei nu reușise să doarmă,cu toate că era aproape patru dimineața.Ca niciodată,amândoi percepeau foarte conștient scurgerea timpului.Trăiau,cu lăcomie,fiecare minut.Sam își rezemase capul de pieptul ei în timp ce mâinile lui îi mângâiau părul,fără încetare,într-un ritm leneș,drăgăstos.

-Cel puțin am căpătat răspunsul la o întrebare,șopti Sam,moale.

Mercy se lipi de el,trecând un picior peste genunchiul lui.

-Ce întrebare?

-Pe cine am căutat eu toată viața? Ea rămase foarte liniștită,apoi se rezemă într-un cot și îl privi grav.Ochii lui,un lichid ce radia căldură,iar părul umed și lucios era cu totul răvășit.Simți vorbele oprindu-i-se în gât,dar reuși totuși să îngaime:

-Pe mine? Sam simți nevoia să zâmbească la tonul ei neîncrezător.

-Da,dragostea mea.Pe tine.Mercy inspiră tremurat,inima ei având câteva palpitații neregulate.Trecu un minut întreg până reuși să-și regăsească vocea.

-Te iubesc.Ochii lui Sam se măriră cu încetineală,aruncând sulite de lumină.

Abia acum își dădea seama ce mult dorise să audă aceste cuvinte rostite de ea.O mângâie pe obraz,savurând în tăcere emoția ce îl cuprinsese.

-Îți mulțumesc.Suspinul ei îi zgâlțâi pieptul.

-Nu.Eu îți mulțumesc.Îți mulțumesc pentru cea mai minunată noapte din viața mea.În avansSam ridică o sprânceană,în timp ce degetele lui îi mângâiau nasul și buzele.

-În avans?

-Ei bine,există ziua de mâine și apoi multe alte zile.Știi tu.Mercy se cuibări în confortul oferit de brațele lui,mâna lui Sam odihnindu-se în dreptul inimii ei.Eu îți tot mulțumesc în avans pentru ca tu să acționezi în consecință.Sam își aruncă un braț în aer.

-Ce bine că îmi plac provocările.Rămase tăcut un moment,apoi depuse un sărut pe părul ei.Mercy? Ți-am povestit vreodată despre casa mea?

-Despre fermă? Nu.Și oricum,nu sunt prea sigură că am să te cred.

-Dar e adevărat,se grăbi el să spună.Am crescut la o fermă din Idaho,departe de

altă așezare civilizată.Cea mai apropiată casă era la douăzeci de mile depărtare, cel mai apropiat oraș,la cincizeci.Aveam nevoie de o oră întreagă cu autobuzul pentru a ajunge la școală.Când am mai crescut,am devenit aproape sălbatic.Din cauza aceasta mi-a plăcut foarte mult să schiez.Puteam să cobor muntele cu șaizeci de mile pe oră și într-un fel,mi se părea că mă îndrept spre ceva.Îmi priveam întruna părinții și mă întrebam cum naiba reușeau să-și trăiască zilele în locul acela,tot timpul cu zâmbetul pe buze,totdeauna mulțumiți.Dar acum...Sam își întoarse capul și privi afară pe fereastră,spre aceeași lună la care se arătase de atâtea ori pe când era doar un copil.În noaptea aceasta parcă nu mai părea chiar atât de îndepărtat.Stând aici,cu tine în brațe,în sfârșit am înțeles.Ei aveau tot ceea ce viața le putea oferi.Și acum trăiesc tot acolo.Se scoală în zori și mănâncă împreună în bucătărie,lucrează umăr lângă umăr,iar seara stau pe prispă,ținându-se de mâna ca doi adolescenți.Iar iarna...iarna joacă scrabble în fața unui foc de lemne și își zâmbesc unul altuia.Sunt...sunt fericit pentru ei. Mercy închise ochii,și dragostea pentru Sam o inundă clară și strălucitoare.Se prinse de el,sărutându-l peste tot,pe față și pe gât,și îi șopti:
-Sam...ești așa de...așa de...
-De ce? Gura lui îi căută buzele,inițiind un contact mai aprofundat.Sunt așa de...?Mercy se așeză exact în fața lui,zâmbindu-i cu gura până la urechi.
-Iubit.

CAPITOLUL 8

În dimineața următoare,Mercy întârziase deja cu foarte mult peste ora la care ar fi trebuit să plece la serviciu.Își simțea ochii grei,dar afișa un zâmbet permanent,dulce și cam somnoros.Înainte de amiază primise trei telefoane,toate de la Sam,fără nici un alt motiv decât pentru că o iubește.În cele din urmă ea îi explicase că îl iubea la fel de mult,dar dacă va continua să o sune,ea, Mercy,va sfârși prin a fi concediată.Dorea oare el să o vadă concediată? Da.Poate că după aceea s-ar fi putut muta la o fermă.Nu.Ea era o cetățeană convinsă.Oare pe el nu l-ar fi deranjat traiul într-un loc atât de neobișnuit? Ba da,probabil.Sărăcuțul de el.Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească din cauză că era „*Rebelul fără de odihnă*”.

Ce fată drăguță.Bine,nu o va mai suna...în ziua aceea.Pentru a-și putea ține cuvântul,Sam se văzu obligat să-și schimbe tactica.Trei ore mai târziu,trimise un cărucior plin de margarete la studioul lui Tommy Evans.Cartea de vizită ce le acompania o invita pe Mercy la o cină la lumina lumânărilor,în seara aceea,la reședința lui Sam Christie,în ținută de gală și opțional,lenjerie neagră,

dantelată.Judith înhață hârtia din mâinile lui Mercy,o citi și se prăbuși ca un pietroi pe canapeaua din sala de recepție.

-Tu și Sam Christie...Sam Christie și cu tine...lenjerie neagră,de dantelă....

Lenjeria este opțională,o corectă Mercy,cu un zâmbet timid.

Judith clătină din cap ca și cum,în circumstanțele de față,ar fi fost mai mult decât putea suporta.

-Ei bine...vreau să spun...nici nu știu ce să mai spun.Bărbatul e o adevărată celebritate.L-am văzut într-o emisiune televizată săptămâna trecută.Iar luna aceasta a apărut pe coperta revistelor.Face un film împreună cu Tom Selleck...

-Ce face? întrebă Mercy,pentru moment derutată.Nu a spus niciodată nimic despre vreun film.

-Mă rog,asta este ceea ce am auzit.Urmă o pauză lungă în care Judith o studie pe Mercy.Draga mea,trebuie să te mai întreb ceva,pentru binele tău.Ai aflat despre el și manechinul acela?

-Nu s-au întâlnit niciodată.A fost doar un zvon.

-Ești sigură? El ți-a spus asta? Mercy dădu din cap,împingând căruciorul cu flori spre unul din colțurile camerei.

-O să las florile aici,lângă plante.Tommy nu o să le observe niciodată.Trebuie să mă întorc la muncă,Judith.

-Ei bine, chiar nu ai de gând să-mi spui nimic? Cum este el? Aveți intenții serioase? Ți se înmoaie picioarele atunci când te sărută? Îți dai seama că ești cea mai norocoasă femeie din America? Nu-i așa că simți că înnebunești atunci când nu ești cu el?

-Da,zise Mercy.

Sam ar fi putut solicita un furnizor pentru a se ocupa de cină.În schimb,se hotărâse să gătească el.O seară cu adevărat romantică pentru o apropiere intimă,personală.Pregătise pe jumătate sosul pentru sparanghel,dar hotărî că,în aceste condiții,apropierea intimă ar eșua,cel puțin în ceea ce privea mâncarea.

Sosul se adunase în grunji pe fundul vasului,deasupra era acoperit de apă și mirosea exact ca o brânză râncedă.Sam aruncă toată compoziția în chiuvetă și deschise o cutie cu cremă de ciuperci,pe care se decise să o servească drept sos.Nu putea să dea greș cu o cremă de ciuperci.Până la ora șapte și jumătate reușise să murdărească toate oalele și cratițele din bucătăria lui,odinioară imaculată,bloca robotul de bucătărie cu frunze de anghinare și se văzu nevoit să de conecteze detectorul de fum de trei ori.Totuși,masa din sufragerie arăta impresionant sau cel puțin asta era părerea lui.Fața de masă era curată,

lumânările stăteau aproape în poziție verticală în suporturile lor,iar paharele de vin erau lipsite de orice pată.Draperiile din dreptul ușii ce dădea spre balcon erau trase deoparte,permi-țând o vedere panoramică asupra orașului.Sam puse muzică lentă și diminua intensitatea luminii,frecându-și mental mâinile una de cealaltă,anticipând vesel ceea ce urma să vină.

În curând,adică după treizeci de minute,o va revedea...

Din moment ce afacerea,ca să spunem așa,necesita ținută de gală,Sam avu mari bătaii de cap în legătură cu aspectul său exterior.În ultimii câțiva ani achiziționase câteva fracuri,dar numai unul singur îl găsea cu adevărat confortabil de purtat.Era croit în linii simple,iar cămașa albă era lipsită de încrețituri,pliuri și alte brizbrizuri,pe care atunci când le purta,îl făceau să se simtă precum Ken,însoțitorul păpușilor Barbie.Pentru prima oară în viața lui încercă să folosească foenul pe propriul său păr,în scopul declarat de a-l face să arate cu adevărat bine,însă tot ceea ce reuși să obțină fu un tablou care ar fi putut foarte bine să fie numit „*natură statică pe un cap pătrat*”.Așa că își băgă din nou capul sub duș și își pieptănă apoi părul în felul lui obișnuit,adică la întâmplare,după care se așează pe canapeaua din sufragerie și încep să aștepte.

Cu cinci minute înainte de ora opt,realiză,brusc,că își îmbrăcase la frac pantalonii lui maro.Se precipită în dormitor pentru a se schimba,dar ieși imediat înapoi,doar în ciorapi,pentru că i se păruse că a auzit pe cineva bătând în ușă.

Deschise ușa,dar holul era gol.Se întoarse în dormitor,chicotind ca un școlar.Până ce își încălță pantofii,începuse să râdă de-a binelea,zguduindu-și tot corpul.Nu era de mirare că părinții lui se distrau atât de bine jucând scrabble.

Cele mai mărunte lucruri capătă noi semnificații atunci când iubești.Cinismul este imposibil.Plictiseala este un lucru la care nici nu te poți gândi.

Se așează din nou pe canapea și aruncă o privire scurtă spre ceas.Opt fără un minut.Era marți.Zâmbetul i se ofili și inima își opri bătăiile.Mai erau doar trei zile... Până când? se întrebă singur.Mercy îl iubea.Tucker nu va schimba acest lucru,oriunde s-ar fi aflat,aici sau aiurea.Nimeni nu putea să schimbe nimic.

Nu te mai gândi.

Se auzi o bătaie în ușa și el sări în picioare ca și cum ar fi fost atacat de cineva,își netezi în grabă costumul și își îndreptă cravata.Ajunse la ușă și o deschise,apoi brusc,uită cum să mai respire.

Nu o mai văzuse niciodată îmbrăcată în rochie,și,de fapt,nu văzuse niciodată o rochie ca aceea în care era ea îmbrăcată.Cu siguranță croitorul nu folosisese prea mult material; era vorba doar de o bandă de o nuanță închisă de pur-puriu,ce i se mula pe șolduri și îi lăsa umerii și minunatele-i picioare descoperite.Purta cercei

lungi, care i se frecau de umeri, iar părul, tot numai bucle, era pieptănat într-o parte.

-Bună, zise ea încet, înclinând ușor capul, iar cerceii licăriră într-o lumină fosforescentă. Se legănă înainte și înapoi pe călcâie în timp ce își compunea o expresie pierdută, în adorație. Mă întrebam dacă ați putea să-mi dați un autograf, domnule Christie. Sunt o mare admiratoare a dumneavoastră.

Sam înclină capul, încercând să se sprijine de clanță.

-Sigur că vă pot da un autograf. Puteți avea...orice...doriți.

-În cazul acesta...Mercy îi zâmbi serafic în timp ce trecea pe lângă el, cred că ar fi mai bine să intru. Toate astea ar putea să dureze ceva. Sam înghiți cu greutate și închise ușa. Când se întoarse către Mercy, ea renunțase la mască și stătea în picioare în mijlocul sufrageriei, ațintind asupra lui doi ochi întunecați, plini de dorință. Sam mai făcu un pas, apoi șopti:

-Oh, iubito...Înainte ca vreunul din ei să-și dea seama ce se i întâmpla, se treziră unul în brațele celuilalt, sărutându-se și șoptindu-și vorbe de iubire, apoi sărutându-se din nou. Mercy arăta așa de drăguță în ea și Sam se gândi că putea eventual fi scoasă foarte ușor. O susținu cu o mână de spate în timp ce cu cealaltă îi mângâia părul, ridicând una câte una șuvițele mătăsoase și lăsându-le apoi să se scurgă printre degete. Nu se așteptase să-și piardă controlul atât de repede, dar nu se așteptase nici ca singurătatea din cursul unei singure zile să-l afecteze atât de mult. Pentru el, Mercy era un drog deosebit de puternic. Crea dependență din primul moment.

-Arăt iarăși ca naiba, zise ea, fără însă a părea că îi pasă chiar atât de mult. Voiam să arăt cât mai bine pentru tine. Limba lui urmări conturul buzelor ei.

-Arăți, arăți...

-Nu am nici un fel de lenjerie neagră, dantelată...

-Asta a fost o simplă glumă...

-Așa că m-am hotărât să nu port nici un fel de lenjerie.

-Sam închise ochii și scoase un geamăt. Încercă să o îndepărteze puțin, dar ea reveni înapoi spre el, de parcă ar fi fost prinsă în arcuri.

-Mercy, noaptea trecută m-am comportat exact ca un adolescent obsedat de sex. Trebuie să...tu trebuie să o iei puțin mai ușor. Fii cuminte.

-Dar sunt cuminte, murmură ea, aruncându-și pantofii din picioare, unul câte unul, și înălțându-se pe tălpile goale pentru a depune un sărut ușor pe buzele lui. Vezi? Asta nu a fost cuminte?

-Mercy, am în cuptor o costiță...Ea chicoti, frecându-se de el ca o pisicuță alintată.

-Sam Christie, chiar că te iubesc. Vrei să mă duci în dormitor și să faci, cu pasiune, dragoste cu mine? Mercy își coborî vocea până ce deveni aproape o șoaptă. Au trecut unsprezece ore de când... știi tu. Sam oftă adânc, simțind cum pofta de viață a acestei femei uluitoare, delicioasă, îl cuprinde și pe el.

-Unsprezece ore? Nu mi-am dat seama că a trecut atât de mult timp. Biata de tine.

-Și bietul de tine!

-Am putea mânca mai târziu.

-Am putea mânca acum și mai târziu, își dădu ea cu părerea. Se îndreptară spre dormitor, fără a înceta să se sărute. O singură lampă, aflată într-un colț, împrăștiă o lumină palidă. Sam o ridică în brațe și o așază ușurel în pat; când vru să i se alăture, ea îl respinse, împingându-l cu mâna.

-Întinde-te, spuse ea. Scoate-ți hainele și întinde-te.

Sam se îndreptă cu încetineală, căscând ochii la ea.

-Poftim?

-Bine, nu mai e nevoie să te întinzi. Buzele ei umede se arcuiră într-un surâs în timp ce se trăgea în spate, sprijinindu-se în coate. Scoate-ți doar hainele. Și îți mulțumesc... în avans. El păru derutat.

-Pentru ce?

-Pentru că o să ți le scoți foarte încet.

-Stai să văd dacă am priceput. Privirea lui se plimbă pe toată lungimea trupului ei, insistând languros asupra formelor voluptuoase, și acolo unde marginea strimțată a rochiei îi dezvăluia coapsele. Vrei să dau un spectacol pentru tine?

Ea dădu din cap, cu o expresie de uimire sinceră.

-Nu, dragul meu, iubitul meu, scumpul meu Sam. Vreau să-ți scoți hainele pentru mine... una câte una. Să spunem că am jucat poker pe pedepse și tu ai pierdut întruna. La urma urmei... Degetele ei prinseră tivul rochiei și traseră de el în jos, până la un nivel deosebit de periculos. Singurul lucru pe care-l port este caricatura asta de rochie de pe mine. O pot scoate înainte de a reuși să clipești de două ori.

-Înțeleg. Sam înconjură patul, fără să se grăbească. Micuța Mercy are chef de joacă, nu-i așa? Buzele îi schițară un zâmbet în timp ce își scotea haina și o lăsa să cadă cu grijă pe podea. Ei bine, draga mea, vei avea tot ceea ce dorești.

Totuși, știi, nu arăt chiar ca indivizii din *Chippendales*.

-Cravata, șopti Mercy, întinzându-și picioarele și încrucișându-le la nivelul gleznelor. Degetele începuseră să o mănânce.

-Cravata,se auzi Sam,ca în ecou.O scoase cu o singură mână în timp ce o privea cu ochi languroși.Dai și bacșișuri? întrebă el,aruncând-o lângă unul din picioarele patului.

-Nu,până ce nu ajungi la chiloțeei tăi *Conferi Weave*.Vocea lui Mercy răsunase cu o urmă c încordare.Era uimită de cât de senzuală putea fi simpla scoatere de la gât a unei cravate.Știi,băiete,cred că ești cu adevărat talentat la genul acesta de lucruri.Sam își întoarse privirea spre ea,cu ochii mari fără să clipească și fără să mai facă vreo mișcare

-Am planuri pentru o altă carieră.Își descheie manșetele și apoi butonii de la cămașă,unul câte unul.Marginile cămășii se dădură la o parte,dezvăluind vederii conturul bine desenat al mușchilor și abdomenul suplu.Sam își eliberă umerii de sub țesătură,devorând-o cu niște ochi albaștri,arză tori.

-Milă,suspină Mercy,simțind o dorință atât de intensă,încât era aproape dureroasă.

-Știi ceva? Sam păși mai aproape de piciorul patului,cu mâinile în dreptul centurii care îi strângea talia.Cred că am un atac de timiditate.În momentul acesta mi-ar prinde bine puțin ajutor.Mercy îngenunche pe saltea,iar degetele ei tremurătoare atinseră spațiile goale ce delimitau coastele lui.Încet,mâinile ei coborâra,ajungând la nivelul fermoarului de la pantaloni.Trase de el,un centimetru sau doi,pe urmă mâinile ei căzură fără vlagă pe lângă corp,în timp ce ea îl privea cu ochii mari.

-Nu pot.Simt că încep să-mi pierd capul.

-Bine,spuse Sam și termină ceea ce începuse,cu o singură mișcare rapidă, aruncând apoi pantalonii deoparte.Se undui lângă ea precum ceara fierbinte și îi scoase rochia,alintând-o cu mâinile și sărutând-o.Trupul ei era cald,cald și primitiv,cunoscând deja plăcerea pe care el i-o putea dăruir.Jocurile preludiului îl aduseră pe Sam aproape de limită; avu o tendință de a încerca să se rețină,dar picioarele lui Mercy se încolăciră deasupra umerilor lui și trupul ei se arcui în sus pentru a-l întâmpina.El se afundă în ea cu un țipăt disperat,ajungând la extaz când dorința și nerăbdarea ei se corelară ritmului său.Realiză că fragilitatea ei deghizată ascundea o forță imensă,că ea avea nevoie de unirea trupurilor și sufletelor lor la fel de mult ca și el.Reversă o cascadă de sărutări pe buzele ei,pe față și în păr,nepăsându-i unde o atingeau sau unde primea atingerile ei.Mișcările lui Mercy îi urmau fiecare intromisie,apoi ceru mai mult.Chiar și atunci când simțiră apropiindu-se pragul relaxării totale,ei se împotriviră cu înverșunare, încercând să se mențină cât mai mult la hotarul dintre agonie și extaz.Când în cele din urmă inevitabilul se produse,rămaseră înlănțuiți,fără vlagă,unul în

celălalt.Plăcerea ei fusese și plăcerea lui,și împreună urmară poteca spre acea destinație dulce,ce îți tăia răsuflarea.

Serviră sandvișuri cu ton,la lumina lumânărilor.

Detectorul de fum se declanșase de două ori,în timp ce ei serveau masa.Fumul provenit din friptura puțin prea rumenită persista încă în aer,în ciuda curentului datorat deschiderii ferestrelor.Sam aruncase o pătură în jurul umerilor lui Mercy pentru a o feri de boarea rece.Nici unul din ei nu se deranjase să se îmbrace corespunzător.Sub pătură,Mercy purta un tricou de-al lui Sam,mult peste măsura ei,și o pereche de ciorapi de lână.Sam se hotărâse asupra halatului său favorit din pluș,la care adăugase o cravată neagră,pentru a-i da prestanță.Udară sandvișurile cu un vin de marcă.

-Îmi pare rău de genunchii tăi.Mercy ofta urmărind cu vârful degetului marginea paharului cu vin.Dacă ai fi fost cu genunchii întregi,ai fi putut intra în trupa *Chippendales*.Te-ai fi descurcat de minune cu toate dansurile,salturile și mișcărilor lor.

-Schimbă subiectul,mârâi Sam.Mă faci să mă simt prost.Mercy îl privi încântată.Bărbatul care făcuse lenjeria *Confort Weave* faimoasă,roșea în fața ei ca un băiețuș.

-Nu încetezi niciodată să mă uimești,Sam Christie.Tot caut semne ale rebelului fudul care erai odată,dar nu mai găsesc nimic.Știi,te-am văzut la televizor când ai dat interviul acela,înainte de proba de coborâre.Îmi amintesc că purtai plete până la umeri,ai zâmbit spre camera de luat vederi și ai spus...

-”Mă voi întoarce acasă cu aur”,completă Sam,clătinând din cap.Eram cineva pe vremea aceea,nu-i așa? Greu de găsit un individ mai egocentrist și mai arogant decât mine.Hai să schimbăm din nou subiectul,în regulă?

-Îmi vine greu să cred că acela erai tu.Tu ești atât de drăguț,de modest...Sam rânji.

-Am treizeci și patru de ani.În ceea ce privește schiul profesionist,lucrurile sunt clare.Cu vreo patru ani în urmă,a trebuit să mă împac cu ideea că voi fi îndepărtat.Am câștigat Cupa mondială,dar asta după antrenamente foarte grele și grație injecțiilor cu cortizon.E greu să te mai simți puternic când ești scos la pensie.Mercy îi studie fața frumoasă,de la rădăcina părului la bărbie.

-În ceea ce mă privește,tu rămâi cel mai puternic.Și să știi că dacă genunchii tăi ar fi fost sănătoși,ai fi fost un dansator senzațional.

-Mulțumesc,zise Sam,dar am cu totul alte planuri.Sunt în negocieri cu o rețea de televiziune pentru un post de comentator sportiv la cursele profesioniste de

circuit.Odată târgul încheiat,voi putea să mănânc munți de pizza și voi putea să încetez cu exercițiile fizice,fără să mă mai îngrijorez despre felul în care arăt după ce îmi dau cămașa jos.Îi zâmbi și îi mângâie obrazul cu încheietura unui deget.E un mod mult mai demn de a trăi,nu crezi?

Mercy se aplecă înainte și îl sărută îndelung,peste urmele sandvișului cu carne de ton.

-Cred că tu ești cel mai sexy,mai adorabil și mai talentat pensionar,de care m-am îndrăgostit,din cap până în vârful picioarelor.Și pentru asta,aș dori să-ți mulțumesc.În avans.

Sam scoase un chicotit slab și își frecă vârful nasului de al ei.

-Oh,nu! Doamnă,o să ajungi să mă omori.

-Nu,nu,nu...nu am de gând să pretind lucruri absurde bietului tău corp distrus.Aș vrea însă să te invit să petrecem weekend-ul împreună.Zâmbetul lui Sam se ofili.Se lăsă pe spate în scaun și o privi cu ochii goi.

-Chiar așa?

-Nu am fost niciodată la schi,spuse Mercy.Am putea merge la Aspen.Știu că e primăvară,dar,oricum,ne-am putea distra.Vom hălădui pe munți și tu îmi vei povesti tot felul de istorii de pe vremea când te simțeai puternic,așa cum ar trebui să facă un adevărat pensionar.Ce zici?

Sam își rezemă capul de spătar și se holbă în tavan.Dură destul de mult până ce vorbi:

-Îți voi spune ceea ce cred.Tucker Healy o să sosească vineri în oraș.Și cred că mai degrabă ai prefera să te joci de-a v-ați ascunselea cu el decât să-l înfrunți în față.Ea nu se uită deloc la el.

-Tucker nu are nici o legătură cu noi.

-O,ba da,are.

-Bine.Mercy vorbi pe un ton egal,în timp ce îndrepta cutele de pe fața de masă cu palma.Nu vreau să mă cert.Într-adevăr,aceasta era ideea.Uită tot ceea ce am spus.Sam își ridică privirea către ea.Mușchii fâlcilor i se mișcau spasmodic.

Dintr-o dată,ea i se părea o necunoscută și ura faptul că se ferea să îl privească.

-Mercy,răspunde-mi la o singură întrebare.De ce anume ți-e frică? Mercy își strânse pătura în jurul umerilor.

-Nu mă tem de nimic.Mă gândeam că ar fi fost drăguț să petrec weekend-ul cu tine,asta-i tot.Sam avu un moment de panică,dar reuși să se stăpânească.Mai erau încă trei zile,își spuse el.Va profita de toate cele trei zile,făcând ca fiecare moment al trezirii din somn să fie cât mai plin și mai satisfăcător.Nu își putea imagina un viitor idilic cu Mercy,în timp ce influența lui Tucker se făcea încă

simțită asupra ei,așa încât,în aceste condiții,nu se putea nici măcar gândi la un viitor.Acesta era adevărul.Pe dracu',acesta era adevărul! Se ridică,brusc,de pe scaun și stinse lumânările.

-Întoarce-te în pat.

-Sam...El o privi de sus.Ochii lui îi spuneau tot ceea ce mândria și teama l-ar fi oprit să-i spună.

-Am nevoie de tine,Mercy.În noaptea aceasta vreau ca tu să fii bună cu mine.

În întunericul încăperii ochii lui păreau blânzi,părul lui era un curcubeu de alb și auriu,iar fața îi era deschisă ei,într-un mod aproape sfâșietor.În cele câteva momente care urmau,liniștea fu întreruptă doar de zgomotul pe care îl făcu Mercy ridicându-se în picioare,lipindu-se apoi de Sam,strângându-l cu putere în brațe.

-Voi fi bună cu tine,murmură ea,simțind cum întreg spatele lui tremură sub palmele sale.Se simți copleșită de dorința de a-i plăcea,de a-l alina și a-l liniști.

Te iubesc,Sam.Te iubesc atât de mult.Și în spațiul acelei nopți,ei dansară cu visele.

CAPITOLUL 9

Mercy studie fața iubitului ei în lumina blândă a dimineții.Sam Christie respira nepăsător,aflat încă în brațele somnului.Șuvițele răvășite ale părului se împleteau cu razele de soare și un petec de roșeață,fierbinte,îi colora obrazul, chiar sub pleoapele lui grele,aurii.Buzele erau ușor întredeschise și expresia de vulnerabilitate de pe fața lui o făcu pe Mercy să zâmbească și să îl sărute delicat pe creștet.Era un bărbat minunat,îi dăruise atât de mult într-un timp atât de scurt.Nu numai pasiunea,ci și preludiile dulci dinainte;râsete...câteva lacrimi...

destule flori pentru a nu-i putea încape în brațe...și atât de multă înțelegere.

Palmele și buzele lui lăsaseră urme pe tot trupul ei,iar picioarele lor erau încă înlănțuite.Nimic nu i-ar fi produs o mai mare plăcere decât să-l trezească cu sărutări dragăstoase și vorbe dulci susurate la ureche,dar realitatea își făcea clară prezența,strălucind prin ferestrele dormitorului.Vraja Cenușăresei luase sfârșit și era timpul să înfrunte o nouă zi.Nu era deloc inteligent să întârzie la serviciu două zile la rând.O parte din inima ei rămase cu Sam,în patul lui,în timp ce Mercy cobora scările spre propriul apartament.Avea presimțirea că inima ei va suferi de fiecare dată când se vor despărți,indiferent de circumstanțe.Mintea îi rămăsese pierdută în locuri pline de tandrețe și amintiri mângâietoare.Și se trezi tânjind după noi amintiri,nerăbdătoare ca această zi să ia odată sfârșit pentru a fi din nou lângă el.Se simțea ca și cum ar fi fost pierdută într-un sentiment

constant de surprindere,de fiecare dată când erau împreună.Cât de greu era să pretindă ca fiind asemenea altor femei,mulțumite să ajungă la serviciu,și să încerce să gândească,să înțeleagă și să acționeze într-o manieră responsabilă.Ea nu era o femeie oarecare.Era femeia lui Sam Christie și acest fapt o determina să se considere foarte specială.Știa că nu va fi niciodată pe deplin liniștită,fără ca el să îi stea alături.Deja îi simțea lipsa.Ajunsă în fața ușii apartamentului ei,abia se abținu să nu o ia la fugă înapoi pentru a-i spune acest lucru.

Dar se făcuse deja ora opt și Tommy Evans nu era foarte cunoscut pentru natura lui iertătoare.Mercy făcu un duș și se schimbă într-un tricou negru,din cașmir,și o pereche de pantaloni strâmți,de culoare kaki,apoi irosi cinci minute răvășind întregul dormitor în căutarea pantofilor ei negri.Era în genunchi,aplecată pentru a putea privi sub pat,când auzi o bătaie în ușă.

Sam.Râzând,în picioarele goale,Mercy se precipită spre ușă.Bietul de el,se simțea probabil descumpănit deschizând ochii și nemaigăsind-o lângă el.Avea probabil nevoie de un mic sărut de dimineață pentru a-și găsi puterea de a suporta o întreagă zi departe de ea.Deschise ușa larg,cu fața luminată de un zâmbet uriaș și jucăuș.

-Sunt atât de fericită că...Tucker Healy îi zâmbea la fel de drăgăstos,rezemat cu unul din șolduri de tocul ușii.

-Și eu sunt fericit să te văd,dulceață.Mercy se holbă la el pentru aproape zece secunde,nevenindu-i să creadă,iar apoi singurul lucru pe care reuși să-l facă fu să clatine nedumerită din cap.Ochii lui erau la fel de verzi și avea exact același zâmbet ca și cel din visele ei,timp de atâția ani.

-Tucker,șopti ea.Apoi,cu o urmă de jenă în glas,întrebă: Ce faci aici?

-Am obosit să tot alerg după tine.Ți-am scris că voi veni vineri pentru a fi sigur că te voi găsi aici miercuri.Fără a fi invitat,trecu pe lângă ea și intră în cameră,aruncând în jur o privire plină de interes.Drăguț loc.În special îmi place fotografia de deasupra căminului.Mercy se blestemă în sinea ei,pentru că nu aruncase poza lui Tucker odată cu gunoiul.Își simți,brusc,gura uscată și închise încet ușa.

-Nu ar fi trebuit să vii aici.Nu mai există nimic pentru tine,Tucker.

Acesta se apropie de fereastră,fără să se grăbească și privi afară.Apoi se întoarse cu fața către ea,rezemat de canatul ferestrei,cu brațele încrucișate pe piept.Purta o cămașă de culoare verde-pădure,care se potrivea cu ochii,cu mânecile suflecate până la cot.

-Micuțo,făcu el cu o urmă de amuzament nedisimulat.Ai devenit cam independentă de când locuiești singură aici.

-Ai dreptate,răspunse Mercy pe un ton egal.Așa este.Și ultimul lucru pe care aş avea nevoie acum în viața mea ești tu.

-Chiar așa? Tucker o privi insistent și zâmbetul său se lăți.Dacă te simți chiar atât de independentă,de ce culoarea feței tale aduce cu cea a unui rac fiert? Nu poți să mă faci să cred că nu ai pici un fel de sentimente pentru mine.

-Poți să crezi ceea ce vrei,nu mă interesează.Mercy avea nevoie de toată puterea de concentrare pentru a vorbi calm.Ar fi vrut să fugă de acolo,să se ascundă,să urce sus în patul lui Sam și să-și tragă pătura până peste cap.Timp de atâția ani,Tucker influențase toate emoțiile sale.În adâncul sufletului ei,Mercy se simțea cuprinsă de panică.Nu putea să scape de frica irațională că el avea puterea de a-i întoarce viața cu dosul în sus.Numele lui Tucker fusese dintotdeauna sinonim cu răsturnări de situații și incertitudini.Totul s-a sfârșit,Tucker.Ți-am spus asta când am plecat din New York și am fost foarte serioasă.

-Zău? Expresia lui nu fusese niciodată mai plină de bunăvoință și mai sigură de sine.Eu cred că ai avut nevoie de puțin timp pentru a fi singură cu tine însuși.Dar au trecut mai bine de două luni.Mercy...suficient timp pentru ca amândoi să ne dăm seama ce este cu adevărat important în viață.

-Câtă dreptate ai.Mercy își ascunse mâinile la spate pentru a nu-i observa tremurul.Mă crezi sau nu,în final am aranjat prioritățile mele în ordine.Și știi ceva? Tu nu mai ești în fruntea listei,Tucker.Nici măcar nu mai ești pe listă.

Tucker își înalță sprâncenele și șopti blând:

-Deci,micuța dulceață are acum gheare.În regulă,cred că merit toate astea.Nu te învinuiesc pentru că ai dorit să ai puțin timp pentru tine.Îmi dau seama că te-am rănit.Dacă se va mai întâmpla acest lucru vreodată,îmi voi tăia brațele.

-Nu te grăbi cu promisiunile,Tucker.Mercy își simțea mintea într-o neclaritate teribilă și realizează că își apropiase genunchii unul de altul.Se așeză pe canapea, trase adânc aer în piept și își împinse umerii înainte,sub efectul fiorului răcoros care îi cobora de-a lungul șirei spinării.Iar următorul punct din program,se gândi ea înciudată,urmasu să fie atât de popularele sughițuri.Dacă o să-ți tai brațele nu o să mai poți arunca mingea,nu crezi? Nu o să mai poți ridica o cutie de bere,nu o să mai poți dansa cu toate fetițele acelea drăguțe care îți cer autograful.Nu,eu nu aş face promisiuni ca acestea.Hai să fim practici..Spune ceva de genul „*Dacă te rănesc din nou îmi voi tăia părul*”.Asta e o promisiune mai aproape de realitate.Părul o să-ți crească înapoi.Pentru prima oară o undă de incertitudine licări în ochii lui Tucker.

-Mercy,asta nu ești tu.Niciodată nu m-ai pusla punct în felul acesta.

-Îți pierzi timpul,Tucker.Du-te acasă.

El se ridică încet și se îndreaptă spre ea cu zâmbetul lui „încearcă-mă și vei vedea”, pe care i-l cunoștea atât de bine.

-Dar de-abia am ajuns aici. De ce aș vrea să plec acasă?

Era foarte aproape de ea când în ușă se făcu auzită o bătaie surdă. Înainte ca Mercy să facă vreo mișcare, Sam deschise ușa și pași înăuntru. Era tot numai zâmbet, până când îl văzu pe Tucker. Înțepeni vizibil, privirea lui alergând de la fotografia de deasupra căminului la bărbatul din fața sa. Expresia de pe fața lui arăta clar că avusese în viața lui și surprize mai plăcute.

-Crăciunul a sosit mai devreme anul acesta, zise el. Mercy se ridică cu o grabă îngrozită, simțindu-se ca o păpușă la care se încurcaseră sforile.

-Sam...

-Sam? făcu Tucker ca un ecou, cu ochii mijiți.

-Da, Sam, se răsti Mercy la el, simțind cum nervii îi ajunseseră la limită. Nu fi atât de surprins, Tucker. Nu mai suntem logodiți. Nu îți datorez nici o explicație. De fapt, nu îți datorez nimic.

-Cât de interesant au evoluat lucrurile, murmură Tucker, ocolind încet canapeaua și întinzând mâna către Sam. Te recunosc. Sam Christie, nu-i așa?

Sam simți un junghi involuntar în mușchii stomacului în momentul în care strânse mâna bărbatului mai tânăr.

-Corect. Iar tu trebuie să fii Tucker Healy. Mercy mi-a vorbit despre tine.

-Serios? Tucker privi spre Mercy și coboră tonul: Deci ți l-ai făcut prieten pe faimosul Sam Christie. Ești plină de surprize, nu-i așa, micuța mea? Apoi se întoarse spre Sam. Am auzit că te-ai retras din schiul profesionist, cu câțiva ani în urmă.

-E adevărat. Buzele lui Sam schițară un zâmbet forțat, dar expresia reținută de pe față nu se schimbă. Cu aproape patru ani în urmă.

-Trebuie să fie ciudat să nu mai fii în prima linie. Retragere. La dracu'. Tucker își clătină capul și ridică din umeri. Eu nici nu doresc să mă gândesc la asta.

Bineînțeles, mai am cel puțin zece ani buni de jucat mingea, înainte de a trebui să-mi fac griji din cauza asta.

Doar dacă nu te-arunc pe fereastră în următoarele cinci secunde.

-Asta e foarte bine, replică Sam pe un ton egal, încercând să-și ascundă frustrarea. Ar mai fi avut încă trei zile cu Mercy înainte ca Tucker să-și facă intrarea. La naiba, la naiba, la naiba, la naiba. De ce diavolul te lovește întotdeauna cel mai tare, atunci când nu ești atent? Mercy îmi spunea că voi doi ați crescut împreună.

-Așa este. Tucker zâmbi în direcția lui Mercy, care rămăsese ca o statuie în mijlocul camerei. Întotdeauna am fost foarte apropiați. De fapt, m-am simțit tare

singur fără ea în aceste două luni. Am venit aici, la Denver, sperând că o pot convinge să stea câțva timp împreună cu mine.

-Ți-am spus, rosti Mercy încet. Îți irosești timpul, Tucker. Nu a mai rămas nimic să ne spunem.

-Ce mare păcat. Ochii verzi și scânteietori ai lui Tucker o mângâiară din cap până în picioare. Era privirea care în trecut avea întotdeauna efect.

Am făcut tot drumul acesta doar pentru ca să te văd. Haide Mercy. Nu poți să găsești câteva ore pentru a lua cina cu un vechi prieten? Asta este tot ce-ți cer, doar câteva ore. În cazul lui Mercy parcă își găsise cineva de lucru cu un pickhamer. Nimic din toată scena aceasta nu părea real. Iată-l pe Tucker jucându-și rolul de „băiețelul din vecini” până la capăt, pretinzând că avea nevoie doar de câteva ore pentru a o recâștiga. Iar Sam... la el totul părea acoperit, ascuns cu grijă și zăvorât. Se simți pătrunsă de un fior rece în timp ce își plimba privirea de la un bărbat la celălalt. În momentul de față, ea nu se simțea capabilă să se descurce cu nici unul din ei.

-Tucker, ți-am mai spus. Nu vreau să te văd. Sam și cu mine...

-De fapt, cred că lucrurile se pot rezolva. Cine spusese asta? se întrebă Sam. Fusesse într-adevăr vocea lui, atât de calmă și controlată? Uimitor de ce era capabil un bărbat îndrăgostit. Tocmai coborâsem să-ți spun ceva, continuă el, întorcându-se către Mercy cu un zâmbet apologetic. Mi-e teamă că va trebui să plec din oraș. Afaceri. Câțiva dintre băieții tari de la rețeaua de televiziune vor să discutăm noul meu contract. O să fiu plecat pentru câteva zile, așa că vei avea suficient timp pentru a-l petrece cu Tucker. Mercy căscă ochii la el. Acesta era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. De ce oare Sam nu o ajuta? De ce nu îi ușura situația?

-Doar nu...pleci? întrebă ea răgușit, încercând să-i explice din priviri ce mult avea acum nevoie de el.

-Mă tem că da. Nu am altă alternativă. Inima lui Sam începu să bată repede, prea repede. Știa că o rănește și nu existau cuvinte care să poată descrie ce însemna și pentru el acest lucru. Totuși, poate că era mai bine așa decât să o supună torturii trăgând de ea în două direcții diferite. Nu o ajuta dacă o încuraja să se ascundă. Nu putea decât să o iubească și să spere. Mă voi întoarce duminică sau luni. Asta ar trebui să-ți dea suficient timp pentru a...te lămuri cum stau lucrurile. Mercy respiră de câteva ori repezit, simțind cum fiorul de gheață i se răspândea în tot corpul.

-Atunci, asta este, murmură ea. Se simțea pierdută, furioasă. Dintr-o dată totul era distrus, nimic nu era cum ar fi trebuit să fie. Singurul lucru sigur, de care depindea

în viața ei se evaporase cât ai clipi din ochi. Îi plăcea sau nu, trebuia să treacă prin toate acestea de una singură, își aruncă părul pe spate, abia observând expresia satisfăcută de pe fața lui Tucker când acesta îi zâmbi. Cred că asta răspunde întrebării tale. Diseară la cină?

-Perfect, șopti Tucker, părând foarte mulțumit de sine. Se îndreptă spre ușă, schițând un salut scurt în direcția lui Sam. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, Christie. Am să am grijă de fetița noastră în timp ce tu vei fi plecat.

Fetița noastră. Asta pusese capac. Sam îl urmări pe Tucker deschizând ușa, în timp ce degetele i se strângeau în pumni. Incredibil, dar reuși să se mențină calm.

-Așa să faci, Tucker.,

-La ora opt? o întrebă Tucker pe Mercy.

Ea încuviință din cap. Tucker suflă un sărut în direcția ei și închise ușa.

În încăperea se lăsă o tăcere desăvârșită. Ochii lui Sam o priveau pe Mercy. Se simțea înciudat, cu toate intențiile sale bune care se risipiseră în fum. Timp de o clipă îi studie fața, privirea pierdută, întunecată, curbele delicate, vulnerabile ale obrazului. Nu-i mai fusese niciodată atât de dragă, sau mai îndepărtată.

-Avionul meu pleacă peste o oră. Sam se dovedea acum a fi chiar talentat în improvizații în condiții de stres. Trebuie să mă duc să împachetez. Am să-ți telefoniez când mă întorc. E-n regulă?

-În regulă? Sigur, este... Mercy se opri și înghiți în sec. Vocea ei se micșoră până ce ajunse aproape să nu se mai audă... este perfect. Sam încercă să o sărute, dar ea îl respinse, privindu-l cu un amestec de teamă și confuzie. El se dădu înapoi, cu urma unui surâs pe buze.

-Nu te abandonez, dragostea mea. Mercy rosti ușor, încăpățânată:

-Zău? Mie așa mi se pare.

-Greșești, zise el. Acesta nu este un rămas-bun, Mercy.

-Ei bine, știu și eu că nu este o formă de salut. Tu îmi spui că nu este un rămas-bun, atunci ce este, Sam?

-Este... Sam râse amar, în timp ce calmul său începuse să-l părăsească. Este una dintre acele situații dureroase de mijloc. Se întoarse schiopătând ușor în timp ce se îndreptă spre ușă. Vine încă o furtună, se gândi. Durerea părea că se împrăstie din picior spre piept, oprindu-se în inimă. Nu îndrăzni să-și întoarcă privirea spre ea. Nu avea idee ce expresie i se putea citi pe față.

-Ai grijă, spuse el, închizând o clipă ochii, și deschise ușa. Ai grijă de tine.

-Nu am prea multe alternative, nu-i așa? șopti Mercy cu amărăciune.

Nu mai simțea nimic.

Se îmbracă pentru înlilnirea cu Tucker în mod automat, grație celor cincisprezece ani de obișnuință. Lui îi plăcea albastrul. Iar Mercy avea în dulap o rochie albastră pe care nu o mai purtase de când părăsise New York-ul. Nu îi plăcea, însă Tucker o complimentase de fiecare dată când o purtase, în timp ce-și bucla părul reuși să se ardă pe pielea capului, și se stropi cu câteva picături din parfumul pe care Tucker i-l dăruise de Crăciun. Era uimitor cât de ușoară era adaptarea la vechea rutină, fără măcar a conștientiza acest lucru.

Se simțea atât de goală pe dinăuntru. Îi simțea lipsa. Sam... prietenul ei...

Se machie, folosind ceva mai mult fard decât de obicei. Buze roșii. Obraji roșii.

Ochi întunecați, adânciți în orbite.

Oare unde era acum? Ce însemnau pentru el toate acestea?

Încălță o pereche de pantofi incomozi, cu tocuri înalte, care erau în ton cu rochia care nu-i plăcea, și cerceii. Privi ceasul și văzu că era deja opt și cinci. Tucker întârzia întotdeauna, dar își imaginase că în seara aceasta nu își va mai respecta obiceiul. Păruse atât de binevoitor. Mercy trecu pe lângă oglinda care se întindea pe tot peretele dormitorului și făcu o frână brusca pe tocurile ei înalte. Se dădu încet înapoi și își studie propria imagine, în timp ce privirea i se încrunta din ce în ce mai mult. Cine era femeia aceasta?

Arăta ca un iepuraș sau ca o Dee-Dee..., sau ca o Dulceață. Moale și pufoasă, ceva delicat și subțire ce se legăna deasupra tocurilor, prea mari pentru ea. Observă cu ochi de două ori mai mari efectul fardului ce estompa paloarea naturală a feței ei în formă de inimă. Pentru Mercy, femeia din imagine avea un aer familiar, o străină pe care odată o cunoscuse fără ca însă să o placă. Nu simțea absolut nici o plăcere știind că Tucker aproba din toată inima pe această străină. Ceea ce conta pentru ea nu erau părerile lui Tucker. Acestea nu mai contau.

Mercy se așează înțepenită pe marginea patului. Fusesse o vreme când dorința ei de a-i plăcea lui Tucker depășea în intensitate orice altă emoție. Dacă lui îi plăcea rochia ei, dacă lui îi plăcea părul ei, atunci totul i se părea acceptabil. Dacă apărea pe undeva o greșeală, ea era responsabilă. Fusesse o adevărată ușurare această distanță care existase între ei, această libertate de a-și plăcea sieși. Sam o întrebase la un moment dat dacă se temea de ceva. Acum răspunsul îi apărea atât de clar, încât Mercy gemu. Își imaginase că se elibera de Tucker dacă vor trăi despărțiți. Și pentru o vreme, acest lucru se îndeplinise. Inimă îi era încorsetată, fără să existe o durere adevărată. Era mai degrabă o vagă părere de rău față de sentimentul de vinovăție al unui bărbat, apărut mult prea târziu. Mercy se sculă în picioare și aruncă o ultimă privire în oglindă.

-Vrea adevărata Mercy Rose să se ridice în picioare? murmură ea, adresând un zâmbet către viața din interiorul ei. Astă-seară ai o întâlnire, dulceată. E timpul să te pregătești.

Tucker sosi la opt și jumătate. Mercy Rose Sullivan îl întâmpină la ușă și îl surprinse atât de tare, încât brațele i se desfăcură și toți trandafirii se risipiră pe jos.

-Dumnezeule mare, spuse el, măsurând-o în sus și-n jos cu o expresie de stupefacție întipărită pe figură. Am spus ora opt? încă nu ești gata?

Mercy ridică din umeri și își înălță cozorocul șepcii de baseball.

-Sunt gata, Tucker. În seara asta nu prea îmi vine să port o ținută de gală. Mercy purta cizmele ei roșii, o pereche de blugi și un jersey croșetat care îi cădea până aproape de genunchi. Rânji când observă privirea lui Tucker căutându-i sânii sub materialul gros. Ce s-a întâmplat?

-Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat că arăți exact ca un cercetaș. Ce ți-a venit?

-Ce mi-a venit? repetă ea gânditoare. Ce întrebare bună, Tucker. Mi-a venit. Ai invitat-o pe Mercy Rose Sullivan la cină și aceasta este Mercy Rose. Mi-a făcut plăcere să îmbrac în seara asta blugi. Mi-a făcut plăcere să îmi strâng părul la spate într-o coadă. Cizmele acestea îmi sunt foarte comode și la fel jerseyul. De asemenea îmi place și șapca. Nu știu dacă toate acestea mă fac să arăt drăguță. Nu cred că tu ai putea nota diferența, dar în orice viață trebuie să existe mici dezamăgiri. Tucker intră în apartament și aruncă florile pe o măsută. Expresia lui era aceea a unui băiat îmbufnat, pentru că a fost silit să mănânce broccoli la cină.

-Bine, dulceată. Ți-ai expus punctul de vedere. Ești minunat de independentă și te îmbraci așa cum îți place. Acum du-te și pune pe tine o rochie frumoasă și hai să plecăm. Sunt lihnit. Dar Mercy mai avea ceva de spus. Se apropie de Tucker până ce fețele lor se atinseră, în timp ce mânuțele ei mici îl apăsau puternic pe umeri.

-Trebuie să-ți spun ceva, Tucker. Urăsc când mă numești „Dulceată”. Întotdeauna am urât acest lucru. Să nu îndrăznești să-mi mai spui vreodată așa. Eu nu sunt o Dulceată. Numele meu este Mercy Rose Sullivan și mulțumesc Domnului că nu este Mercy Rose Healy. Tucker o zgâlțâi, aruncând în jur căutături sălbatice, vrând parcă să se convingă că nu a intrat într-un apartament greșit.

-Nu pricep. Când am plecat de aici, dimineată, totul era bine. Iar acum te-ai transformat într-o...! într-o....

-În-mine, scuturându-și coada. Ce părere ai despre mine, Tucker? Nu că ar conta cine știe ce. Îmi place de mine. Mi-ar face plăcere să iau cina cu tine, dar nu îmi

voi scoate șapca de baseball și refuz categoric să îmi dau buzele cu ruj. Pentru că nu am chef.

-Nu te iau nicăieri în halul în care arăți, spuse Tucker egal. Mercy, ai jucat suficient micuțul tău joc. Oprește-te și schimbă-ți hainele, sau... Aici se cerea o lămurire, își spuse Mercy, simțind cum se trezește în ea spiritul de luptătoare.

-Sau ce? întrebă ea, anticipând ce va urma.

-Sau te voi părăsi pentru totdeauna. Și cred că nici unul din noi nu dorește asta. Mercy îi zâmbi luminos și își dădu pe spate șapca, pocnind cu un deget în cozorc.

-De fapt, Tucker, este exact ceea ce doresc eu. Nu am idee ce dorești tu și să fiu sinceră nu îmi pasă. Mi-ar plăcea foarte mult să te trimit înapoi la aeroport și să mănânc o cină gătită la microunde. Tucker se holbă la ea, în timp ce obrajii i se coloraseră de parcă ar fi fost pălmuit.

-Nu crezi ceea ce spui. Părea atât de sincer uimit, încât Mercy nu se putu abține să nu simtă o părere de rău pentru el. Minunatul Tucker, ce cucerea inimi prostuțe și încrezătoare, și care va continua așa până la sfârșitul vieții lui. Dar nu inima ei. Niciodată inima ei. Îi atinse fața pentru ultima dată, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet tremurător.

-Mi-e teamă că da, zise ea blând. Întoarce-te acasă, Tucker. Nu pot fi ceea ce vrei tu. Deja am renunțat la prea multe pentru tine, în toți acei ani în care toate acțiunile îmi erau motivate de vinovăție și teamă. Nu mai sunt dispusă să continui în același fel. În cele din urmă am descoperit că este posibil să iubești pe cineva, fără a fi nevoit să renunți la tine pe parcurs.

-Sam Christie? întrebă Tucker furios, pierindu-i culoarea din obraji. Ceea ce încerci, de fapt, să-mi spui este că ai găsit pe cineva care îți poate oferi mai mult decât mine. Asta vrei să spui, nu-i așa, Mercy?

-Brațul ei căzu pe lângă corp.

-Presupun că tu așa vezi lucrurile, șopti ea trist. Îmi pare rău că trebuie să se sfârșească așa.

-Mda, răspunse Tucker cu un fornăit, apucând-o de sub bărbie cu atâta forță, încât o duru. Văd că micuța ta inimă este zdrobită, Dulceață. Când totul se va prăbuși în jurul tău, să nu vii la mine. Eu nu îți dau o a doua șansă.

-Am dat deja peste cea de a doua mea șansă, răspunse Mercy. Pași lângă ușă și o deschise cu o smucitură, dându-se apoi la o parte pentru a-l lăsa să treacă. La revedere, Tucker. Sper să găsești ceea ce cauți. El zâmbi în barbă.

-Nu-ți face griji din cauza mea. Eu am întotdeauna numai ceea ce este mai bun. Ieși fără a se mai uita înapoi. Mercy închise încet ușa, simțind cum dispărea emoția care încărcase camera și cum se instaura din nou calmul.

-Nu acesta este adevărul? murmură ea. Apoi gândul îi fugi la Sam și umbrele de tristețe pieriră din ochii ei. Reușise să treacă de această dureroasă „stare de mijloc” cu succes, mulțumită lui. Inima îi zvâcni în piept ca aripile unei păsări. Avea un sentiment incredibil de libertate, de a înfrunta viața cu ochii deschiși, lucruri la care înainte nu se putuse gândi. A câta parte din acest nou curaj al ei, din această încântătoare încredere în forțele proprii proveneau din faptul că știa că Sam Christie o iubea mai mult decât o iubise, lăsând-o să descopere singură această nouă forță a ei? Oh, avea într-adevăr nevoie de Sam. Avea nevoie de el mai mult decât avusese vreodată nevoie de Tucker Healy, dar nu pentru a lupta în locul ei sau pentru a-i risipi temerile. Îl dorea pentru a împărți împreună viața, două inimi și două minți înlănțuite. El știa asta tot timpul. Doar că așteptase ca și ea să înțeleagă.

Intră în dormitor și se întinse cât era de lungă pe pat. Șapca alunecă și îi acoperi fața, în timp ce ea începuse să chicotească pe sub marginea cozorocului, amintindu-și expresia lui Tucker când ieșise afară pe ușă. Ca într-un film de groază.

-Omul acesta nu știe ce-a pierdut, spuse ea. Scoase șapca de pe cap și o aruncă în aer cu un strigăt de bucurie. Mercy Rose Sullivan, mă închin în fața ta.

Se întoarse apoi cu fața în jos și își propti bărbia în palme. Erau atâtea planuri la care să se gândească. Acum, când situația aceea de mijloc rămăsese în urmă, era timpul să se gândească la viitorul glorios ce o aștepta. Cât de ciudată era viața, cu răsturnările și schimbările ei, cât de surprinzătoare, începuturi neașteptate. Situații de mijloc. Posibilități uimitoare. Junghiuri în inimă datorită unui bărbat care după cincisprezece ani se transformase într-un străin. Și atâta bucurie și dragoste împărțită cu un campion pe care îl cunoscuse abia cu o săptămână în urmă.

Timpul nu mai era relevant când era implicată inima. Un prieten de o viață ți-l puteai face doar cu un singur zâmbet. Vise noi, apărute ca luminile unui curdubeu, când le aștepti cel mai puțin, iar formula „au trăit mulți ani fericiți” se potrivea foarte bine la finalul acestor vise. Cine ar fi putut crede toate acestea?

CAPITOLUL 10

Cele patru zile Mercy le petrecu cu un fel de impaciență, urcând și coborând întruna scările între al patrulea și al unsprezecelea etaj, vârand bilețele pe sub ușa apartamentului lui Sam. Duminică dimineața nu primise încă nici un telefon. Începuse să se îngrijoreze. Că îi lăsase timp pentru a-și pune în ordine gândurile era un lucru, dar să dispară de pe fața pământului era cu totul altceva. În cele din urmă se văzu nevoită să dea un telefon singurei persoane din lume care ar fi

putut avea vreo idee de locurile pe unde colinda de obicei Sam.

Secretara doctorului Jack Menzie o informă că doctorul nu era disponibil, cu satisfacția unui bancher care încasează dobânda pe împrumut. Mercy explică că era vorba de o urgență, că se găsește în criză și durerile nu îi erau cu totul necunoscute. Secretara o anunță că îl vor contacta pe doctor imediat. La mai puțin de un minut după ce Mercy închisese, Jack Menzie o sună. Vocea părea mai mult amețită decât confuză.

-Aici este Jack Menzie. Mercy aruncă o privire către ceas pentru prima dată de când deschisese ochii în dimineața aceea. Șase treizeci. Nu își dăduse seama că era chiar atât de devreme.

-Sunt Mercy Sullivan. Îmi pare rău că vă sun așa de devreme, dar este o urgență.

-Domnișoara Sullivan? Nu îmi amintesc de nici un pacient cu numele de Sullivan. Cred că m-ați confundat cu... Tăcere. Stai o clipă. Ești tu, cea în pijama roz. Mercy. Te simți bine?

-Nu, simt că înnebunesc. Adică, da, fizic sunt bine, dar... uite ce este, ai primit ceva vești de la Sam în ultima vreme? A plecat din oraș acum câteva zile și de atunci nu am mai auzit nimic de el.

-Oh, mi-ar fi plăcut mie să fi părăsit orașul. Jack își coborî vocea până ce deveni o șoaptă. Mercy, i-am promis lui Sam că nu mă bag, dar... acum patru zile a apărut în fața ușii mele cu o valiză în mână și cu cea mai tristă poveste pe care am auzit-o vreodată. Acum este la mine.

-La tine? Mi-a spus că are afaceri undeva afară din oraș.

-A mințit. Din câte am putut să înțeleg, a făcut pe nobilul sau pe cavalerul, sau mă rog, ceva asemănător. Dacă ar fi tras la un hotel, vestea s-ar fi răspândit foarte repede și el nu voia ca tu să știi că a rămas în oraș. Este destul de greu pentru Sam Christie să-și păstreze incognito-ul. În timp ce noi vorbim, el doarme pe canapeaua din sufragerie. O altă pauză. Când bem prea mult, el sforăie. Știai asta? Mercy simți o înțepătură în inimă; ar fi vrut să urle.

-Oh, Doamne. Se simte bine?

-Mai mult decât bine. *Rebelul cel fără de odihnă* nu numai că acum se odihnește, dar este chiar inert. Ai primit noaptea trecută pe la douăsprezece un telefon?

-Da. Cineva a trântit telefonul. Am crezut că a nimerit greșit. Jack oftă.

-Era Sam. Îți simte foarte mult lipsa. Nu se pricepe prea bine să facă lucruri nobile. Îl omoară. Mercy închise ochii și puse o mână în dreptul inimii. Și-l imaginează pe Sam Christie, formând numărul ei, ca un adolescent, doar pentru a-i auzi vocea înainte de a închide. De-a lungul obrazilor începură să curgă șiroaie de lacrimi, dar erau lacrimi de fericire.

-Jack,când avea de gând să nu se mai ascundă?

-”Oficial” se întoarce în oraș astăzi,mulțumesc celui de sus.Este programat pentru mai târziu la *Pederson Sporting Goods*.Și o să ajungă acolo arătând ca naiba.Mercy?

-Ce este?

-E un om bun.Sub strălucirea și faima lui...este un băiat tare dulce.Nu-mi place să-l văd chinându-se.Mercy zâmbi printre lacrimi.”*Fericiți până la adânci bătrâneți*” părea că se apropie din ce în ce mai mult.

-Va fi foarte fericit,Jack.Vom trăi împreună la o fermă.

-Poftim?

Sam arăta ca naiba când ajunse la întâlnire și știa foarte bine asta.Se și simțea ca naiba.Mâncase foarte puțin în ultimele zile și băuse un pic prea mult,așa încât stomacul lui era în alarmă de gradul trei.Și genunchii începuseră să-i facă fițe, din cauza unei furtuni care se declanșase cu o noapte înainte.Nu era ceea ce se numește un bărbat fericit.Stătea în spatele unei mese de lemn la *Pederson Sporting Goods*,îmbrăcat în noua linie de articole sportive ce îi purta numele,și semna autografe.Magazinul era suprasaturat,în ciuda ploii care nu încetase să toarne afară.Își semna numele de la amiază și degetele i se crispaseră în jurul stiloului.Trecuseră deja cele două ore pe care le promisese.Afară,în parcare din spatele clădirii îl aștepta o limuzină,dar nu se putea hotărî să plece.O parte dintre oamenii aceștia erau aici din primele ore ale dimineții,așteptând afară,în ploaie,șansa de a-l întâlni.Îl așteptau,de asemenea,și reprezentanți ai posturilor de televiziune din Denver,căroră le promisese un interviu după ce termina cu autografele.În plus,dacă pleca,nu avea altă alternativă decât de a se întoarce acasă.Și dacă ajungea acasă,era obligat să o vadă pe Mercy.Iar dacă o vedea pe Mercy,aceasta poate îi va spune lucruri pe care el nu dorea să le audă.

Greoi,încet,Sam încercă să o alunge din minte,continuând să zâmbească și să pălăvrăgească cu niște străini,ca și cum întregul său viitor nu s-ar fi decis în următoarele câteva ore.Nu avea rost.Ea era acolo,sub mâna lui,în fața ochilor și în inima lui.

Oare ce se întâmplase în cele patru zile? se întrebă el.Bunele lui intenții fuseseră încununate ! de succes? Era conștient,atunci când „părăsise orașul”,că își asuma un risc calculat.Îi lăsase drum liber lui Tucker Healy,un tip despre care știa al naibii de bine că va folosi orice truc cunoscut pentru a influența sentimentele lui Mercy.Nu era pe potriva firii lui Sam Christie de a renunța fără nici un fel de luptă,dar erau implicate mult mai multe lucruri,în afară de mândria sa.

Ar fi cules ! Luna și stelele de pe cer pentru Mercy Sullivan,dar el singur nu îi putea aduce pace în suflet.Acesta era un amănunt pe care ea trebuia să îl rezolve singură.În timp ce continua la nesfârșit cu semnăturile,își imaginează posibila derulare a evenimentelor.Dacă totul se termina cu bine,va jura că nu va mai pune băutură în gură,își va striga dragostea din vârful acoperișurilor,va dansa pe străzi,va înălța un milion de baloane și va cumpăra un diamant obscen de scump.Dacă se va termina prost se va duce la o mănăstire.Era foarte util ca în momente de criză să ai pregătite câteva planuri.

-Îmi puteți da un autograf? Cineva lăsa să cadă pe masă în fața lui un poster galben.

-Desigur,spuse Sam,încercând să introducă în voce un entuziasm pe care nu îl împărtășea.Pentru cine ar...Vocea aceea.Vocea aceea dulce,sinceră,puțin răgușită,se gândi.Sam își înălță încet privirea,aproape temător și când întâlni ochii ei,inima începu să-i palpите.Se simți îngrozit,uimit și complet pierdut.

-Mercy? șopti el. Era chiar acolo,în fața lui,cu șepcuța aceea drăguță de baseball pe cap,purtând treniul acela galben,strălucitor.Sprâncenele îi erau înmuiate sub marginea șepcii,încadrând doi ochi lucitori ca două diamante.Încuviință din cap și lovi hârtia cu palma.

-Corect.Cu dedicație pentru Mercy Sullivan.Sunt un mare fan al dumneavoastră, domnule Christie.Vă iubesc pe de-a-ntregul.Dintr-o dată râse și își pierdu suflul. Chiar vă iubesc.Sam privi stiloul din mâna lui și la degetele tre-murătoare care îl țineau.Încercă să gândească logic,dar nu reuși.

-Mercy,repeta el încă o dată.

-Vrei să-ți spun numele pe litere? se oferi ea binevoitoare.E exact așa cum sună.M...E...

-Știu cum se scrie.Numele.Cum să-l scriu.Privirea pe care i-o aruncă era un amestec de fericire,speranță și exasperare.Nu pot să cred că ești aici.

Am înnebunit întrebându-mă dacă...dorind să te văd,să aflu...Se întrerupse, observând fețele nerăbdătoare care îi înconjurau.

Mercy vrei să aștepți până ce eu termin aici? Trebuie să..

-Nu avem toată ziua la dispoziție,strigă cineva din spatele lui Mercy.Nu-l mai bate la cap,drăguță.Dă-ne tuturor o șansă să ajungem acolo.

Mercy ridică din umeri,cu un zâmbet infinit de tandru și minunat de familiar.

-Îmi pare teribil de rău.Cred că te bat la cap,damnule Christie.Dacă îmi veți da autograful,voi fi cea mai fericită femeie de pe pământ.

-Te simți bine,deci? întrebă Sam ezitant și cu precauție.Totul...s-a terminat așa cum doreai? Mercy îi dăruie un zâmbet care îl făcu să-și țină respirația.

-Nu mai am nici o îndoială.Și excursia ta în afara orașului? Te-ai distrat?

Sam înghiți cu greutate.

-Ei,bine...sigur.Nu.Adică,știi cât de reci și impersonale pot fi camerele de hotel.

-Desigur,făcu Mercy înțelegătoare.Iar dormitul pe canapele este o adevărată crimă,adăugă apoi.

-Tânăra doamnă! Directorul magazinului își făcuse drum prin mulțime și o bătea acum pe Mercy cu palma pe umăr.Puțin respect și pentru ceilalți,vă rog.Nu țineți pe loc tot rândul.

-Numai să-mi dea autograful,răspunse Mercy.Se uită întrebătoare către Sam.

Dacă nu vă supărați.Scrieți ceva gen „*Cele mai bune urări pentru prietena mea Mercy Rose Sullivan*”.Ar fi într-adevăr drăguț.Vă promit că am să păstrez bucățica aceasta de hârtie pentru totdeauna.

-Prietena mea,Mercy,repeta Sam încetișor.Draga lui prietenă.Abia dacă buzele lui mai reușeau să schițeze un zâmbet,dar,Dumnezeule,meritase să aștepte până acum.Mâzgăli ceva pe posterul galben și îl întinse înapoi lui Mercy.Ea citi și apoi privirea ei surprinsă o întâlni pe-a lui.Hârtia flutură în jos spre podea.

-Cu plăcere,murmura ea cu o voce ușor răgușită.Cu multă,multă plăcere.

Și atunci Rebelul cel fără de odihnă făcu dovada renumelui său.

În fața oamenilor uimiți,fascinați și invidioși care îi înconjurau,Sam se ridică și ocoli masa,luând între palmele sale fața aceea drăguță care purta șepcuța de baseball și o sărută cu toată priceperea și meticulozitatea unui pirat din cărțile de istorie.Fără urmă de milă.Pe buze.Fără a o lăsa să inspire înainte.Și în mod evident nu îi păsa deloc cine anume îi privea.Femeile începură să suspine,îmbrâncindu-se una pe alta pentru a ajunge în primele rânduri.

Străluciră blitz-uri.Cei care se ocupau cu securitatea plonjară în mulțime,unde se opriră nehotărâți,nefiind siguri pe cine trebuiau să salveze din mâinile cui.

-Ce a scris?

-Cine e ea?

-Îi sărută pe toți?

-Nu era locul tău aici,găgăuță.

-Nu au nevoie să mai și respire?

-Extraordinar,se sărută cu adevărat.O femeie mai întreprinzătoare se aplecă lângă masă și ridică fotografia.O citi,ținându-se cu o mână de inimă.

-O,Doamne!Oh,Doamne!Ce bărbat.Cred că i-a făcut o propunere de căsătorie.

Asta este,o cerere în căsătorie!Un reporter nerăbdător năvăli despicând mulțimea,cu un microfon în mână.

-Ce scrie? Spune-ne exact ce i-a scris.

Tânăra își întoarse cea mai fotogenică parte către camera de luat vederi a canalului *Five Eyewitness* și citi cu voce tare, 'tremurând ușor de emoție:

-Spune: „Pentru prietena și dragostea mea, Mercy Rose. Îți mulțumesc pentru cei cincizeci de ani pe care îi vei împărți cu mine...în avans”.

Mulțimea izbucni într-un suspin colectiv. Mercy se desprinse de Sam și întreabă:

-Acesta este oare unul dintre momentele acelea de intimitate pe care tu știi să le obții atât de bine? Sam îi cuprinse fața între palme. Apoi începu să râdă și ea îl imită. Simțiră nevoia să se sprijine unul pe celălalt. El sărută zâmbetul ce apăruse pe buzele ei pline și moi.

-Doamnă, făcu el, până acum nu ai văzut nimic.

SFARSIT